

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SINFUL OBSESSION

O. S. FEATHERS

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Günahkar Takıntı

Tüyer

FEATHERS tarafından yayınlandı, 2025.

İçindekiler

[Başlık Sayfası](#)

[Günahkar Takıntı](#)

[Tanıtım Yazısı](#)

[ÖNSÖZ](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16 Sırada](#)

[Ne Var?](#)

[O.S Feathers'ın diğer eserleri](#) [Teşekkür](#)

[BÜLTEN](#)

[Yazar Hakkında](#)

Telif hakkı © 2025 O. S Feathers Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç olmak üzere, yazarın izni olmadan, bilgilendirici depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, elektronik veya mekanik yollarla herhangi bir biçimde çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Herhangi bir benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Yazarın (ve yayıncının) telif hakkı kapsamındaki münhasır haklarını hiçbir şekilde sınırlamadan, bu yayının metin üretmek için yapay zeka (AI) teknolojilerini eğitmek amacıyla kullanılması açıkça yasaktır. Yazar, bu eserin üretken AI eğitimi ve makine öğrenimi dil modellerinin geliştirilmesi için kullanım lisansına ilişkin tüm haklarını saklı tutar.

Tanıtım

Göğüs ameliyatından sonra Charlotte kendini erkek kılığına sokar ve House of Devils'a girer — dünyanın en tehlikeli mafya ailelerinin varislerinin hayatta kalmak için birbirleriyle mücadele ettikleri acımasız, gizli bir yeraltı yarışması.

Her yıl, her ülkeden sadece birer kişi olmak üzere kırk kişi seçilir ve sadece biri hayatta kalır.

Büyükbabasının ölüm döşeğinde yerine getireceğine yemin ettiği görücü usulü evlilikten kaçıyor... sonra ortadan kayboluyor.

Ama kendisine söz verilen şeytan onu yine de bulur.

Cassian Moretti — ölümcül, hesapçı, Moretti kartelinin varisi — Şeytanlar Evi'nin üç acımasız komutanından biridir. Ve o, onun evlenmesi gereken adamdır.

Onun hatırlayamadığı üç yılın anahtarını elinde tutan adam. O, Cassie Şeytanlar Evi'ne adımını attığı anda onu tanır. Ama Cassie onu tanımaz.

Onun sırtışının ardındaki takıntıyı da.

Hâlâ affetmediği ihanet değil.

Kız kaybolduğundan beri her gece fısıldadığı yemin değil: Eğer kendi isteğiyle bana gelmezse... Onu zorla alacağım.

Charlotte hayatta kalmak için burada olduğunu düşünüyor. Cassian gelinini almaya geldi.

Bu, ailesine, hanesine ve şu anki nişanlısına,
—Charlotte'un kendi kız kardeşi.

Ve zamanı geldiğinde, onu hanedanından kaçırıp kendi dünyasına sürükleyecek.

Malikanesine. Yatağına. Altara. Onu oraya kendisi zincirlemek zorunda kalsa bile.

*Aşık olduğumuz canavarlara ve içimizdeki onlara cevap verenlere
adanmıştır.*

ÖNSÖZ

CHARLOTTE

1 Ağustos 2025.

Eski kocam Cassian'ı terk edeli dört ay oldu.

Kan, ihanet ve kimsenin saklamaması gereken sırlarla dolu bir hayatı terk edeli dört ay oldu.

Atlanta'ya tek bir valiz ve adını koyamadığım yaralarla geldim. Panik ataklar, beden imajı travması ve karanlıkta boğuluyordum. Ama denemek istedim. Yeniden inşa etmek istedim.

Bu yüzden Yoğun Ayakta Tedavi Programına (IOP) kaydoldum.

Haftada dört gün. Sabahları grup terapisi. Öğleden sonraları bireysel danışmanlık. Nefes egzersizleri. EMDR. Hatta müzik terapisi.

Terapistler, "*Aynaya bakmaktan hoşlanmıyorum*" veya "*Uyandığımda gerçek olanı hatırlamıyorum*" gibi şeyler söylediğinde hiç irkilmediler.

Bana acımadılar. Dinlediler. Ve bu yardımcı oldu.

Yine de kendime saklandım. Yeni arkadaşlar edinmedim. Detayları paylaşmadım. Risk almadım. En son insanları hayatıma aldığımda, beni mahvettiler.

Terapiye başladığımdan beri kendimi kesmedim, geceleri boğazımda çığlıklar sıkışmış halde uyanmadım.

Cassian ayrılma kararımı saygıyla karşılamıştı, en azından ben öyle düşünüyordum.

Bana alan tanımak, ondan hiç beklemediğim bir şeydi. Ama yaptı.

Telefon yoktu. Sürpriz ziyaretler yoktu. Sadece...

sessizlik vardı. Yine de... izlendiğimi biliyordum.

İlk seferinde, gece geç saatlerde pencereimin yanında ayak sesleri duydum. Kedi için fazla ağırdı. Kazara olması için fazla kasıtlıydı.

İkinci sefer, binamdan çıktığımda arabamın kaputunda tek bir kırmızı gördüm. Not yoktu. İsim yoktu. Sadece çiçek vardı, yaprakları çoktan solmaya başlamıştı.

Üçüncü kez, IOP'dan döndüğümde dairemin kapısının kilitli olduğunu gördüm... ama pencere, içeriye esinti girecek kadar aralık kalmıştı. Ve pencere çerçevesi, aylardır koklamadığım bir kolonya kokuyordu.

Tabii ki bunu yerel polise bildirdim.

Araştıracaklarını söylediler. Hiçbir şey değişmedi.

Ve bir noktada, umursamayı bıraktım.

Beni takip eden kişi bana zarar vermek isteseydi, şimdiye kadar yapardı.

Bir şey isteseydi, bunu talep ederdi.

Bunun yerine, sadece... izliyorlardı. Sanki bir şeyi bekliyorlarmış gibi. Ya da birini.

Kendime bunun Cassian olamayacağını söyledim — bana alan tanımaya, iyileşmeme izin vermeye yemin etmişti. Aşk bir kafes olsa da, sözü demir gibiydi.

O sabah makyaj masamın önünde durmuş, süveterimin altına göğüs pedini takıyordum.

Dersim vardı.

Arabama bindim ve IOP tesisine giden yola çıktım.

Radyoda yumuşak bir indie şarkı çalıyordu, ben de hafifçe sallanarak, tedirginliğimi atmaya çalışarak şarkıya eşlik ettim.

Arka aynamda yine onu gördüm — siyah Jeep, üç araba geride, fark edilecek kadar yakın ama alarm verecek kadar yakın değil.

Haftalardır arkamdaydı. Her zaman aynı sürücü değildi. Ama her zaman aynı şekildeydi.

Nabzım hızlandı, ama nefes almaya zorladım kendimi. *Önemli bir şey değil*, dedim kendime, direksiyonu daha sıkı kavrayarak.

Sürmeye devam ettim.

Ama cip peşimden ayrılmadı, avını takip eden bir yırtıcı hayvan gibi, ta ki yol viraj yapıp devasa bir tır görünene kadar. Tır, şeritler arasında düzensiz bir şekilde zikzak çizerek ilerliyordu.

Panikledim, ayağımla frene bastım ve direksiyonu sağa kırdım, lastikler çıgık atarak yolun kenarına saptım.

Tırın kornası çınladı, kulakları sağır eden bir çıgık, ama arabam gevşek çakıl yığınının çarptı ve dünya eğildi.

Sedan döndü, metal gıcırdadı ve otoyoldan çıkarak setten aşağı yuvarlandı.

Vücudum emniyet kemerine çarptı, başım cama çarptığında omzumda şiddetli bir ağrı hissettim, kafamın derisinde keskin bir acı yayıldı.

Camlar paramparça oldu, gösterge paneli ışıkları titredi ve araba yuvarlanırken her sarsıntıda kaburgalarım ağrıyordu, enkaz kollarımı kesiyordu, sıcak kan şakaklarımdan aşağı akıyordu.

Dünya dönüyordu — acı ve metalden oluşan bir kaleydoskop — ta ki araba mide bulandırıcı bir gürültüyle yan yatana kadar.

Karanlık beni yuttu.

Gözlerimi açtığımda, dünya... yanlış geliyordu.

Çok sessizdi.

Yavaşça oturdum, başım sanki biri kafatasımı kırıp kötü bir şekilde dikmiş gibi zonkluyordu. Burası bir hastane değildi. Tozlu, güneşten solmuş bir yataktaydım, havada naftalin ve eski ahşap kokusu yoğun bir şekilde hissediliyordu.

Şaşkın bir şekilde gözlerimi kırptım, bakışlarım odayı taradı — solmuş duvar kağıtları, gıcırdayan bir sallanan sandalye, köşede çatlak bir ayna.

Bu, ormanın içinde saklı kalmış büyükbabamın eviydi. New York'un kuzeyindeki ev.

Ama nasıl? Anılarım sis gibiydi, parçalanmış ve kaygandı, sanki ellerimle suyu tutmaya çalışmak gibiydi...

Buraya nasıl geldim?

Odayı gözden geçirdim. Bu bir rüya olmalıydı.

Ellerim kucağımda titriyordu ve o anda fark ettim — kan.

Tırnaklarımın altında kurumuş ve pul pul dökülmüş, avuç içlerimde, hatırlayamadığım bir şeyin izleri gibi yayılmıştı. Nefesim kesildi.

Sonra yüzüğü gördüm.

Sol yüzük parmağıma tam oturmuştu. Altın, tanıdık olmayan, çok sıkı. Fiziksel olmaktan öte bir ağırlık hissettiriyordu. Kalbim çarparken, kafam karışık bir halde ona baktım.

Parmaklarımla onu kavradım ve çekip, büküp, çekerek, zorla çıkarmaya çalışırken tükürüğüm cildimi ıslattı. Hiçbir şey olmadı. Hareket etmedi. Sanki oraya aitmiş gibi bana yapışmıştı.

Panik, göğsümde yoğun ve soğuk bir şekilde kabardı. Kan. Yüzük.

Bana ne olmuştu böyle?
Ellerimdeki kan kimin kanıydı? Ve neden taktığımı hatırlamadığım bir alyans takıyordum?
Ve sonra onun sesi kulaklarımda çınladı, sanki geçmişten gelen bir yankı gibi. "*Moretti ailesine gelin git, Charlotte.*"
Gözlerimi kııptım. Bu, büyükbabamın ölmeden önce bana söylediği son sözdü.

Ama neden?
Neden Morettiler, New York'un en tehlikeli mafya ailesi?
Neden beni şehrin en acımasız mafya ailesine bağladığını anlamadan söz vermiştim, onların adı kan ve güçle eş anlamlıydı.

Söylentiler kafamda dönüp duruyordu — cinayetler, ihanetler hakkında fısıltılar. Ama bu yıllar önceydi. Yoksa değil miydi?

Her zaman yastığımın altına koyduğum telefonumu aradım, ama parmaklarım sadece çarşafı buldu.

Çıplak ayakla oturma odasına doğru sürünürken, panik kilitli bir kapının altından duman gibi içeri sızdı. Orada, eski meşe masanın üzerinde, büyükbabamın eski cep telefonu duruyordu, ekranı hafifçe parlıyordu.

Telefonu dokundum, tarih belirlediğinde kalbim hızla çarpmaya başladı: *1 Aralık 2027*. Donakaldım, nefesim kesildi.

Nefesim kesildi.

Hayır. Bu doğru olamazdı.

Ekrana dokundum. Direndi, sonra takvim uygulamasını açtı. Tarih sabit kalmıştı: 2027.

Tam üç yıl... gitmişti. Avucumdan kum gibi kayıp gitmişti.

Göğsüm sıkıştı.

Hâlâ büyükbabamın elinin benim elimde soğuduğu anı hissedebiliyorum — hastane yatağı, antiseptik kokusuyla dolu steril hava, tek tek sessizleşen makineler. Cenazesi kısa süre sonra yapıldı.

Bu 2024'ün ilk çeyreğindeydi... Öyle değil miydi?

Çelişki beni tırmalıyordu, düşüncelerim yarı hatırlanan anların karmaşasıydı.

Çocukluğum parça parça aklıma geldi — kahkahalar, annemin örgüleri, babamın soğuk küçümsemesi — ama son üç yıl bir boşluktu, her şeyi yutan bir kara delik.

Hafızamı mı kaybetmişim? Yeniden mi doğmuştum? Bu düşünce beni ürpertti, omzum protesto edercesine zonkluyordu.

Yataktan kalkıp kapıya doğru sendeledim, bacaklarım titriyordu, bir elimle duvara tutunarak dengemi sağladım.

Sonunda dışarı çıktığımda, güneş ışığı yüzüme bir tokat gibi çarptı. Gözlerimi kırıştırarak, yönümü şaşkın bir şekilde bulmaya çalıştım ve birkaç adım attım. Önümde uzanan çakıl yol, tanıdık ama yabancı geliyordu.

Büyükbabamın kulübesi, yüksek çam ağaçlarının denizi tarafından yutulmuş, izole bir şekilde duruyordu. Sessizlik sinir bozucuydu. En yakın komşular bir mil uzaktaydı.

Ne aradığımı bilmeden yürümeye devam ettim.

Uyanık olduğumun kanıtını mı? Zamanın benim altımda ikiye bölünmediğinin kanıtını mı?

Sonunda birini gördüm — ellili yaşlarında, gri saçlarını gevşek bir topuz yapmış, ağaçların kenarında donmuş bir bahçeye bakan bir kadın. Yaklaştığımda başını kaldırdı ve sabah güneşinde gözlerini kırıştırdı.

"Affedersiniz," diye seslendim. "Hanımefendi? Bugün tarih nedir?"

Bana tuhaf bir bakış attı ama nazikçe cevap verdi: "Bugün 1 Aralık, canım. 2027."

Nefesim kesildi. Bu imkansızdı.

Hayatımın üç yılını kaybetmediğim sürece imkansızdı.

Yavaşça geri çekildim. Midem bulandı.

Bana ne olmuştu böyle?

Nasıl buraya geldiğimi anlayamıyordum.

Ormanın yalnızlığı üzerime çökmüş, ev hayalet gibi belirmişken, zorlukla kulübeye geri döndüm.

Hala büyükbabamın eski tencereleri ve uyumsuz kupalarıyla dolu mutfakta hızlıca bir yemek hazırladım: kızarmış peynirli sandviç, biraz bayatlamış ekmek ve dilimde keskin bir tada sahip tereyağı.

Yaralı masada tek başıma yemek yedim, zihnim hızla çalışıyordu.

Bir doktora ihtiyacım vardı. Bir tarama. Kafamdaki boşlukları ve neden üç yıl geç uyanmış olduğumu açıklayacak bir şey.

Ama büyükbabamın sözleri daha yüksek sesle, ısrarla yankılanıyordu:
Moretti ailesine gelin git.

Sorularım vardı.

Çok fazla.

Ama biri diğerlerinden daha yüksek sesle yankılanıyordu:

Büyükbabam neden Moretti ailesinden biriyle evlenmemi istiyordu?

Kaşık yine parmaklarımdan kaydı. Tabağa çarptı. Ona baktım. Ellerim titriyordu.

Artık aç değildim.

Bu yüzden ayağa kalktım ve paslı menteşelerinden gıcırdayan kapıyı iterek yatak odasına girdim. Oda, onun yokluğunun bir tapınağı gibiydi — eğik ışıktaki dans eden toz zerrecikleri, dolapta hala asılı duran flanel gömlekleri.

O mekan onun hayaleti ile canlı hissediliyordu, her köşe tüylerimi diken diken eden ürkütücü bir sessizlikle doluydu.

Neden kanla beslenen bir aileye gelin gitmemi istemişti?

Büyükbabam asla sebepsiz yere hareket etmezdi, her seçimi hesaplı bir adımdı. Moretti adının gölgesinde saklı olan bir şey biliyordu.

Ağır meşe kapıyı tamamen araladığımda gıcırdadı ve hemen koku burnuma çarptı. Eski kağıt, küf ve hafif bir puro dumanı kokusunun karışımı dumanı karışımı... Bir zamanlar şehri yöneten, şimdi ise sessizliğe ve güve yemiş perdelere mahkum olan bir adamın kalıntıları.

Durdum, göğsüm sıkıştı, ayaklarımdan altındaki zemin sanki bu izinsiz girişe kızmış gibi gıcırdadı.

Burası eskiden onun sığınağıydı.

Şimdi ise bir mezar gibi geliyordu.

Yavaşça hareket ederek çekmeceleri açtım, her rafı tek tek inceledim. Hiçbir şey dokunulmamış gibiydi. Sanki zaman onun öldüğü anda durmuş gibiydi.

Bir zamanlar birçok kişi tarafından korkulan bir mafya patronuydu. Ta ki babam ona ihanet edene kadar... Babam, onun unvanını, servetini ve onurunu elinden aldı.

O zamandan beri büyükbabam bu unutulmuş kulübeye sürülmüştü. Peki ya ben? Ben de onunla yaşamaya gönderildim, kız olarak doğduğum için çöp gibi atıldım.

Babam, kadınların annem gibi zayıf olduğunu söylerdi. Ona oğul vermek yerine beni doğurduğu için lanetlendiğini söylerdi.

Bu yüzden kardeşimi yanında tuttu, ona servetler yağdırdı ve beni buraya çürümeye terk etti.

Yine de, büyükbabam bana kalan azıcık gücümü vermişti. Yoksulluk içinde bile, sessiz bir gururla davranıyordu.

Bu yüzden, son sözlerinin arkasında daha fazlası olduğunu biliyordum:

"Moretti ailesinden biriyle evlen."

Bunun bir nedeni olmalıydı.

Yatağın yanındaki eski sandığa gittim — demir mandallı ve tozla kaplıydı. Sandığı açtım.

Belgeler. Yüzlerce belge. Buruşuk klasörler, kırılğan sayfalar ve çürüme ve güç kokan deri ciltli defterler.

Çökmüş şilteye oturdum, yüzümdeki saçları elime aldım, ellerim zaten tozla kaplıydı.

Ne kadar derin kazarsam, belgeler o kadar garip hale geliyordu — isimsiz sözleşmeler, hayalet hesaplar üzerinden yapılan banka transferleri, kırmızı mürekkeple çizilmiş haritalar.

Saatler geçti, pencereden giren eğik ışık soluk bir alacakaranlığa dönüştü ve hayal kırıklığım arttı, göğsümde sıkı bir düğüm oluştu.

Vazgeçmek üzereydim ki parmaklarım farklı bir şeye dokundu — en altta gömülü, köşeleri kıvrılmış, sayfaları kırılğan ve lekeli tek bir dosya.

Diğerlerinden farklı olarak, bu dosya stenografik yazıyla yazılmıştı, bir uyarı gibi göze çarpan şifreli bir karalama.

Kalbim hızlandı. Gençken, büyükbabamın ısrarıyla stenografi öğrenmişim ve bu, zihnimdeki sisin çalmadığı birkaç şeyden biriydi. Bana bunun "*tehlikeli gerçekler için ölmekte olan bir dil*" olduğunu söylemişti.

Bunu sade İngilizce'nin ortasında saklamak, onun bulunmasını istemediği sırlar barındırdığı anlamına geliyordu.

Kağıdı dikkatlice açtım, kağıt hışırdadı, toz kül gibi kucağıma düştü. En üstte, kalın stenografi harfleriyle şu kelimeler yazıyordu: ŞEYTANLARIN EVİ.

Okumaya başladığımda nefesim kesildi, kulübenin ürkütücü uğultusunu bastırarak kadar yoğun bir dikkatle kısa sembolleri deşifre ettim.

Belge, ürpertici bir gerçeği ortaya çıkardı: Bir zamanlar güçlü müttefikler olan büyükbaba ve Moretti ailesinin reisi, görünmez bir imparatorluk kurmuştu — *House of Devils* (Şeytanlar Evi) olarak bilinen acımasız, gizli bir rekabet.

Yasaların gözünden uzak bir yerde gizlenmiş olan bu organizasyon, dünyanın en tehlikeli mafya ailelerinin varislerini (Kolombiya, Meksika, Rusya, Brezilya ve diğer ülkelerden) bir araya getirerek, onları bir yıl süren, kanlı bir mücadelede rekabet etmeye zorluyordu.

Amaç neydi? Gezegenin en ölümcül adamlarını yaratmak.

Her yıl beş yüzden fazla başvuru arasından, her ülkeden birer kişi olmak üzere sadece kırk erkek seçiliyordu.

Kurallar basitti: hayatta kalmak.

Sadece ikisi kazanabilir, rakipsiz bir servet, nüfuz ve küçük bir ülkeyi satın alabilecek türden bir güçle ayrılabilirdi.

Geri kalanlar mı? Onlar hiç ayrılmadılar. Denemelerden dolayı parçalanmış ya da birbirlerini öldürmüş olsun, otuz sekiz ceset zaferi taçlandırmak için feda edildi.

Mafya klanları risklerin farkındaydı, ancak yüzlerce kişi yine de zafer için yarıştı.

Ve sonra... Onu gördüm.

Bir madde... Büyükbabamın kişisel stenografisiyle yazılmış, hukuki jargon ve mali düzenlemeler arasına sıkıştırılmış.

"1 Aralık 2028 tarihine kadar, torunum Charlotte Grayson Moretti ailesine yasal olarak evlenirse, ikinci sıradaki şampiyona tahsis edilen fonlar ve kazançlar tamamen ona aktarılacaktır."

Gözlerimi kırptım. Tekrar okudum. Ne?

Bu aşk meselesi değildi. Bu para, güç ve hayatta kalma meselesiydi.

"İkinci sıra ödülü" olarak listelenen miktar bir ülke satın almaya yetecek kadar büyüktü.

Büyükbabam beni sisteme dahil etmişti — katılımcı olarak değil, bir boşluk olarak.

Asla sahip olmamam gereken bir servete açılan bir arka kapı.

Ama bir şart vardı: Yarışma bitmeden bir Moretti ile evlenmem gerekiyordu.

Evlenmezsem, para da yoktu.

Kağıdı düşürdüm, kalbim çarpıyordu. Tüylerim diken diken olmuştu. Demek başından beri planı buydu?

Anlamı açıldı: Bir kadın olarak *Şeytanların Evi*'nde yarışamayacağımı biliyordu, bu yüzden geleceğimi güvence altına almak için bir boşluk yaratmış ve bunu benim korktuğum bir evlilikle bağlamıştı.

Morettiler başlı başına bir ölüm cezasıydı, oğulları Cassian ve Luca, babaları kadar acımasız oldukları söyleniyordu, imparatorlukları kan ve ihanet üzerine kurulmuştu.

Ayağa kalktım, odada volta atmaya başladım, çıplak ayaklarım tozda izler bırakıyordu. Göğsüm ağrıyordu.

Ama belgeye bakarken, gözüm düz göğsüme takıldı, beni mahveden kanserin mirası, eskiden olduğu ile şimdiye benzeyen hali arasında kalmış bir vücut.

Pervasız bir fikir aklıma geldi.

O kadar çılgın bir düşünceydi ki, neredeyse gülecektim.
Ya Moretti ailesine gelin gitmezsem?
Ya erkek kılığına girip Şeytanlar Evi'ne başvurursam?
Kazanırsam, Moretti ailesine bağlanmadan paramı, yani doğuştan hakkım olan parayı alacağım.
Bu düşünce delilikti, ölümle kumar oynamaktı, ama diğer seçeneklerden daha cazipti.
İpek elbise yok.
Düğün yemini yok.
Beni malı olarak gören bir adamın yanında gülümser gibi davranmak yok. Saçımı kesebilirdim.
Sesimi düzleştirebilirdim.
Yıllardır sessizce incelediğim erkekler gibi hareket ederdim — keskin dirsekler, dik omuzlar, gözlerini kırpmayan bakışlar.
Babamın her zaman alay ettiği kadınsılığım... Onu derim gibi atabilirdim.
Göğüslerim zaten yoktu.
Geçebilirdim.
Mükemmel değil. Ama yeterli.
Şeytanın evine sızmak için yeterliydi.
Kazanmak için yeterliydi.
Ya da denerken ölmek için.
Grayson soyadım, başvuruda bana bir avantaj sağlayacaktı, büyükbabamın mirasına bir saygı göstergesi olacaktı, ancak kabul edileceğim garanti değildi.
Bir yıllık eğitim benim için bir sınav olacaktı: Katillerin arasında cinsiyetimi gizlemek, en güçlü erkekleri bile yıkmaya yönelik denemelerden sağ çıkmak.
Yatağa çöktüm, zihnim hızla çalışıyordu.
Meme ameliyatımdan bu yana, bakışlara ve fısıltılara katlandım, yabancılar kadınlığımı sorguladı, gözleri düz göğsümde takılı kaldı, erkek mi kadın mı olduğumu merak ettiler.
Şeytanların Evi'nde, erkeklerle çevrili olarak, o bakışlardan kurtulacak, sadece yeteneğimle yargılanacak, vücudumla değil.
Ama riskler çok büyüktü.
Eğer benim kadın olduğumu keşfederlerse, idam edilecektim.
Denemelerde başarısız olursam, ölecektim.
Sadece bir ya da iki kişi hayatta kalacaktı ve o durumda bile, büyükbabamın şartına ve babamın şartına karşı gelerek, tam ödülü almak için tek kazanan olmam gerekecekti.

mirasımızın çalınması.

Ölmüş bir adamın servetini miras almayacaktım, onu kendim kazanacaktım. Kendi şartlarımla.

Bu fikir damarlarımdan elektrik gibi akıyordu.

Tehlikeli. Çılgınca.

Ama garip bir şekilde...

özgürleştiriciydi.

Gerçekten hayatta kalabilir

miydım? Kazanabilir

miydım?

Bir Moretti ile evlilik ya da yeraltı dünyasında ölüm... İkisi de tuzaktı, ama biri bana ait olanı geri alma, babamın çaldığı gücü elinden alma ve büyükbabamın kurnazlığını onurlandırma şansı sunuyordu.

Kanserim zaten çok şeyimi almıştı; belki de bu, babamın iddia ettiği gibi zayıf olmadığımı kanıtlamak için geri savaşma şansımdı. Ama ya başaramazsam?

Her halükarda, birinin karısı olmaktan iyiydi. Birine ait olmaktan iyiydi.

Bölüm 1

CHARLOTTE

1 Ocak 2028.

ŞEYTANLARIN EVİ.

Bu isim, yeraltı kalesinin orta kısmına gerilmiş devasa siyah pankartta, sanki ete kazınmış bir damga gibi haykırıyordu.

Bu bir metafor değildi.

Bu, vahşetin, ateşle dövülmüş kan bağlarının ve savaşta doğmuş oğulların imparatorluğuydu. Ve şimdi, ben.

O acımasız dünyanın kenarında duruyordum, göğsüm bağlanmıştı, saçlarım titrek eller ve körelmiş makasla kısa kesilmişti.

Çalınmış erkeklikle giyinmiş, kılık değiştirme ve korkunun katmanları altında cildi yıpranmış, on iki ay sürecektir cehenneme kendimi hazırladım. Her döngüde şüphe çekmeden hayatta kalmak için yeterli miktarda tampon almıştım — Tanrı'nın izniyle — ve beni ele verebilecek kokuları maskeleyerek için kolonyaya boğulmuştum.

İçimdeki her şey kaçmam için çılgınlık atıyordu.

Ama bunun yerine, bayat havayı içime çektim ve çatlamış betona botlarımın yankısı eşliğinde ilerledim.

Burası yasak bir yerdi. Hiçbir yasa burayı yönetmiyordu.

Hiçbir acil yardım hattı sizi kurtaramaz. Eğer burada ölürseniz — ve çoğu kişi —cesedin düştüğü yerde çürür, kemiklerin daha yeni, daha güçlü rakiplerin altında ezilirdi.

Burası, en acımasız mafya klanlarının varislerinin kendilerini kanıtlamak için geldikleri yerdi. Erkek çocukların rahatlık, gurur ve merhametten mahrum bırakıldıkları yer.

katillerin keskinleştirildiği yerdi.

Moretti'nin gelini olmak yerine, mafya mirasçıları arasında bir yıllık ölüm maçı olan Şeytanların Evi'ni seçtim.

Yirmi beş yaşında, Moretti ile evlenmenin ne anlama geldiğini bilecek kadar büyümüştüm ve kaçacak kadar akıllıydım.

Hangisinin daha yavaş bir kader olduğunu bilmiyordum: onların gelini olmak mı, yoksa canavarları kırmak için düzenlenmiş bir ölüm maçına girmek mi?

Ama hayatta kalırsam ve yıl sonuna kadar kazanırsam, sadece güçle yetinmeyeceğim. Babamın unvanını elinden alacak kadar zenginlik ve saygı kazanacağım

unvanını elinden almak, geleceğimi yeniden yazmak ve bir daha asla görücü usulü evliliğe zorlanmamak için yeterli servet ve saygınlığa sahip olacağım.

Hedefim bu.

Evet, buna kendim gönüllü oldum.

Geceyi atlatamayabileceğimi bilsem bile, yılı bırakın. "Hey," dedi bir ses arkamdaki yoğun, metalik havayı keserek.

Gerildim, parmaklarım çantamı sıkıca kavradı ve döndüm.

Yaklaşan adam uzundu, belki 1,80 metre boyundaydı, kasları steroidlerden ya da öfkeden şişmişti. Gözlerine yansımayan bir sırıtişla bana baktı.

"Boyun... ne, 165 cm mı? Belki? Bugün gördüğüm en kısa boylu adam." Bir avcı zayıflığı koklar gibi etrafımda dolaştı. "En minik de. Sanırım ilk cesedi gördük."

Yutkundum ama geri adım atmadım. Bunun için hazırlıklıydım. Omuzlarımı kamburlaştırmayı, adımlarımı sertleştirmeyi, sesimi kalınlaştırmayı prova etmişim.

Artık Charles'tım. Charlotte değildim. Asla Charlotte değildim.

Burada değil. Dudaklarımı sıkı sıkı kapatarak gülümsedim. "Boy her şey değildir."

Gülümsemesi genişledi — acımasız, çocuksu, zalim. Sonra, uyarı olmadan, yumruğu yüzüme çarptı.

Gözlerimin arkasında bir acı patladı. Gözlerimin önünde yıldızlar parladı.

Geriye sendeledim ve mide bulandırıcı bir çatırtıyla yere düştüm. Burnum zonkluyordu. Dudaklarımdan sıcak kan akıyordu.

Harika. İlk saatimde şimdiden yumruk yedim. Sırada ne var, hoş geldin bıçaklaması mı?

Acıyı bastırarak gözlerimi kırptım, nefes almaya zorladım kendimi ve ayağa kalktım.

O etkilenmemiştı. "Hangi mafya klanına mensupsun, cüce?"

Cevap vermedim. Gözlerimle etrafı taradım. Sonra, orada, duvarın yanında paslanmış bir basketbol potası gördüm. Ona doğru koştum, onu yakaladım ve vahşi bir vuruş yapıyormuş gibi yaptım.

O kaçtı.

Büyük hata.

Dengemi ayarladım ve babamın kız olarak doğduğum için beni hayal kırıklığı olarak nitelendirdiği günden beri içimde biriktirdiğim tüm öfkeyi kullanarak metal çubuğu çenesinin altına vurdum.

O, ağzını tutarak geriye doğru düşerken çığlık attı. Yaralı dudağından kan akıyordu, hatta daha kötüsü.

"Seni küçük...!"

"Yeter."

Ses gök gürültüsü gibi yankılandı — soğuk, ölçülü ve ölümcül.

İkimiz de donakaldık.

Açık arazinin karşısından bir adam yaklaştı. Sıradan bir adam değildi — kabus gibi uzun boylu, geniş omuzlu, sanki savaş tanrıları onu taştan oyup yaratmış gibi. Lacivert üniformasının apoletinde beş yıldız vardı. Üst düzey yetkililerden biri olmalıydı.

Gözleri, yakacak kadar soğuk obsidiyen buz gibiydi. Adamların ölümünü izlemiş ve hiç irkilmeyen birinin yüzüne sahipti. Keskin çene. Acımasız ağız. Sol kaşını kesen bir yara izi. Asla acele etmesine gerek olmayan bir avcı gibi dolaşıyordu.

Az önce dövuştüğüm çocukta panik dalgalandı.

Boğazım kurudu. Ayaklarım hareket etmek için kaşınıyordu.

Beş yıldızlı üniformalı adam, nefesimi kesecek kadar yakına gelene kadar tekrar konuşmadı.

"Burada kurallarımız var," dedi, sesi kemiklerimde titreyen düşük, gürültülü bir homurtuydu. "Bu yeri kaostan koruyan tek şey düzen. Bir daha bozarsan, ben seninle işimi bitirmeden önce ölmek için yalvaracaksın."

Gözleri bana doğru kaydı ve beni olduğum yerde sabit tuttu. "Sen yenisin, bu yüzden bir uyarı alacaksın. Bunu boşa harcamayın."

"Git," diye emretti, sözleri kırbaç şakırtısı gibiydi.

Oğlan öfkeyle başını salladı, ağzını sildi ve arkasına bakmadan uzaklaştı.

Ben de ayrılmak için döndüm, kalbim çarpıyor, vücudum hala adrenalinle titriyordu.

"Kal. Uçuk. Henüz bitirmedim."

Sözler kurşun gibi çarptı.

Kısa

boylu?

Tanrım.

Gerçekten en kısa boylu olan ben miydim?

Midem burkuldu. Tabii ki öyleydi. Ona kıyasla — bu devasa beş yıldızlı üniformalı canavara ve arazide dolaşan diğer iri yarı, öfkeden doğmuş mirasçılara kıyasla, muhtemelen yetersiz beslenmiş on iki yaşında bir çocuk gibi görünüyordum.

Harika.

Tam da kaçınmak istediğim türden bir ilgi.

Kaçan çocuğa bakmamış bile. Sesi sessiz, telaşsızdı, ama korkutucu bir hassasiyetle ortalığı kesiyordu.

Gözleri üzerimdeydi.

Sırtımı düzelttim ve başımı salladım, korku göğsümü sarsarken bile çenemi sıkı tutmaya zorladım.

Beni, derimin ve maskemin ötesine bakan bir bakışla inceledi.

"Adın ne?" diye sordu, sesi alçak ama emrediciydi, sorgusuz sualsiz itaat bekleyen biri gibi.

Kalbim güm güm atıyordu.

"Charles," dedim, yalan dilimde pürüzsüzce çıktı. Bu ismi, *Charlotte'a* yakınlığı nedeniyle seçmiştim, bu yılan çukurunda gerçek benliğime bir can simidi gibiydi.

Yaklaşarak, botlarının sesi betonda yankılandı. "Charles," diye tekrarladı, adı ağzında bir meydan okuma gibiydi. "Daha önce öldürdün mü?"

"Tabii ki," diye yalan söyledim, çenemi kaldırıp onun bakışlarına karşılık verdim.

Bakışları ellerime düştü — sesimdeki cesaretine rağmen ellerim titriyordu.

Beklediğimden daha hızlı hareket etti, eli benim elimi kavradı, sıkı ama dikkatli bir şekilde.

Onun dokunuşu içimi titretti. "Ellerin çok yumuşak, Charles," dedi, sesi alçaktı ama tehlikeli bir ton vardı.

Vücudum kaskatı kesildi.

Başparmağıyla parmak eklemlerimi okşadı. "Bir katilin elleri gibi değil. Gitmek için henüz geç değil."

Elimi çekmeye çalıştım ama o bırakmadı.

"Gitmeyeceğim," dedim, çok hızlı.

Gözleri yine benimkilere takıldı.

Sonra aşağıya indi.

Başını hafifçe eğdi, sanki kokumu alıyormuş gibi.

"Kadınsı kokuyorsun," diye mırıldandı, sesi beni saran koyu kadife gibiydi.

Kalbim hızla çarptı.

Kılık değiştirmiş olmama rağmen, o bir şey fark etmişti. Zorla gülümsedim. "Bunu sık sık duyuyorum."

Gözünü bile kırpmadı. Bunun yerine, yavaşça eğildi.

"Sesin bile," dedi. "Yumuşak. Sanki olduğundan daha sert görünmeye çalışıyormuşsun gibi. Neredeyse işe yarıyor. Ama yetmiyor."

Ciğerlerim yanıyordu. Sanki onun sıcaklığını tenimde hissetmemişim gibi geri adım attım.

"İnsanların şöhret için öldürdüğünü ve öldürüldüğünü gördüm. Canavarların yaratıldığını, çocukların kırıldığını gördüm. Bir hafta bile dayanamayacak olanları hemen ayırt edebilirim."

Parmakları uzanmış, beni olduğum yerde tutuyordu.

"Burada öleceksin, Charles."

Yutkundum, kalbim göğsümde savaş davulu gibi çarpıyordu. Ama gözlerimi kaçırmadım.

"O zaman denerken öleceğim."

Gözlerinin arkasında bir şey parladı. Elindeki tutuşu gevşedi, ama bakışları aynı kaldı.

"Bakalım ne kadar dayanabileceksin," dedi, soğukkanlı bir kayıtsızlıkla geri adım atarak.

"Cesetler birikmeye başladığında hala aynı şeyi söyleyecek misin, göreceğiz," dedi, geri adım atarak, sesinde hiçbir duygu yoktu. "Yuvana git."

Yerimde durdum, kalbim deli gibi atıyordu. "Kolay bir hedef olmayacağım, efendim."

Ağzı seğirdi. "Seni buraya getiren fantezi, seni öldürecek. Eğer meslektaşlarının elinden değilse, şeytanın elinden öldürüleceksin."

Bir an durdu. "Cassian."

Bu isim beni şok dalgası gibi vurdu. Cassian.

Bu sadece bir isim değildi; bir tetikleyiciydi, zihnimin sisinin derinliklerinde gömülü olan bir şeyi ateşleyen bir kıvılcımdı.

Nefesim kesildi ve bir an için, anılar ya da anılara benzer şeyler zihnimde parladı.

Gölgesi, uzun boylu ve ölümcül bir figür, yüzü belirsiz ama varlığı boğucu.

Alçak ve emredici bir ses, tüylerimi diken diken eden bir acımasızlıkla karışmıştı.

Kalbim hızla atıyordu, görüntüler keskin ama parçalıydı, kavrayamadığım bir rüyanın parçaları gibi.

Hayatımın üç yılı kayıptı, hafızamda kara bir delik vardı ve o isim, Cassian, henüz açmaya hazır olmadığım bir şeyin anahtarı gibi geliyordu.

Sonra, birdenbire, parlamalar kayboldu, zihnim boşaldı, göğsüm adını koyamadığım bir korkuyla sıkıştı.

Beş yıldızlı üniformalı adam gözlerini kısarak yüzümdeki şok ifadesini yakaladı.

Aramızdaki mesafeyi kapattı, beni ileri doğru çekerek sıkıca tuttu — nazıkçe değil. Kontrollü bir şekilde. Onunla ilgili her şey gibi.

"Ya da," dedi, sesi alçaldı, karanlık ve tehlikeli bir sesle, "seni odama götürürüm. Seni korumam olarak atarım. Bu sana zaman kazandırabilir. Kimse şansla buradan kurtulamaz. Özellikle de zayıflar. Ve insanlar uykularında ölürlər."

Teklif beklediğimden daha sert geldi. Bir an için beni cezbetti. Güvenlik, geçici de olsa, çok güçlü bir şeydi.

Ama neden bana yardım etsin ki? Biz yabancıyız. Korunmayı hak edecek hiçbir şey yapmadım. Ve böyle bir yerde, iyilikler bıçaklar saklıydı.

Ama bu kabusa, birinin yardımına muhtaç olmak için girmedim. Ve kesinlikle onun yardımına.

"Bana tahsis edilen odama gitmeliyim," dedim sessizce, resmiyetin altında isyanımı gizlemeye çalışarak.

"Dmitri," dedi o zaman - adı, bir tanıtım değil, bir uyarıydı. Durdum.

Gözlerine bakacak kadar döndüm. "Anladım, Dmitri Bey," dedim, her kelime saygılı ama itaatkar değildi.

Bir sırtış belirdi, ama onu yuttum ve hızla uzaklaştım. Omurgam gergin.

Sadece köşeyi döndüğümde, onun varlığı artık etrafımda dolanmadığında, kendime nefes almaya izin verdim, gömdüğüm korkuyu ele veren titrek bir nefes.

Göğsüm ağrıyordu, sadece zorbanın yumruğundan değil, Dmitri'nin keskin bakışlarından, beni koruması yapma teklifinden, rahatsız edici algısından da.

Bana kadınsı dedi, eli yanağımda kalakaldı, sözleri takıntılı bir tonla söylendi ve tüylerim diken diken oldu.

Bu bir oyun muydu, yoksa gerçeği mi sezmişti?

Bu düşünce beni rahatsız ediyordu, ama ben onu bir kenara ittim.

Odaklanmam gerekiyordu.

Önümde, varış noktam beni bekliyordu: DEN, bu yırtıcıların dünyasında bana tahsis edilen kafes, 10. yüzyıldan kalma bir mezar gibi inşa edilmiş, solunda beş, sağında beş oda ve aralarında dar bir

çakıl ve gerginlikle dolu bir alan vardı. Steril beyazla kaplı, tertemiz dış cephesi, içinde barındırdığı dehşeti acımasızca gizliyordu.

Adaylar buraya DEN diyorlardı. Yurt değil. Hostel değil. dış dünya bu tür yerler için yumuşak kelimeler kullanıyordu. Ama burası? Burası bir kafesti.

Yurt kanadının girişinin üzerine kalın, siyah blok harflerle üç kelime yazılmıştı:

İTAT ET
HAYATTA
KAL KAZAN.

Mesaj açıktı: *itaat hayat demekti, zafer her şey demekti.*

Dar koridordan geçtim, botlarım cilalı zeminde yankılandı.

Burada geleneksel oda numaraları yoktu. "Oda 11" ya da "12" gibi. Normal bir his yoktu.

Sadece yırtıcı isimler vardı.

Toplamda on oda vardı. Her odada dört kişi kalıyordu.

Kırk mafya varisi, savaş için yetiştirilmiş köpekler gibi bir kafese atılmıştı. Koridorda yürürken, hava çok durgun geliyordu.

Her köşede güvenlik kameraları yanıp sönüyordu, kırmızı ışıkları sürekli olarak gözlerin her zaman izlediğini hatırlatıyordu.

Tank gibi yapılı, bazıları zaten gömleksiz, kasları savaş boyası gibi dövmelemlerle kaplı, kasları giysilerine karşı gergin, gözleri soğuk ve değerlendirci olan devasa figürlerin yanından geçtim.

Bu yeni cehennemi keşfetmekle meşgul oldukları için bana neredeyse hiç bakmadılar. Hepimiz taze ettik.

Koridor önümde uzanıyordu.

Her kapının üzerinde kan kırmızısı harflerle yazılmış kelimeler vardı. Sayılar ya da isimler değildi.

YILANLARIN YUVASI.

KOBRALARIN

YUVASI.

ÇAKALLARIN

YUVASI. ÖLÜM

MİLLERİNİN YUVASI...

Her isim zehir, ihanet ve ölüm kokuyordu.

Hedefim mi? ENGERLERİN YUVASI. Uygun, diye düşündüm içimden.

Siyah kaplamalı isim, bir uyarı işareti gibi kapıya çivilenmişti. Kapıyı açarken parmaklarım titriyordu.

İçerisi, parlak beyaz koridorlara hiç benzemiyordu.

Oda beni siyahın içinde yuttu.

Siyah duvarlar. Siyah zemin. Tavan bile boşluktu. Ölüm gibi boyanmıştı.

DEN, tasarım açısından bir kabustu. Mahremiyet yoktu. Duvarlar kağıt kadar inceydi, her fısıltı ve ayak sesi yan odaya ulaşıyordu.

Yataklar, ince şiltelerle zar zor yumuşatılmış soğuk metal levhalardı. Perde yoktu. Gardırop yoktu. Çekmece yoktu. Banyoların kapısı yoktu — kahretsin! Düzgün banyolar bile yoktu. Her şey açıktı, ortadaydı. Burası konfora önem veren bir yer değildi.

Burası bir konut değildi.

Burası bir hayatta kalma mücadelesiydi.

Duvarlara yaslanmış iki ranza vardı, metal iskeletleri titreyen tavan ışığı altında donuk bir şekilde parlıyordu.

İlk ranza zaten doluydu — hem üst hem de alt — çantalar ve dağınık giysiler sessiz bir uyarı gibi bölgenin sınırlarını belirliyordu. İkinci ranza ise dokunulmamış olduğu için seçenek sunuyordu.

Üst ranzayı seçtim. Daha güvenli olduğu için değil — burada güvenli diye bir şey yoktu — ama yüksekliği hoşuma gittiği için. Manzara. Kimlerin geldiğini görmek daha kolaydı. Hazırlıksız yakalanmak daha zordu.

Sağdaki üst ranzaya yöneldim ve çantamı bıraktım.

Çantamdan küçük bir kompakt ayna çıkardım, ellerim hafifçe titreyerek burnumu incelemek için aynayı eğdim.

Zorbanın yumruğu şişirmişti, derinin altında hafif bir morluk belirmişti, ama kırılmamıştı.

Burun deliklerimin çevresinde kan pıhtılaşmıştı ve bir bezle temizlerken yüzümü buruşturdum, acı keskin ama dayanılabilir düzeydeydi.

Çantamdan bir ağı kesici çıkardım, kuru olarak yuttum, acı tadı beni sakinleştirdi.

Sonra siyah duvarlara karşı küçük bir isyan olarak rengarenk bir çarşaf açtım ve onu levha gibi yatağın üzerine serdim.

Yatağa tırmanıp çapraz bacaklı oturdum, odayı incelerken nefes verip, bu odayı ne tür canavarlarla paylaşacağımı merak ettim.

Yabancılarla, katillerle aynı odada uyuyacaktım. Kilitli kapılar yoktu. Odalarda kamera yok, sadece koridorda var. Yani burada her şey olabilir.

Her şey.

Ellerim titriyordu. Bacaklarım mermerin kenarından sarkıyordu.

Koridorda ağır ayak sesleri yankılanıyordu.

İki kişi Yılanların Yuvası'na, benim odama girdi, sesleri dostluk dolu bir şekilde yüksek çıkıyordu.

Dikleştim, omurgam sertleşti.

Biri iri yarıydı, geniş göğüslü, göbeği gömleğini gerginleştiren ve kolları ağaç gövdesi kadar kalın.

Diğeri ise — Tanrım, olamaz — basketbol sahasındaki aynı piçti, yüzümü parçalayan ve çenesini bir sopayla kırdığım adam.

İlk başta beni fark etmediler, sohbetlerine çok dalmışlardı.

Büyük olanı benimkinin karşısındaki alt ranzaya atladı, iskelet onun ağırlığı altında gıcırdadı.

Beni görünce yuvarlak yüzünde bir gülümseme belirdi. "Selam, oda arkadaşım! Adın ne?" Sesi rahat ama tehditkar bir tondaydı.

"Charles," dedim, ses tonumu nötr tutarak.

İkinci adam döndü ve gözleri benimkilere kilitlendiği anda yumruklarını sıktı ve yüzünde öfke belirdi. Sonra dudaklarında yavaşça acımasız bir sırıtış belirdi.

"Bu," dedi, sırtarak beni işaret ederek, "çenemi kıran minik ucube."

Bana doğru yavaşça ilerlemeye başladı.

Ranzadan atladım, hafifçe yere indim, savaşıma hazırdım. Ama daha iri olan çocuk araya girdi ve şaşırtıcı bir güçle onun kolunu tuttu. "Dur, Sebastian!" diye bağırdı.

Sebastian homurdandı. "Bırak beni, Silas."

Ama Silas onu sıkıca tuttu. "Kurallar henüz açıklanmadı. Oryantasyon bu akşam. Ne olduğunu bile bilmeden kuralları çiğneme."

Sebastian zar zor durdu. Yüzündeki öfke kaybolmadı.

"O bizim oda arkadaşımız," dedi Silas, sesi alçak ve soğuktu. "Ölü bir adam. Öyleyse neden acele edelim? Uyurken boğazını keseriz."

Sebastian durakladı, sırıtışı genişledi. "Doğru."

Tehditleri havada asılı kaldı, ama ben geri adım atmayı reddettim.

Yatağıma tırmandım, dik oturdum, sonra uzandım ve sakinmiş gibi davrandım.

Onlar korku bekliyorlardı. Ben onlara bunu vermeyecektim.

Telefonlara izin verilmiyordu, ama kitaplara izin veriliyordu, bu yüzden çantamdan yıpranmış bir kitap çıkardım ve zihnim hızla çalışırken okumuyormuş gibi yapıp kitabı açtım.

Onların devam eden konuşmalarından, istemediğim kadar çok şey öğrendim. Silas, iri olanı, Brezilya'nın en tehlikeli kartelinin varisiydi: Os Filhos do Inferno.

Güney Amerika'nın yeraltı silah ticaretinin neredeyse %60'ını kontrol ediyorlardı.

Peki ya kendini bir yumrukla tanıtan karşılama komitesi üyesi Sebastian? O, Kolombiya'nın en kanlı karteli La Sangre Roja'nın varisiydi.

Babasının üç DEA ajanını çıplak elleriyle öldürdüğü söyleniyordu.

Latin Amerika'nın en ölümcül miraslarından ikisi.

Bunlar sadece zorbalar değildi; kanlı miraslara sahip yırtıcı hayvanlardı ve ben onlarla aynı odada mahsur kalmıştım.

En ufak bir hata yapsam, ölürdüm.

Hayatta kalma şansım varsa, bu son bilinmeyen oda arkadaşıma bağlıydı.

Dördüncü oda arkadaşım henüz gelmemişti.

Onun Sebastian veya Silas gibi olmaması gerekiyordu.

Onların farklı olacağına dair kırılgan bir umuda tutundum — arkadaş olabileceğim, bu kurtlara karşı benimle birlikte durabilecek biri. Yılanlar Yuvası'ndan sağ çıkmak istiyorsam, güvенеbileceğim birine ihtiyacım vardı. Ya da manipüle edebileceğim. Ya da dayanabileceğim.

Çünkü Şeytanların Evi'nde arkadaşlar sadece yararlı değildi.

Onlar kalkanlardı.

Ve benim hiç yoktu.

Gözlerimi sayfadan ayırmadım, ama kelimeler bulanıklaşıyordu. Dmitri'nin uyarısı kafamda yankılanıyordu.

Arkadaşların seni öldürmezse, şeytanın ta kendisi, Cassian, öldürecektir.

Bu isim, gömülü bir anı gibi kafamın içinde zonkluyordu.

Gözlerimin arkasında tanıdık bir şey parladı. Anlamak için çok hızlıydı.

Cassian kimdi? Ve neden onun adı geçince boğuluyormuş gibi

hissediyordum? Dmitri gibi bir adamdan böyle bir unvanı hak edecek kadar tehlikeli biriydi o?

kendi varlığı bile doğanın gücü gibi olan bir adamdan böyle bir unvanı hak edecek kadar tehlikeli biriydi?

Bu gece, bu yeraltı dünyasının patronlarıyla tanışacaktım.

Cassian da aralarında olacaktı, kimliği açığa çıkmış olarak. Bu düşünce beni ürpertti.

Onun yolundan uzak durmanın beni kurtaracağını mı, yoksa daha hızlı avlanmamı sağlayacağını mı bilmiyordum.

Bölüm 2

CHARLOTTE

Saat 22:00'dı.

Sessizce durduk, kırk mafya varisi, bir oda değil de silah gibi görünen devasa bir demir salonun içinde on sıra halinde, her sırada dörder kişi dizilmişti.

Metal duvarlar acımasız bir niyetle dövülmüştü, yüksek ve soğuktu, sanki kan görmüş ve bu anıyı saklamış gibiydiler. Tavanda sıralanan sert endüstriyel ışıklar, her hareketi parçalayan keskin gölgeler oluşturunuyordu.

Girişte, kalın, paslı harflerle yazılmış bir tabela, acımasızca bir şeyi açıkça ortaya koyuyordu:

"İzinsiz konuşan ilk ölen olur."

Kimse sessizliği bozmaya cesaret edemedi.

Hava gerginlikle, belki de korkuyla doluydu, ama ben korkmuyordum. Onların istediği şekilde değil. Adrenalin altında, içimde daha şiddetli bir şey atıyordu.

Hazırlık.

Ve bir açlık - bu yeraltı dünyasını anlamak, onu fethetmek, onun kemiklerine yerimi kazımak için.

Bunu Moretti ile evlenmek yerine seçmiştim.

Ve bunun beni yıkmasına izin verirsem lanetlenirdim.

Kendi köşemde duruyordum, morarmış burnum hafifçe zonkluyordu, çocuksu kılık taklitim her saniye daha da zayıflıyordu.

Duvarlar ürkütücü bir disiplinle uğulduyordu. Burası bir okul değildi. Burası ilk atıştan önceki bir savaş alanı, aslanların ziyafet çekmesini bekleyen bir koloseumdu.

Ve sonra... ışık.

Bir spot ışığı yanıp söndü ve önümüzdeki yükseltilmiş platformu aydınlattı. Salonun kenarlarından üç gölge belirdi, koşmaya gerek duymayan erkeklerin rahat hakimiyetiyle yürüyorlardı. Her biri sahnede bir pozisyon aldı — sol, sağ, orta.

Soldaki ilk kişi, hiç şüphesiz Dmitri'ydi.

Devasa boyutu, kaba saba zarafetiyle uyumluydu. Keskin çeneli, geniş göğüslü, granitten oyulmuş gibi görünen omuzlarına takım elbisesi gerilmişti. Bakışları sakindi, soğuktu, ölüme alışkındı. Bir insan gibi yürümiyordu. Bir tank gibi hareket ediyordu.

Sağdan, tanımadığım bir adam çıktı, ama onun da havası en az diğerleri kadar etkileyiciydi.

Dmitri'den daha zayıftı, hız ve güç hissi veren bir kaslı gücü vardı. Siyah takım elbisesi mükemmel bir şekilde dikilmişti ve Ölümçül bir zarafetle hareket eden bir vücut. Yüzü köşeli, neredeyse çöküktü, delici mavi gözleri dokunduğu her şeyi parçalıyor gibiydi.

Kendini keskin ve kesmeye hazır bir bıçak gibi taşıyordu.

Ama odadaki havayı çalan, salonu bile eğilmeye zorlayan, ortadaki adamdı.

Kusursuz beyaz bir takım elbise giymişti ve diğerleriyle keskin bir tezat oluşturuyordu, neredeyse ilahi bir tehdit figürüydü. Fiziği, güç ve zarafetin mükemmel bir dengesi idi.

Yüzü soğuk bir güzelliğin örneğiydi. Koyu siyah saçları dalgalı bir şekilde düşüyor, hem melek hem de şeytani bir yüzü çerçeveliyordu. Etrafındaki havada nabız gibi atan, çok güçlü bir aura yayan şeytanın vücut bulmuş haliydi.

Ve ona gerçekten baktığımda, zihnim tereddüt etti.

Sanki onu tanıyormuşum gibi, düşüncelerimi bulanıklaştıran bir sis çöktü. Ama nasıl tanıyabilirdim ki? Bu, bu yeraltı dünyasındaki ilk günümdü, hükümdarlarını ilk kez görüyordum.

Ve yine de...

Onu görmek içimde karanlık bir şey uyandırdı. Bir anı parçası, ya da belki bir kabus. Kayıp üç yıldan koparılmış bir parça.

Bir anlık görüntü: *ben, gelinlik içinde.*

Demir gibi bir ses, acı vaat ediyordu.

Zincirler.

Ve sonra hiçbir şey.

Anı tam olarak şekillenmeden bakışlarım düştü, kalbim adını koyamadığım bir korkuyla çarpıyordu.

Sonra Dmitri'nin sesi, botlarımızın altındaki çelik kadar sert bir şekilde sessizliği yankıladı.

"Bu yılki Şeytanlar Evi yarışmasına hoş geldiniz," dedi Dmitri'nin sesi, mikrofonla yükseltilmişti, ancak salonun akustiği bir fısıltıyı bile taşıyabilirdi.

Gözleri odayı taradı, bir anlığına bana takıldı, ifadesi taş kadar okunaksızdı. "Geldiğin andan bu ana kadar, tek özgürlük tadını tattın. Bundan sonra, bu evin kurallarına uyacaksın, yoksa öleceksin."

Sessizlik daha da derinleşti, baskıcı bir hale geldi. "Bugün, 1 Ocak 2028, bir yıllık deneme süresinin başlangıcıdır," diye devam etti Dmitri, sesi demir salonda yankılanan düşük bir homurtuydu. "Kasım ayının son gününe kadar, artık dış dünyada olduğunuz kişiler değilsiniz. Hayatlarınız için savaşan hayaletlersiniz. Sadece biriniz hayatta kalıp zaferi kazanacak."

Sola döndü ve siyah takım elbiseli adama işaret etti. "Ben bu evin üçüncü patronuyum, Dmitri. Bu da ikinci patron, Misha." Sonra yüzü buz gibi bir maskeye benzeyen, varlığı kemiklerden deriyi sıyrarak kadar keskin bir soğukluk yayan beyaz giysili adama işaret etti. "Ve bu da Cassian."

O isim — Cassian.

Bir bıçak gibi kalbimi deldi, soğukkanlılığımı parçaladı.

Nefesim kesildi, bu sefer daha güçlü bir déjà vu dalgası üzerime çöktü. Bu ismi sayısız kez duymuştum, değil mi? Fısıltılarda, çığlıklarda, hatırlayamadığım hayatımın karanlık köşelerinde.

Bir asker gibi dik duruyordu, cesur ve boyun eğmez, mavi gözleri sanki zamanın ötesini görebiliyormuşçasına boşluğa bakıyordu.

Yine o anlar geldi aklıma — alçak ve zehirli sesi, yıkım vaat ediyordu; eli, sabit... tasmamı sanki oraya aitmiş gibi kullanıyordu, kendi korkum, beni boğuyordu.

Gözlerimi sertçe kırdım. Görüntüleri ait oldukları yere, karanlığa ittim, kalbim hızla atıyordu. Onu tanı mıyordum. Tanıyamazdım.

Ama içimde kıvrılan korku başka türlü söylüyordu.

Heykel gibi önüne bakıyordu, sanki hiçbirimiz yokmuşuz gibi. Konuşmasına gerek yoktu. Sessizliği yeterince çığlık atıyordu.

Dmitri'nin bakışları bize döndü, sesi sessizliği yırttı. "Kural kitabı, üniformalarıyla birlikte askerlerimiz tarafından dağıtılıyor. Üniformalarınızla birlikte dağıtılıyor."

"Onu okuyacak ve ona uyacaksınız. Ve bir şeyi unutmayın: Ignorantia juris non excusat."

Bunu biliyordum. *Hukuku bilmemek mazeret değildir.*

Kurallar adalet için değildi. Güç için vardı.

O geri çekildi ve Misha kürsüye çıktı, mavi gözleri bir şahin gibi bizi taradı.

"Her Den dört kişiliktir," dedi, sesi keskin ve sivriydi.

"Bunlar sizin takımlarınız... şimdilik. Hoşunuza gitse de gitmese de, birbirinize bağlısınız."

Bir duraklama. Bakışları sessizliği delip geçti.

"Birlikte antrenman yapacaksınız. Birlikte savaşıacaksınız. Ve zamanı geldiğinde, birlikte kanınızı akıtacaksınız. Birlik olmadan bir hafta bile dayanamazsınız. Hayatta kalmak için tek umudunuz... birbiriniz. Kazanın ya da ölün."

Midemi bulandırdı.

Silas ve Sebastian — psikopat oda arkadaşlarım, potansiyel cellatlarım. Ve şimdi, takım arkadaşlarım mı?

Eğer bir takım olacaksak, onların nefretleri ya beni öldürebilir ya da beni hayatta tutan tek şey olabilir. Belki bana ihtiyaçları olsaydı, uykumda beni öldürmeye çalışmazlardı.

Tanrı yardımcım olsun.

Misha podyumdan indi, ayak sesleri demir zeminde hiç ses çıkarmadan.

Ön taraftaki takımlardan birinin önünde durdu, iri yarı bir adayın çenesini ve bir kasap değerli bir boğayı değerlendirir gibi onu inceledi.

Sonra, yine sessizce, onu bıraktı.

"Kendi ülkende ne kadar güçlü olduğun umurumda değil," dedi soğuk ve düz bir sesle. "Burada zayıfsın. Eşitsizsin. Eğitimsizsin. Üç haftalık savaş eğitimi ile başlayacaksın. Çabuk öğren ya da kanını akıt."

Bir ses sessizliği bozdu.

"Soru sorabilir miyiz?" diye bir ses, umutsuz ve aptalca bir şekilde sıralardan yükseldi.

Misha donakaldı. Göz açıp kapayana kadar, salonda bir silah sesi yankılandı, ardından bir bedenin yere çarpmasının ağır sesi geldi.

Hepimiz birden nefesimizi tuttuk, ama ben sadece nefesimi tutmadım. Donakaldım.

Ciğerlerim kilitlendi. Dizlerim beni korkutacak kadar büküldü. Ellerimin titremesini durdurmak için gömleğimin eteğini sıktım.

Çocuğun bedeni iki sıra ötedeki yerde yatıyordu; kolları altında bükülmüş, kan sanki dünyanın tüm zamanı varmışçasına yavaşça yere yayılıyordu. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Hayat belirtisi yoktu.

Neredeyse çılgın atıyordum. Dişlerim ağrıyana kadar dişlerimi sıkarak kendimi tuttum.

Daha önce hiç kimsenin ölümünü görmemiştim. Böyle bir şeyi. Birkaç santim uzaklıktan.

Cümlesinin ortasında, sesinin yankısı hala havada asılıyken.

Avuç içlerim terleştirdi. Ölü çocuğun kafatasının altında biriken kırmızı lekeye bakmaktan gözlerimi ayıramadım.

Sonra odayı eskisinden daha ağır bir sessizlik kapladı.

Gözlerim yukarıya kaydı. Keskin nişancılar. Dört, hayır, beş, belki daha fazla, hayaletler gibi üstümüzde duruyorlardı. Tüfekleri hazırды. İzliyorlardı. Bekliyorlardı.

İlk gün ve sayımız şimdiden otuz dokuza düşmüştü.

"Henüz nerede olduğunu anlamıyorsun," dedi Misha, soğuk bir bıçak gibi sesiyle yerde yatan ölü çocuğu işaret ederek. "Basit kurallara uymazsan, ilk hafta içinde onun gibi öleceksin."

Dmitri'nin yanındaki yerine geri döndü, hareketleri kasıtlıydı.

Sonra Cassian öne çıktı, varlığı havayı bile büküyor gibiydi. Mavi gözleri odayı taradı ve gözleri bana takıldığında kalbim durdu, o déjà vu hissi tekrar alevlendi, keskin ve kafa karıştırıcıydı.

"Sen... sen... ve sen," dedi, sesi alçak, emredici bir gürültüydü, her kelime itaatsizliğe izin vermeyen bir emirdi.

Parmağı üçümüzü işaret etti ve son olarak bana geldi. "Koşun."

Hayatım her adımda tehlikeyemişçesine koştum, botlarım demir zemini gümbür gümbür vuruyordu.

Diğer ikisi, tehlikeyi hala kavrayamamış gibi arkamda koşuyorlardı, tereddütleri ölümcül bir hataydı.

Cassian, geç kalarak podyuma ulaştıklarında gözlerini kısarak baktı. "Koş dediğimde koşarsınız," dedi, sesi sessiz bir fırtına gibiydi, sakinliği ölümcül.

Bana kenara çekilmemi işaret etti ve ben, kalbim deli gibi çarparak, hemen itaat ettim.

"Adlarınız?" diye sordu, sesi keskin bir tondaydı. "Thiago, efendim," dedi ilki, sesi sabit ama gergindi.

"Bruno... efendim," diye mırıldandı ikincisi, sesinde korku belirmişti.

Cassian, keskin bıçaklarla dolu bir masayı işaret etti. Bıçakların kenarları, avizelerin altında ölüm vaadiyle parıldıyordu. "Oraya koşun ve bir bıçak alın."

Bu sefer koşarak bıçakları aldılar ve nefes nefese pozisyonlarına geri döndüler.

Cassian'ın dudakları hafif, acımasız bir gülümsemeye kıvrıldı, gözleri karanlık bir açlıkla parlıyordu. "Rakibinizi öldürmek için altmış saniyeniz var. Zaman başlıyor."

Salonda bir çığlık yankılandı. Hatta hava bile geri çekildi.

Ne?

Thiago ve Bruno donakaldılar, gözleri fal taşı gibi açılmıştı, sanki bu emir uyanamadıkları bir kabusmuş gibi.

Koşmak yerine jogging mi? Bunun acımasızlığı içime işledi, göğsümde soğuk bir ağırlık hissettim, ama yüzümü ifadesiz tutarak zayıflık göstermeyi reddettim.

İkisi tereddüt etti.

Thiago savaş pozisyonuna geçti. Bruno tereddüt etti, gözlerinde korku vardı, ama kısa sürede aynı pozisyonu aldı. O da benim gibi, reddetmenin ölüm anlamına geldiğini biliyordu.

Bruno ilk hamleyi yaptı.

Thiago kolayca kaçtı ve göğsünü kesti. Kan fışkırdı, demir zemini lekeleyen kırmızı bir yay çizdi.

Gözlerimi kaçırma dürtüsüyle mücadele ettim, çenemi sıktım, bakışlarımı öne sabitledim. Her içgüdüm, gözlerimi bu katliamdan korumam için bana bağırıyordu, ama

Yapmadım. Yapamadım. Burada zayıflık ölüm cezası anlamına geliyordu ve ben zaten odadaki en küçük hedeftim.

Bruno sahte bir saldırı yaptı, ama Thiago kaçtı ve bıçağı Bruno'nun yan tarafına doğru savurdu. Bruno bıçağıyla Thiago'nun yanağını kesti, kan çenesinden kırmızı bir gözyaşı gibi akıyordu.

Thiago karşılık verdi ve bıçağını Bruno'nun kaburgalarına sapladı. Bruno'nun boğazından bir çığlık çıktı, kan ve tükürük karışarak sendeledi, yüzü acı içinde buruştu.

İkisi de inliyor, kanıyor ve nefes almakta zorlanıyordu.

Kusmuk boğazıma kadar gelse de kendimi izlemeye zorladım.

Beş saniye kala Bruno, bunu sona erdirmek için çaresiz bir girişimde

Thiago'nun boynuna hamle yaptı.

Thiago, eliyle engelledi, yaradan kan akıyordu ve hızlı, acımasız bir hareketle bıçağını Bruno'nun karnına sapladı.

Bir saniye kalmıştı.

[illegible]

Thiago titreyerek ayakta durdu, eli kanyordu, gözleri dehşetle Cassian'a kaydı, daha fazla ceza alıp almayacağından emin değildi.

Odadaki gerginlik dayanılmazdı.

Tıbbi personel gölgelerden hızlı ve sessizce ortaya çıktı ve Thiago'yu yaralarını tedavi etmek için götürdü.

Donakalmıştım, zihnim karışmıştı.

İlk gün bıçaklı düello mu? Burası bir mezbahaydı.

Böyle bir kavgayla karşılaşma düşüncesi midemi bulandırdı, ama bunu içime gömdüm, yüzüm taş gibi sertleşti.

Cassian'ın sesi sessizliği yırttı. "Koşmak yerine jogging yaptıkları için öldüler. Burada tereddüt etmek ölüm demektir. Kuralları öğrenin. Yoksa onların gibi olursunuz. Dağılın."

Adaylar hızla dağıldı, biz aceleyle çıkmaya çalışırken botları zemine sürtünüyordu. Yarısı dışarı çıkmıştım ki...

"Kal." Cassian'ın sesi.

Bacaklarım kilitlendi. Yavaşça döndüm, içimi kaplayan paniği gizlemeye çalışarak.

"Adın ne?" diye sordu, hala podyumda dururken, bakışları bıçak gibi içimi deliyordu.

"Charles, efendim," diye cevap verdim, omurgam dik, sesim sakın, ama avuç içlerim kolumun altında terliyordu.

Platformdan indi, her adımı geri sayım gibi yankılanıyordu. Bana ulaştığında, vücudunun ısınısını hissedebiliyordum, çok yakındı.

Benden çok daha uzundu. Koyu, pahalı, tanıdık kokusu duman gibi etrafımı sardı.

"Charles," diye tekrarladı, dudakları tam bir gülümseme sayılmayacak bir şekilde seğirdi.

"Evet, efendim," dedim, içim titriyor olsa da sesim sabitti. "Charles, burada en küçük ve en zayıf olanın sen olduğunu biliyorsun, değil mi?" dedi, sözlerinde meydan okuma gibi hissettiren karanlık bir eğlence vardı.

"Efendim, Dmitri söyledi," dedim, sesim kararlılıkla sertleşirken, çenem kaldırdım. "Ama ben burada kendimi kanıtlamak için varım. Ne olursa olsun, bunu atlatacağım."

Dmitri ve Misha, altarın önünde durmuş bizi izliyorlardı, yüzlerinde okunamayan ifadelerle, belki de Cassian'ın neden beni seçtiğini merak ediyorlardı.

Yaklaşarak, sıcak nefesi kulağıma değdi ve fısıldadı, "Başkalarını kandırabilirsin, ama beni kandıramazsın, Charlotte."

Kalbim durdu, ciğerlerimdeki hava çekildi. O biliyordu — sadece kılık değiştirmiş halimi değil, adımı da.

Nasıl?

Sessiz kaldım, Dmitri ve Misha'nın varlığının farkındaydım, zihnim sakinliğimi korumak için çabalıyordu. "Elodie senin yüzünden öldü," diye fısıldadı, sesi zehirli bir tıslama gibiydi.

Elodie mi?

Bu isim boşluktaydı, ama bir kıvılcım gibi çarptı ve hafızamdaki sisleri alevlendirdi.

Bulanık ve geçici bir yüz, onu kavrayamadan kaybolan bir anlık görüntü.

"Üzgünüm efendim, ama neden bahsettiğinizi bilmiyorum," dedim, sesim sabitti.

Elini uzatıp boğazımı kavradı ve kemiklerimi sarsacak kadar güçlü bir şekilde beni demir duvara çarptı.

Ayaklarım havada sallanana kadar beni kaldırdı, botlarım çeliğe boşuna sürtünüyordu.

Nefes nefese, elini tırmalayarak, ciğerlerim yanarken nefes almaya çalışıyordum. "Benimle oyun oynama," diye homurdandı, kaşları çatıldı, mavi

gözleri kadim bir öfkeyle parladı. "Bana ihanet ettin Charlotte. Onu öldürttün."

"Ben... Ben..." Konuşmaya çalıştım, ama o daha da sıkı tuttu. "Aptal numarası yapma," diye homurdandı.

Görüşüm bulanıklaşmaya başladı. Neyden bahsettiğini anlamadım, ama sesindeki öfke sadece mesleki değildi. Kişiseldi. Gücüm hızla azaldı, ellerim onun demir gibi sıkı tutuşuna karşı zayıf bir şekilde çırpınıyordu. Karanlık çökmeye başladığında, beni bıraktı. Öksürerek yere yığıldım, boğazımı tutarak, nefes almaya çalışırken vücudum titriyordu.

O, bir yargıç gibi üstümde duruyordu, yüzü buz gibi bir maske gibiydi, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyordu.

"Aptal numarası yapmak seni kurtarmaz," dedi, sesi çakıl gibi. "Buraya gelmenin seni dokunulmaz yapacağını mı sanıyorsun? Yaptıklarını unutacağımı mı sanıyorsun?"

Çenesi gerildi.

"Şu anda hangi isimle anılıyorsun ya da ne kadar masum davranıyorsun umurumda değil. Ne yaptığını biliyorum. Ve seninle işim bittiğinde... hiç doğmamış olmayı dileyeceksin, Şeytanların Evi'ne adım atmış olmayı bırak.

Sonra arkasını dönüp uzaklaştı, beni soğuk zeminde nefes nefese bırakarak, zihnimde tek bir isim yankılanıyordu:

Elodie.

Donakaldım, onun sözleri duvardan daha sert bir şekilde bana çarptı.

Bir dakika... kayıp yıllardan mı bahsediyordu? 2024'ün başından 2027'nin sonuna kadar olan yıllardan mı?

Hafızamda boş bir boşluk, tam bir karanlık.
Bir şey mi yapmıştım? Ona ihanet mi etmiştim? Cassian'ı düşmanım haline getirmişsem, kendi mezarımı kazmaya başlayabilirdim.
Buraya ondan kaçmak için geldiğimi mi düşünüyordu?
Panik içimi kapladı. O üç yıl içinde ne olmuştu?
Böyle bir adamı düşmanım haline getirmek için ne yapmış olabilirdim?
Bana, sevdiği birini öldüren bir hayaletmişim gibi bakmasını sağlamak için?
Elodie.
Onu öldürdüğümü söyledi.
Elodie kimdi?
Koridor sessizdi artık, sadece ben ve parçalanmış düşüncelerim vardı. Kaçtım.
Adrenalinim azalırken, odama geri koşarken DEN'in beton koridorları etrafımda bulanıklaşıyordu. Her yerim ağrıyordu, ama beni en çok korkutan morluklar değildi, kafamdaki boşluktu.
Çizmelerimi çıkardım, yere yığılmaya hazırdım. Ama ranzama ulaştığımda durdum.
Yatak ıslaktı.
Şaşkınlığım dehşete dönüşerek ona baktım.
"Ne oluyor..." En son gelen ve neredeyse hiç konuşmayan yeni adama döndüm. "Bunu kimin yaptığını gördün mü?"
Başını kaldırmadı. Sadece çenesini karşıdaki ranzalara doğru salladı.
"Onlar yaptı."
Silas — tombul canavar — ve Sebastian, burnumu kıran piç... ve karşılığında çenesini kıran.
Uykumda boğazımı kesmekle tehdit edenler.
Şimdi sadece sırtıyorlardı, yataklarında uzanmış, bir gösteri başlamasını bekler gibi.
"Dört kişiye ihtiyacımız olduğu için," dedi Silas tembelce, "seni hayatta tutmaya karar verdik."
Sebastian, dudaklarını acımasızca kıvrarak söze karıştı. "Ama rahatına bakma.
Hayatını cehenneme çevireceğiz... tabii ki, eğer..." Gözleri aşağıya kaydı ve belime anlamlı bir şekilde takıldı.
Bir duraklama.
Sonra, aklı başında birinin yapamayacağı kadar geniş bir gülümsemeyle:

"Pantolonunu indir. Bakalım ne tür bir siki var." Kalbim durdu.

"Ne?" diye bağırdım, öfkem yükselirken, ardındaki soğuk korkuyu maskeliyordu.

Alaycı bir şekilde başını eğdi. "Hadi ama, bu adil. Korunmamızı mı istiyorsun? Bizden biri olduğunu kanıtla. Bakalım gerçek mi yoksa oraya tıktırdığın bir şey mi?"

Silas güldü, "Bahse girerim dikiş iğnesi kadar büyüktür."

Kanım kaynadı. Ama öfkenin altında korku vardı.

Beni sınıyorlardı. Ne kadar ileri gidebileceklerini görmek için zorluyorlardı. Eğer kırılırsam, üzerime atlayacaklardı.

Dik durdum, çenemi sıkıp gözlerimi onların gözlerine dikerek baktım. "Islak bir yatak beni yıkar mı sanıyorsunuz?" dedim, sesim kararlıydı. "Sizden daha kötülerle karşılaştım ve hala ayaktaım. Daha çok çaba gösterin."

Sırıışları bir an için kesildi, gözlerinde şaşkınlık belirdi, ama ben cevap beklemek istemedim.

Dördüncü oda arkadaşına döndüm, koyu renkli gözleri hala beni izliyor, değerlendiriyordu.

Benim soruma cevap vermekten başka konuşmamıştı, ama sessizliği farklıydı — düşmanca değil, temkinliydi.

Silas ve Sebastian'dan kurtulmak, Cassian'ın öfkesini atlatmak istiyorsam, onun desteğine ihtiyacım vardı.

Şeytanların Evinde müttefikler kalkan gibiydi ve ben, oda arkadaşlarımla zulmü ile adımı, geçmişimi ve hatırlamadığım bir suçu bilen patronum arasında kalmış, savunmasız durumdaydım.

Yarışma başlamıştı ve benim zamanım zaten azalıyordu.

Bölüm 3

CHARLOTTE

Dört haftalık acımasız savaş eğitimi gelip geçmişti. Acı ve gücün bir potası.

Benden iki kat daha iri, çekiç gibi yumrukları olan ve merhamet bilmeyen suç baronlarının oğullarıyla dövüşme seansları vardı.

Silah eğitimi daha da kötüydü. Ellerimde kabarcıklar oluşana kadar saatlerce bıçak ve cop kullanmayı öğrendim. Bir keresinde elimi kaydırdım ve avucumda derin bir kesik açtım.

Üçüncü haftada neredeyse pes ediyordum. DEN'in gölgesinde sessizce ağlayarak, kimse duymasın diye sesimi bastırıyordum.

En güçlüleri bile yıkmak için tasarlanmış, kanlı yumruklar, kemiklere kadar işleyen yorgunluk ve psikolojik savaşla geçen dört acımasız hafta.

Ama dayandım. Kendimi zorla geçirdim.

Büyükbabamın mirası ve babamın yanıldığını kanıtlama ihtiyacıyla besleniyordum.

Hâlâ ayaktaydım, zar zor. Zar zor aklım başımdaydı. Geriye otuz sekiz kişi kalmıştık.

Kırtan. İki ilk haftada ölmüştü.

On ayımız daha vardı. Son, Kasım ayında gelecekti.

Bugün 29 Ocak'tı.

Patronlara göre, savaş kondisyonu sadece bir başlangıçtı. Gerçek yarışma, hayatta kalanı taçlandıracak olan, bir saatten az bir süre sonra başlayacaktı.

Hazır olduğumu söylemek isterdim. Acıların beni çelik gibi sağlam ve sarsılmaz birine dönüştürdüğünü.

Ama bu yalan olurdu.

Gergindim. Sinirliydim. Her şeye rağmen, ne olacağını bilmiyordum. Ve bu beni çok korkutuyordu.

Burada güvendiğim tek kişi olan King'in yanında sessizce yürüdüm. Dördüncü oda arkadaşım. Sert biriydi, ısınması zaman alıyordu, ama sonunda beni kabul etti.

Çoğunlukla pes etmeyi reddettiğim için.

Birbirimizi korumak için sessiz bir yemin etmiştik. İki psikopat takım arkadaşımızdan, Silas ve Sebastian'dan.

Fırsat bulurlarsa bizi öldürürlerdi.

Ve ben ölmeyi göze alamazdım. Risk bu kadar yüksekken olmazdı.

Kazanmam gerekiyordu. Kazanmak zorundaydım. Büyükbabamın bana bıraktığı mirası alabilmemin tek yolu buydu. Babamın yaptıklarının intikamını alabilmemin tek yolu buydu. Büyükbabamı ormandaki o eski evde çürümeye terk etmiş, onu iktidardan uzaklaştırmış ve beni sanki bir hiçmişim gibi oraya göndermişti.

Yiyecek bulmak için çabaladık. Yemek için avlandık. Soğuk ve sessizlik içinde hayatta kaldık.

Hâlâ, onun titreyen ellerini tutup her şeyi geri alacağıma söz verdiğim geceyi hatırlıyorum.

Yani hayır. Burada kaybetmeyecektim. Bu beni neredeyse öldürse bile. Her gün bunun için kanımı akıtacak olsam bile.

Gizli kimliğim bir anlık bir hata yüzünden açığa çıkacak olsa bile.

Dört gün önce adet gördüm ve kramplar beni neredeyse ikiye katlasa da, dikkatlice üstesinden gelmeyi başardım.

Kimse fark etmedi.

Belki... King hariç.

Ben tuvaleti sifonu çekiyordum ki o banyoya daldı. Nefes kesen bir saniye boyunca gözlerimiz buluştu. Gördü mü, görmedi mi anlayamadım. Sonrasında bundan bahsetmedi. Belki de inanmak istemedi.

Şüphelenmiş miydi? Bunu merak etmeye cesaret edemedim. Charles kılığına girmek benim can simidimdi; eğer ortaya çıkarsa, idamla karşı karşıya kalırdım.

Cassian ise... o biliyordu. Tek kelime etmedi, beni ifşa etmedi, ama sessizliği daha da kötüydü. Beni bir avcı gibi izliyordu.

Bu beni delirtiyordu.

Yılanlar Yuvası'nın üniformasını giyiyordum — yeşil ve beyaz, amblemimizle işlenmiş. Her takımın kendi rengi, kendi kimliği vardı. Bizimki en değişken olanıydı. Bu hiç de şaşırtıcı değildi.

Yarışma alanına yaklaştık, geniş bir çakıl ve toprak alanıydı. Ortada, yükseltilmiş metal bir platformu çevreleyen devasa bir ateş çemberi vardı.

Oradan yayılan ısı boğucuydu. Havada kıvılcımlar dans ediyordu. Alevler canavarlar gibi kükrüyordu.

Ve orada, kurban töreninde tanrılar gibi duran üç patron vardı: Dmitri. Misha. Ve Cassian.

Cassian bana bakmadı. Doğrudan değil. Ama yine de bakışlarını hissettim. Sanki derimde bir iz gibi hissettim.

Dört haftalık eğitimden sonra hala buna alışamamıştım.

Dmitri'nin işaretile, düzenli bir şekilde yerlerimize geçtik. Diğerleri, her adımda rutin ve düzeni içselleştirmiş, alıştırılmış bir hassasiyetle hareket ediyorlardı.

Misha öne çıktı, ateş keskin yüz hatlarına ürkütücü bir parıltı saçıyordu. "İlk yarışma şimdi başlıyor."

Bu sözler silah sesi gibi kulaklarımızda çınladı.

"Her takım, aranızda en yüksek atlama potansiyeline sahip olanı seçecek potansiyeli olan kişinin kim olacağına karar verecek," diye devam etti. "Bir temsilci ateş çemberinden atlamalı. Başaramazlarsa, yanarlarsa, başka biri deneyebilir."

Bir duraklama.

"Tüm takımınız küle dönerse... olsun."

Kalabalıkta bir çığlık yükseldi. Ateş daha yüksek sesle kükrer, sanki etimizi yemek istercesine daha yükseğe yükselir gibi görünüyordu.

"Karar vermek için on saniyeniz var."

Hemen bir araya toplandık.

"Sebastian, sen en uzunsun," dedim, sesim alçak ve acil. "Sen gitmelisin."

O sırtıttı. "Peki ya sen, en kısa boylu olan, seni engelleyen ne, ha?" Midem bulandı. Uzaklaştım ve hafifçe eğildim, kusmayı umuyordum ama hiçbir şey çıkmadı.

Geri döndüğümde, Cassian beni izliyordu. Gözünü kırpmadan.

Dikkatimi başka yere çevirdim.

King beni işaret etti. "Charles bunu yapamaz. O aramızdaki en zayıf olan. Eğer başarısız olursa, bir takım arkadaşımızı boşuna kaybederiz ve başka biri yine de atlamak zorunda kalır. Bu israf olur. Önümüzdeki aylar için dördümüzün de dördümüze ihtiyacımız var."

"Üç saniye... iki..." Misha'nın sesi mikrofondan yankılandı.

"Sebastian, yap şunu." "Hayatta olmaz, sen yap," diye bağırdı Sebastian, cesur görünüşüne rağmen gözleri korkuyla

"Zaman doldu," dedi Misha. "Her takımın temsilcisi dört adım öne çıksın. Diğerleri iki adım geri çekilsin."

Donakaldık.

Kimse kıpırdamadı.

Gözlerimiz birbirimize kaydı, öfke ve korku bizi olduğumuz yerde kilitledi.

Misha'nın sesi tekrar duyuldu: "Bir takımın temsilcisi yoksa, tüm takım elenir."

Yutkundum.

Diğer takımlar seçtikleri forvetlerini çoktan gönderiyorlardı.

Ve biz, Den of Vipers, felç olmuş gibi duruyorduk.

"Beş. Dört. Üç. İki..." Panik

yükseldi.

King'e baktım, çenesi gergindi, sonra Silas ve Sebastian'a baktım, sırtışları kaybolmuş, yerini dehşet almıştı.

Seçim yapmamıştık. Kimse öne çıkmadı.

Kendimi durduramadan öne çıktım. Belki de delirmiştım.

Ya da belki de gururdu. Hayatta kalma içgüdüsüydü. Ya da üçünden de daha çirkin bir şeydi.

Diğerleri kıpırdamamıştı. Hiçbir hareket yoktu. Ama korkusuz değillerdi, sadece rol yapmaya alışkındılar. Gözlerinde, cehennemde geçirdiğimiz dört haftanın ardından hepimizin taşıdığı o musallat olmuş ışıltı vardı. Yine de, eninde sonunda birinin öne çıkmak zorunda kalacağını düşünüyorlardı... ve o kişi bendim.

Keskin bir kramp karnımın alt kısmını sardı. Dişlerimi sıktım ve bunu görmezden geldim, yükselmek üzere olan mide bulantısını gizledim. Şimdi olmaz.

Arkadan Silas yaklaştı, nefesinin sıcaklığı ve acımasızlığı boynumda hissediliyordu. "Hadi, cüce. Atla ve öl. Sensiz de kazanırsınız," mırıldandı.

Sebastian güldü. "Evet, kibrit çöpü. Bizi zahmetten kurtar. Yan, biz yine de oyunda kalırız."

Piçler.

Sözleri bıçak gibiydi, ama ben geri adım atmayı reddettim. Ateş çemberi yaklaşıyordu, alevleri ölüm duvarı gibiydi, ısı yirmi metre öteden bile cildimi yakıyordu. Kalbim çarpıyordu, korku kararlılığımı sarsıyordu. *Ölmeye hazır değilim*, diye düşündüm, alevlerin uğultusu cesaretimi bastırıyordu.

Kalbim gırtlığımda, önüme bakıyordum.

Misha, yükseltilmiş platformdan öne çıktı, yüzünde okunamayan bir ifade vardı. "Dikkatlice dinleyin," diye seslendi. "Kurallar şunlar. Yangından önce üç

aşama var. Her biri hızınızı ve kontrolünüzü test ediyor."

Parmağıyla işaret etti. "Birinci aşama: on metrelik bir pistte sprint yapmak — çok yavaş olursanız, kenardaki alevler sizi yakalar. İkinci aşama: kömür çukurunun üzerindeki dar bir giriş — çok hızlı olursanız, kayarsınız ve diri diri yanarsınız. Üçüncü aşama: halkanın içinden atlamak — zamanlamayı yanlış yaparsanız, küle dönersiniz. Hayatta kalmak için hassasiyet gerekir. Tereddüt etmek ölüm demektir."

Kalbim deli gibi atıyordu, kurallar tehlikeli bir labirent gibiydi. Arkasını döndü. "Yılanların Yuvası - öne çık."

Kırmızı üniformalı, uzun boylu, zayıf bir adam öne çıktı, yirmili yaşların başında, yüzünde zoraki bir cesaret maskesi vardı, ancak ellerini sıkıldığında titriyorlardı. Pist kenarına geçti, alnında ter damlaları parlıyordu.

Takım arkadaşları onu sanki çoktan ölmüş gibi izliyorlardı.

"Silah sesi duyulduğunda başlayacaksın," dedi Misha.

Gölgelerden bir silah sesi duyuldu — her zaman tetikte olan keskin nişancılardan biri

—ve o koşmaya başladı.

Sprinti yıldırım gibiydi, ayakları pistte gümbür gümbür ses çıkarırken, topuklarında alevler parıldayarak onu daha da hızlandırıyorlardı.

Kirişe ulaştığında, dikkatli adımlarla yavaşladı, kollarını uzattı ve altındaki parlayan kömürlerin üzerinde dengede durdu.

Sıcaklık havayı büküyordu, yüzü konsantrasyondan dolayı buruşmuştu.

Karşıya geçmeyi başardı ve halkaya ulaştı. Çömeldi, kaslarını gerdi ve zıpladı — yüksek, neredeyse mükemmel bir zıplama. Ama alevler yükseldi, ani bir cehennem onu havada yuttu.

Çılgılığı salonu yırttı, ham, ateşin kükremesiyle karışarak diğer tarafa indiğinde, alevler onu sardı. Vücudu çöktü, kömürleşmiş bir kabuk, küller kar gibi dağıldı.

Adaylar topluca nefeslerini tuttular. Dehşet beni sardı, mide bulantısı tekrar yükseldi.

Elimi karnıma bastırdım, titremeyi, beni ele verme tehlikesi olan mide bulantısını gizlemek için.

Eğer o —uzun, güçlü, kendine güvenen— yanabiliyorsa, benim ne şansım vardı ki?

Takım arkadaşlarımdan gözleri bana dikilmişti, Silas ve Sebastian alaycı bir şekilde sırıtıyorlardı, King'in yüzü alışılmadık bir şekilde kasvetliydi, her zamanki sakinliği yerini dehşete bırakmıştı.

"Yılan Yuvası, öne çıkın," diye emretti Misha. Kalbim

hızla çarpmaya başladı. "Ne oluyor..." diye fısıldadım.

Sıra bize mi geldi?

Alevler kükreyerek korkumu alay ediyordu. O kadar yükseğe zıplayabileceğimden emin değildim, bu anda küçük bedenim bir lanet gibiydi.

Bir silah sesi duyuldu ve zaman durdu.

Koştum, botlarımdan altında pist bulanıklaşıyordu, kenardaki alevler yaklaşıyordu, ısı baldırlarımı yakıyordu.

Birinci aşama. Kalbim çarparken, önce sola, sonra sağa kaçtım. Ateş sanki kendi iradesi varmış gibi beni kovalıyordu, ama ben durmadım.

Kiriş'e ulaştım.

İkinci aşama. Dar bir tahta, yanan kömürlerin üzerinde sallanıyordu. Atladım ve sert bir şekilde yere indim. Ayak bileğimde şiddetli bir acı hissettim ama hareket etmeye devam ettim.

kollarım açık, vücudum titriyordu. Tek bir yanlış adım atarsam doğrudan ateşe düşecektim.

Sonra rampa geldi.

Üçüncü aşama. Bacaklarım yanıyordu. Göğsüm ağrıyordu. Dünya etrafımda titriyor ve dönüyordu. Sıcaklık bir duvar gibi parıldıyordu. Yine de ilerlemeye devam ettim

—

Ve ayağım kaydı.

Ölecektim.

Ateş çemberi önümde büyüdü. Bacaklarım tutmadı. Ayaklarımın altındaki zemin eğildi—

Ve sonra—

Bir güç bana sert ve ani bir şekilde çarptı, ciğerlerimdeki havayı boşalttı. Vücudum yere çarptı, kaburgalarımda acı patladı ve karanlık beni yuttu.

Bir yatakta uyandım.

Parmaklarım tanıdık olmayan çarşaflara kıvrıldı — çok yumuşaktı. Tavana gözlerimi kırdım, hava cildime serin geliyordu. Burası... DEN gibi gelmiyordu.

Neredeydim ben?

Yavaşça oturdum, kafam karışmıştı. Uzuvarım ağırlaşmıştı. Oda şık, yeraltı için fazla temizdi.

Yatağımdan kayarken kalbim hızla atıyordu, yeşil-beyaz üniformam buruşmuştu, botlarım yoktu. Çıplak ayaklarım kalın halıya gömüldü, kapıya doğru ilerlerken bir déjà vu hissi yaşadım.

Bu koridor... bu manzara... Buraya gelmiştim. Burada yaşamıştım. Belki.

Ayaklarımın altındaki mermer parlıyordu. Burası bir eğitim alanı değildi.

Geniş bir oturma odasına adım attım, tavandan tabana pencerelerinden geniş bir arazi görünüyordu — bakımlı çimler, bir çeşme, mermer bir araba yolunun yanında park etmiş iki şık siyah araba.

Burası yeraltı kalesi değildi; burası dış dünyaydı.

Nefesim kesildi, Şeytanların Evi'nden koparıldığımı doğruluyordu.

Bir figür deri koltukta oturmuş, elinde bir bardak, gazetesi açık, asil bir sakinlikle okuyordu.

Yaklaştıkça kalbim hızla çarpmaya başladı, siluet netleşmeye başladı. "Efendim...?" diye fısıldadım, sesim titriyordu.

Başını kaldırmadı, gözleri kağıda sabitlenmişti. "Git banyo yap." dedi, sesinde tanıdık bir tehdit vardı.

Şaşkın bir şekilde etrafa baktım. "Neredeyim ben?"

"Benim evimde," dedi, sonunda gazeteyi indirerek. "Ait olduğun yerde."

Çenemi sıktım. "Tam da ait olduğum yerde mi?"

Gözleri sonunda benimkilere baktı. "Seni yakmama izin vereceğimi mi sandın? Eğer bu, özgürlük için çarpık bir yalvarışsa, yanlış hesapladın.

Midem bulandı, bu sefer korkudan değil, öfkeden. Çarpık bir özgürlük isteği mi?

Bir adım öne çıktım. "Bunu takımım için yapıyordum. Başka seçeneğim yoktu."

—

Beni keserek, yavaşça ayağa kalktı. "Her zaman bir seçeneğin vardır." Boğazım kurudu.

"Hâlâ Şeytanlar Evi'nde miyim?" diye sordum, etrafımdaki her şey ama bunu ondan duymam gerekiyordu. Evin patronlarından birinin, özellikle de hatırlayamadığım bir geçmişe bağlı bir kin besleyen kişinin, benim rızam olmadan beni buradan çıkaracağına inanmak istemiyordum.

Cassian'ın bakışları keskinleşti. "Sen benim evimdesin," dedi, sesi kararmıştı. "Ve inan bana, bu Şeytanların Evi'nden çok daha kötü olacak."

Daha mı kötü?

Topuklarımı döndürdüm ve dışarı fırladım. Kendi gözlerimle görmem gerekiyordu — sadece emin olmak için, içgüdülerimin zaten bildiği gerçeği doğrulamak için.

Kapı özel bir terasa açılıyordu. Yüksek kapıların ötesinde, tertemiz evler bir çıkmaz sokağı çevreliyordu. Ağaçlar rüzgarda hışırdadı. Gökyüzü geniş ve açık bir şekilde uzanmıştı. Gerçek hava ciğerlerimi doldurdu — taze, temiz ve yeraltındaki geri dönüştürülmüş soğuk ve bayat havaya hiç benzemiyordu.

Dışarı çıkmıştım.

Yine dünyadaydım. Yeraltı dünyasında değil.

Donakaldım. Onun hakkı yoktu.

Şeytanların Evi'ne, doğuştan hakkımı almak, büyükbabamın Moretti adına bağladığı serveti

Büyükbabamın Moretti adına bağladığı serveti, canları feda etmeden ya da kendimi bir mafya babasına bağlamadan kazanmak için gitmiştim.

Her şeyi riske atmıştım — kılık değiştirmeyi, hayatımı — babamın çaldığı gücü elinden almak, bizi o kulübede çöp toplama hayatına mahkum eden sürgünün intikamını almak için.

Cassian bu şansı benden çalmış, beni ateşin kenarından çekip almıştı. Ortak geçmişimiz, o kayıp yıllarda benim işlediğimi düşündüğü suçlar umurumda değildi. Bana cevaplar borçluydu.

Onunla yüzleşmeye hazır olarak içeri girdim, ama oturma odası boştu. Cassian yoktu, gazete yoktu, sadece sessizlik vardı.

Kahve masasının üzerinde tek bir kart duruyordu, altın yaldızlı kenarları ışığı yansıtıyordu. Kartı elime aldım ve okurken kalbim hızla çarpmaya başladı: *Cassian Moretti, Charlotte Grayson ile evleniyor.*

Nefesim kesildi, dünya başıma yıkıldı. Ne oluyor? Bir dakika.

Cassian... Moretti mi?

Soyadı göğsüme yumruk gibi çarptı. Nabzım hızlandı.

O Morettilerden biri mi? Şeytanların Evinde çürümek yerine evlenmeyi tercih edeceğime yemin ettiğim canavarlar mı?

Hayır. Hayır, hayır, hayır.

Şimdi mantıklı geliyordu — neden bana öyle bakmıştı, sanki beni tanıyormuş gibi. Ama bu düğün kartı...

Parmaklarım titreyerek tekrar baktım. *Cassian Moretti & Charles Grayson — 2024.*

Evlendiler mi?

Hatırlayamadığım bir evlilik mi?

Düşüncelerim çılgınca dönüyordu, kayıp yılları bir araya getirmeye çalışıyordum.

2024'ün ilk çeyreğinde, ölüm döşegindeki büyükbabama verdiğim söz, Moretti ailesine gelin gitme sözü, bir lanet gibi yankılanıyordu.

Bu sözü yerine getirmiş, ama zihnimin sisinde kaybetmiş miydim?

Kalbim serbest düşüşteydi.

Elime baktım. O lanetli yüzük. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım çıkaramadığım yüzük.

Bu onun yüzüğü müydü? Hatırlayamadığım bir evliliğin kanıtı mı? Nabzım hızlandı, göğsüm boğuluyormuş gibi bir panikle sıkıştı. Tanrım, hayır. Olamaz.

Neden Şeytanların Evi'ne girdiğim zamankinden daha çok korkuyorum?

Düğün kartı elimden kaydı ve yere düştüğünde sönük bir ses çıkardı.

Nefes alamıyordum.

Düşünmeden oturma odasından çıktım, cevaplara olan ihtiyacım boğazımı sıkıyordu. Bacaklarım beni koridordan geçerek uyandığım yatak odasına götürdü.

Kapıyı iterek açtım.

Cassian pencerenin yanında durmuş, sanki dünya ayaklarımın altında sallanmıyormuş gibi, sakıncalı bir hassasiyetle çenesini tıraş bıçağıyla tıraş ediyordu.

"Evli miydik?" diye patladım.

Tıraş bıçağını durdurdu, mavi gözleri bana küçümseyen bir bakış attı. "Cevabını zaten bildiğin sorularla beni aşağılamayın."

Kararlılığımdan vazgeçmeden yaklaştım, ellerim titriyordu ama kararlılığım sarsılmazdı. "Dinle, hafızamın bir kısmını kaybettim. Bunun tıbbi bir terimi var mı bilmiyorum, ama 2024'ün başlarında büyükbabam öldüğünden 2027'nin Aralık ayında House of Devils'a başvurduğum zamana kadar olan hiçbir şeyi hatırlamıyorum." Sesim çatladı, o boş yılların ağırlığı içimden dökülüyordu.

"Ve buna inanmam mı gerekiyor?"

"Neye inandığın umurumda değil." Sesim çatladı. "Cevaplara ihtiyacım var, Cassian. Kafamdaki bu boşluğu dolduracak birine ihtiyacım var ve sen benden daha fazla şey biliyor gibisin."

Sanki ben çabalamaya değmezmişim gibi pencereye döndü. Bu beni daha da kızdırdı.

"Elodie adında bir kızın ölümünün sebebi benim olduğunu söyledin. Seni aldattığımı söyledin. Ama ben bunu yaptığımı bile hatırlamıyorum! Benim erişemediğim bir versiyonumu suçluyorsun ve bunun bedelini ödemek zorunda kalan benim."

Sesi sakindi. Eskisinden daha soğuktu. "Sadece unuttun diye sonuçlarından kaçamazsın."

Şimdi döndü ve zamanı kendi lehine olan bir adam gibi odanın içinden yavaşça yürüdü. Kendisinden korkulduğunu bilen bir adam gibi.

"Katiller, bıçak kayarken bayıldıkları için masum olduklarını iddia edebilirler mi? Hafızan olsun ya da olmasın, yine de bunu sen yaptın."

Bu sefer daha sakın bir nefes aldım. "Beni Şeytanların Evi'nden çıkarmaya hakkın yoktu."

O, gülmeden güldü. "Kendini ölümcül bir dövüş atarak suçlarından kaçabileceğini mi sanıyorsun? Ölmeden önce borcunu ödeyeceksin, Charlotte."

Yumruklarımı sıktım. "Peki bunu nasıl yapmayı planlıyorsun? Ha? Artık buradayım, büyük cezan ne olacak?"

"Sana bedelini ödetmenin binlerce yolu var," dedi yumuşak bir sesle, önümde durarak. Varlığı üzerime baskı yapıyordu. "Ve hiçbirini aceleye getirmeme gerek yok."

Geri çekilmedim.

Çekilmek istedim.

Bütün vücudum kaçmamı haykırıyordu, ama o üzerimde dik dururken bile, omurgamı dik tutarak yerimden kıpırdamadım. Çünkü korku onu sadece beslerdi. Ve biz her ne olursak olalım... artık o kız değildim.

Kim olduğunu hatırlamasam bile.

Bölüm 4

CHARLOTTE

Dizlerim onun bakışları altında titriyor olsa da, başımı dik tutarak ayakta durdum. Belki de hiç şansım yoktu. Belki de şu anda boynumu kıracak ve ben bunu hak ettiğimi bilmeden ölecektim.

Ama onun istediği ölüm değildi. Henüz değil. Benim için değil.

Telefonu çaldı. Cebinden çıkardı, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. Soğuk, ölü mavisi gözleri boğuluyormuşum gibi hissettirdi.

"Evet?" diye cevapladı.

"Hâlâ geliyor musun?" Bir kadın sesi cızırtılı bir şekilde duyuldu.

"Öyleyiz," dedi, sesi kesik kesikti, başparmağıyla telefonu kapattı.

Telefonu cebine koydu, bakışları sert. "Banyo yap ve giyin. Bir saat sonra gitmemiz gereken bir yer var."

"Biz mi?" diye tekrarladım, boğucu sıcaklığından uzaklaşarak, onun varlığı hain bedenime garip, istenmeyen şeyler yapıyordu. "Bana bilmem gerekenleri söyleyene kadar

bilmem gerekenleri bana anlatana kadar hiçbir yere gitmiyorum. Son üç yılda ne oldu? Ya da en azından bana açıklayacağına dair bir garanti ver..."

Aramızdaki mesafeyi imkansız bir adımla aştı.

Ben irkilmem için zaman bulamadan, eli duman lekeli üniformamın önünü kavradı ve ortasından yırttı.

Nefesim kesildi.

Yeşil kumaş yere düştü, kollarım kendimi korumak için havaya kalktı, yüzüm kızardı.

"Sen... nasıl bana saldırırsın?" diye bağırdım, sesim öfke ve utançla titriyordu.

Bileğimi demir gibi sıkıca kavradı ve beni kendinden uzaklaştırarak yatağa doğru itti.

Tökezledim, yumuşak yatağa düşerek zıpladım, kalbim hızla atarken ona dönmeye çalıştım, kararlılığım kırıldı. "Seni canavar," diye tükürdüm.

"Şimdi bana tecavüz mü edeceksin?" diye sordum, sesim titriyordu.

Geri çekildim, ellerimle çarşafı kavradım, vücudum kaçmak için çılgılık atıyordu. "Benden uzak dur," diye tısladım, sesim korkudan titriyordu.

Cassian yatağın kenarında duruyordu, silueti pencerenin önünde karanlık bir gölge gibi duruyordu, gözleri bir iblisin gözleri gibi parlıyordu.

"Görünüşe göre," dedi soğukkanlılıkla, "benim eskiden kim olduğumu gerçekten unutmuşsun."

Bir anı zihnime çakıldı: on sekizinci doğum günüm, iki adamın elleriyle beni yere bastırıldığı, tehditlerle dolu sıcak nefeslerini yüzüme üfledikleri o korkunç gece.

Bu anı o kadar net bir şekilde aklıma geldi ki, Cassian'ın o kabusu tekrar yaşatacak mı diye merak ederken nefesim kesildi. "Lütfen... yaklaşma," diye fısıldadım, sesim titriyordu, göğsüm panikle inip kalkıyordu.

"Kanlı bir şekilde sikilmekten korkuyorsun, ha?" diye alay etti, sözleri o gecenin acımasız yankısı gibiydi.

Kararlılığım tamamen kırıldı. Kendimi kıvrıldım, vücudum titriyordu. O, yüzünde soğuk bir eğlence maskesi ile, taviz vermeden izliyordu.

"Banyoya gir," diye emretti, gardıroba doğru büyük adımlarla yürüdü ve bir bölümü açarak bir sıra elbiseyi ortaya çıkardı.

Siyah bir kıyafeti işaret etti — şık bir pantolon ve ona uyan bir üst. "Bunu giy."

Hareket etmedim.

"Otuz dakikan var," dedi. "Daha fazla sürerse, korkularını gerçeğe dönüştüreceğim."

Sonra arkasını dönüp çıktı, arkasında kapıyı korkutucu bir sakinlikle kapattı.

Yatağa yığıldım, elim göğsümü sıkıca tutuyordu, kalbim sanki kaburgalarımından fırlayacakmış gibi çarpıyordu.

Morettiler acımasızdı, bunu biliyordum, ama bu? Bu yeni bir tür terördü, anlayamadığım kişisel bir intikamdı.

Neden göğüslerimi, yara izlerimi alay konusu yapmamıştı? Düşün davetiyesinde yazdığı gibi evliydik, bunları daha önce görmüş müydü?

Ortak geçmişimiz olduğu için rahatsız olmamış olabileceği düşüncesi beni deliye çevirdi.

Cevaplara ihtiyacım vardı — Elodie hakkında, evliliğimiz hakkında, benden çalınan üç yıl hakkında.

Kendimi zorlayarak ayağa kalktım, bacaklarım titriyordu ve banyoya doğru sendeledim. Hızlıca duş aldım, ama sıcak su korkumu hafifletmeye yetmedi.

Siyah kıyafet gardıroptan bana bakıyordu, ama içimde bir isyan kıvılcımı çaktı. Onun kontrolünde olmadığımı göstermek için pembe bir takım seçtim.

Cevaplara ihtiyacım var. Bir doktor bulacağım. Hafızamı geri kazanacağım. Çünkü bana ne olduğunu öğrenmeden bunların hiçbirinin anlamı olmayacak.

Dışarı çıktım, malikanenin ihtişamı Şeytanların Evi'nin demir cehennemiyle keskin bir tezat oluşturunuyordu.

Hava güllerin ve taze kesilmiş çimlerin kokusuyla doluydu, araba yolunda şık arabalar ve tek bir siyah motosiklet sıralanmıştı. Bu motosiklet, hafızamda bir anı canlandırdı: *ben, koltuğa sıkıca tutunmuş, rüzgâr saçlarımı dalgalandırıyor, bir erkek sesi duyuluyor.*

Cassian'ın sesi miydi?

Görüntü kayboldu ve beni gölgelerin içinde bırakarak.

Cassian motosiklete yaslanmış, vücuduna göre dikilmiş koyu renkli takım elbisesiyle, başı eğik, saçları güneş ışığında parıltıyordu.

Başını kaldırdığında gözleri kısıldı, "Sana siyah giymeni söylemiştim."

"Bence pembe bana daha çok yakışıyor," dedim sakın bir sesle.

O bana sanki onun tebaasıymışım gibi emir veremez. Ve hatırlayamadığım üç yıl hakkındaki gerçeği ortaya çıkardığımda, kaçmaya mı yoksa onu yok etmeye mi karar vereceğim.

Çenesi seğirdi. "Bu kadar erken bana karşı gelmeyi mi seçtin?"

Kasıtlı bir yavaşlıkla saatine baktı, sonra bana döndü. "Pantolonunu çıkar."

Bir duraklama. "Hemen burada. Şimdi."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Etrafa baktım — mülk izole bir yerdeydi, ormanlar ve uzaktaki evler bizi görünmez kılıyordu, ama bu talep düşünülemezdi. "Bunu yapamam," dedim, sesim titriyordu.

Bisikletten indi, yüzünde ruhunu donduran o kötücül sırıtış yüzünde yayıldı. Bana doğru attığı her adım yavaş ve kasıtlıydı, sanki bir avcı korkuyu tadını çıkarır gibi.

Geri çekildim, kalbim deli gibi atıyordu.

Sonra sırtım evin duvarına çarptı. Kaçış yoktu.

"Ben... gidip siyah giysilerimi giyeceğim," diye kekeledim, sesim çatallanmış, panik midemdeki safra gibi yükseliyordu. Onun tarafından ezilmeye hazır değildim, en azından bu şekilde değil.

"Çok geç," diye mırıldandı.

Elini koluma sıkıca geçirdi. Acımasız, zahmetsiz bir tutuş. Gücü boğucu idi.

Eğildi, vücudu bir hapisane gibi etrafımı sardı. Daha karanlık bir koku burnumu doldurdu. Bana dokunmasına gerek yoktu; vücudum çoktan beni ele vermişti, titriyor, geri çekiliyordu.

"Lütfen..." diye fısıldadım. "Bana zarar verme."

Beni durduğum yerden sürükleyerek, garaj yolundaki şık siyah arabalardan birine çarptı.

Metal, sert bir sesle göğsüme çarptı.

Elleri acımasız bir hassasiyetle hareket etti, gevşek pembe pantolonumu aşağı çekti ve tek bir hızlı hareketle iç çamaşırımı yırttı.

Kumaş yırtıldı, sessiz havada keskin bir ses duyuldu ve alt bedenim ortaya çıktı.

Çırpındım, ellerimle arabanın yüzeyini tırmaladım.

"Hayır..." Direndim, ama vücudu benimkini hapsetti, eli sanki ben bir hiçmişim gibi her iki bileğimi de kaputa sabitledi. Kırım ortaya çıktı. Utanç, korkudan daha sıcak bir şekilde yakıyordu.

"Bırak beni!" diye bağırdım, sesi kırıldı, eli çıplak kıcıma vurdu, acı veren bir tokat, dudaklarımdan bir inilti kopardı - zevkten değil, acı ve aşağılanmadan.

Bir başka tokat daha geldi, yanık hissi vücuduma yayıldı ve ben "Dur!" diye bağırdım. Yalvarışım çaresizdi, ama o yine vurdu, üçüncü tokat derimi kanattı, yanaklarım şüphesiz kızarmıştı. "Lütfen..." ama o dinlemedi.

Cildim yanıyor ve acıyordu. Şişliğin yaydığı ısıyı hissedebiliyordum. Sonra kemerin sesini duydum.

Hayır. Hayır. Hayır.

"Lütfen yapma," diye yalvardım, panik kırık hıçkırıklarla içimden dökülüyordu. "Lütfen, özür dilerim... Özür dilerim..."

Onun tutuşunun altında çırpınıyordum, sadece onunla değil, bayılmalarla, kırık bir gökyüzünde şimşek gibi parlayan anılarla da mücadele ediyordum.

Geçmiş şimdiki zamana karışmıştı ve nefes alamıyordum. Aniden beni bıraktı.

Aynen öyle, geri adım attı.

Nefes nefese, inanamadan arkama döndüm. Pembe pantolonum ayak bileklerime sarkmış, yırtık külotum ise zar zor üzerimde duruyordu. Sadece üstüm dokunulmamıştı, alçakgönüllülüğüyle alay ediyordu.

Unutulmuş bir yüzyıldan kalma bir köle gibi görünüyordum, onurumdan mahrum bırakılmış, onun merhametine maruz kalmıştım.

Gözünü bile kırpmadı.

"İçeri gir ve sana giymeni söylediğim kıyafetleri giy," dedi, sesi düşük bir hırıltı gibiydi. "Otuz saniye var."

Bu sefer tartışmaya cesaret edemedim.

Acıyı umursamadan pantolonumu çekip giydim ve azarlanmış bir köpek gibi içeriye sendeledim.

Onun gibi bir iblise karşı gelebileceğimi düşünmek ne kadar da cesurcaydı, diye düşündüm, utanç tenimden daha sıcak bir şekilde yanıyordu.

Yatak odasına koştum, pembe elbiseyi çıkarıp onun seçtiği siyah elbiseyi giydim, pürüzsüz kumaşı ikinci bir deri gibi vücuduma yapıştı.

Beni zorla alacağı düşüncesi hala cildime is gibi yapışmıştı. Bundan bu kadar korkmuş olmaktan nefret ediyordum.

Daha da çok, içimden bir parçanın bunun ne anlama geleceğini, bir şeye cevap olup olmayacağını merak etmesinden nefret ediyordum.

Hastayım. Öyle olmak zorundayım.

Dizlerim hala titriyordu, dışarı çıktım. O bekliyordu, güneş gözlükleri ifadesini gizliyordu.

Sonra...

"Külotunu çıkar." Kalbim durdu.

"Ama... Ben zaten değiştirdim..." "Dedim ya. Şimdi."

İlk başta kıpırdamadım. Ama sesindeki uyarı, onun neler yapabileceğini hatırlamam için yeterliydi.

Titrek parmaklarla siyah pantolonumu açtım, kalçalarımın altına aşağı kaydurdum ve içinden çıktım.

Cildime değen hava soğuk ve rahatsız ediciydi.

Sonra, daha yavaş, kumaşı bırakmaya neredeyse isteksizce, başparmaklarımı siyah külotumun bel kısmına takıp bacaklarımın altına aşağı indirdim. Onu uzattım.

O, tek kelime etmeden aldı, bir kez katladı ve sonra hak ettiği bir ganimet gibi cebine koydu.

Siyah pantolonumu tekrar giydim, kumaş çıplak tenime sertçe değiyordu. Midem tiksinti ile düğümlenmişti, iç çamaşırı giymeden onun kaprislerine maruz kalacağım düşüncesi tüylerimi diken diken etmişti. Ne tür bir adam bunu yapar?

Bana bir kask attı, elimde ağırlığını hissettim.

"Bin," dedi, motosiklete binerken. İki arabaya baktım, şık gövdeleri rahatlık vaat ediyordu. "Elbisem mahvolacak," dedim, sesim kısık çıkmıştı. "Araba ile gidebilir miyiz?"

İlk başta cevap vermedi. Sonra, "Sen istekte bulunamazsın" dedi.

Motosiklete bindi ve motoru çalıştırdı.

Tereddüt ettim, sonra motosiklete bindim, motosikletin titreşimi zaten dengesiz olan vücudumu sarsıyordu.

Motosiklet ileri doğru sallandığında, içgüdüsel olarak kollarımı beline doladım, ellerim takım elbisesini kavradı, vücudunun ısısı o kafa karıştırıcı çekimi uyandırdı: nefret, korku ve adını koyamadığım bir şey.

Ondan nefret ediyordum, acımasızlığını hor görüyordum, ama bedenim bana ihanet etti, yakınlığı arzuladı, onun dokunuşunun güvenlik anlamına gelebileceği zamanların hatırasını.

Sokaklarda hızla ilerliyorduk, rüzgar saçlarımı savuruyordu, şehrin ihtişamı gözlerimin önüne seriliyordu.

Motosikletin gürültüsü düşüncelerimi bastırıyordu, ama anı parçalarını değil: onun gülümsemesi, ona sarılmam, hatırlayamadığım bir hayat.

Kapılı bir malikaneye yaklaştık, demir kapısının iki yanında silahlı muhafızlar duruyordu, Cassian hızla geçerken gözlerini bile kırpmadılar, sessizlikleri onun gücünün kanıtıydı.

Geniş bir garaja girdi, motosikletin motoru sustu. "Burası Moretti'nin çatı katı," dedi, kravatını akıcı bir hareketle düzelterek "Mafya liderleriyle bir toplantıya katılacağız. Baban ve kardeşin de orada olacak."

Kalbim durdu. Babam mı? Büyükbabamı ihanet eden, unvanını elinden alan ve bizi o sefil kulübeye sürgüne gönderen adam.

Ve kardeşim?

Bir anı sisin içinden birdenbire ortaya çıktı: Vincent, küçük kardeşim, çocuksu gülümsemesi, annem ortadan kaybolmadan önce geceleri gizlice kurabiye yediğimiz zamanlar.

Annem ben on yaşındayken ortadan kaybolmuştu, onun yokluğu babamın hiç açıklamadığı bir yara gibiydi.

Sonra beni dedemin yanına gönderdi ve Vincent'la olan bağımlı kopardı.

Neden şimdiye kadar Vincent'ı ya da annemi hatırlamamıştım? Beynim kırık bir yapboz gibiydi, parçaları eksikti ve bu farkındalık bir darbe gibi çarptı.

"Bir doktora görünmem gerek," dedim, sesim titriyordu. "Hafızam... tamamen bulanık. Ne kadar hasar gördüğümü bilmem gerek."

Cassian döndü, gözleri benimkilere dikildi, yoğunluğu eziciydi.

Onun bakışlarını tutmaya çalıştım, ama sanki bir fırtınaya bakıyormuşum gibiydi. "Hayır."

"Geçmişimi anlayamıyorum," dedim, sesim titriyordu. "Vincent'ı, annemin ortadan kayboluşunu, evliliğimizi, Elodie'yi... hiçbirini hatırlamıyorum. Cevaplara ihtiyacım var." Yutkundum, göğsüm sıkışmıştı. "Lütfen. Şu anda senin tutsağınım, ama kim olduğumu bilmeye hakkım var."

Yaklaşarak, boğucu bir varlık hissi yarattı. "Orada sana söylenenlere inanma," dedi, sanki hiçbir şey yokmuş gibi yalvarışımı reddetti. "Kimse senin tarafında değil."

Yumruklarım sıkı sıkı yumruklandı, öfke içimde alevlendi.

Geçmişimi saklayıp başkalarını dinlemememi söyleyemezdi, ama Cassian gibi bir adama karşı çıkmak asla kazanamayacağım bir savaştı.

O, aşılmaz bir duvardı ve ben, onun öfkesi ile bir araya getiremediğim keskin hatıra parçaları arasında sıkışıp kalmıştım.

"Anladın mı?"

Başımı
salladım.

"Benimle konuşurken kelimelerle cevap ver."

Zorlukla yuttum. "Anladım."

Onu geçip gittim, güvenli bir yere koyamadığım öfkeyle kaynıyordum. Beni öldürebilecek bir öfke.

Birkaç adımda sessizce ama her zaman gözümün önünde durarak bana yetişti ve beni tertemiz bir koridordan geçirdi — önce dar bir antreden, sonra da acımasız bir zarafetle döşenmiş geniş bir oturma odasına.

Her köşe soğuk bir zenginlikle parıldıyordu.

Beni on iki kişinin oturabileceği uzun, dairesel bir yemek masasına yönlendirdi. O masadaki on koltuk zaten doluydu.

İçeri girdiğimizde, masada oturanların gözleri bana kilitlendi. Herkesin gözleri, sanki bir ilmek takmış gibi bana çevrilmişti, bakışları keskin, inceleyiciydi, sanki mezarlarından dirilmiş bir hayaletmişim gibi.

Kollarımdaki tüylerin diken diken olduğunu hissettim, onların bakışları altında cildim karıncalandı, bluzum ve pantolonum birdenbire spot ışığı gibi hissettirdi.

Oraya ait değildim.

Hoş karşılanmıyordum.

Cassian yanındaki koltuğu çekti ve ben oturana kadar bekledi. Sonra yanıma oturdu, soğuk bir otorite yayıyordu.

"Başlayalım," dedi, sessizliği giyotin gibi keserek.

Masanın karşısındaki adam — muhtemelen yetmişli yaşlarında, tavan ışığı altında solgun ve mumsu bir teni vardı — öne doğru eğildi. Siyah takım elbisesi ciddi bir izlenim veriyordu.

Herkes siyah giyinmişti. Herkes eski gücün kokusunu yayıyordu.

"İyi günler, bayanlar ve baylar. New York'un yılın ilk resmi toplantısına hoş geldiniz," dedi, önündeki iPad'e dokunarak.

"Geçen oturumda tartıştığımız gibi, beş yönetici aile şimdi New York'u yönetecek tek bir başkan atamalı. Tabii ki benim ailem de bunların arasında. Ama listeyi bir kez daha gözden geçirelim."

İlk başta isimleri zar zor duyabiliyordum — odadaki ağırlığı, her nefesimi çok fazla hissediyordum. Sonra sözleri silah ateşi gibi çarptı.

"Grayson ailesi." Benim ailem.

Gözlerimi kırptım. Babam... New York'un en güçlü beş mafya liderinden biri miydi?

Bunu bilmek güzeldi. Bilmek korkutucuydu. Peki ama o neredeydi?

Vincent de. Burada olduklarını biliyordum, ama kimsenin gözlerine bakmaya cesaret edememiştim, gözlerinde göreceğim şeyleri göze alamamıştım. Ya da onların benim gözlerimde göreceklerini.

"Moretti ailesi," diye devam etti adam. Elbette. Cassian'ın ailesi kaçınılmazdı.

"Vasiliev ailesi," dedi sonra. Rus.

Bu isim tehlikeyle doluydu. Daha önce duymuştum, hala hatırlayamadığım bir anının kenarlarında.

"Diğer iki ailenin," diye devam etti, "şu anda uygun varisleri veya aktif rakipleri yok. Bu da bize üç uygun aday bırakıyor: Vincent Grayson, Cassian Moretti ve Artem Vasiliev."

Bir an sessizlik oldu. Sanki oda savaşa hazırlanıyormuş gibi. "Adaylar tanınmak için ayağa kalkabilirler mi?"

Sandalyeler hareket etti. Solumdaki bir adam ayağa kalktı. Döndüm. Vincent.

Onu hemen tanıdım — aynı fırtına grisi gözler, çocukken alay ettiğim aynı ağız. Adını koyamayacağım kadar karmaşık bir duygu seli içimi kapladı. Dik duruyor, kendinden emin görünmeye çalışıyordu, ama yanında...

Sol gözü bandajlı, ürkütücü bir havası olan bir adam sandalyesine yaslanmış, parmaklarını birleştirmişti. Yaralanmamış gözü, avını gören bir yırtıcı hayvan gibi bana kilitlenmişti.

Hemen başka yere baktım.

Cassian kalkmaya tenezzül etmedi. Sadece tek elini kaldırdı ve oda sessizleşti. Ondan bir güç yayılıyordu ve kimse konuşmaya cesaret edemiyordu.

Sonra üçüncü adam ayağa kalktı.

Artem Vasiliev.

Koyu renk saçlar. Kemikli çene. Buz gibi gözler.

Cassian sessiz bir öfke ise, Artem hesaplı bir ölümdü. Bakışları aramıyordu, talep ediyordu.

Vincent ise, kıyaslandığında, kurtların masasına oturmaya zorlanmış bir çocuk gibi görünüyordu. En genç. En küçük. Ve Cassian ile Artem'in yaydığı acımasız enerjiden yola çıkarak, hayatta kalma şansı en az olan.

Ama o benim kardeşimdi.

Onu yıllardır unutmuştum, ama şimdi hatırladım.

Yaşlı adamın sesi düşüncelerimin sisini dağıttı, sesi kararlıydı. "Bu üçü, beş ailenin liderliği için rekabet edecek," dedi kesin bir sesle. "Yapıyı ve bir sonraki konseyde zaman çizelgesini belirleyeceğiz. Şimdilik Grayson ailesinin son zamanlarda yaşadığı... sorunları ele alalım."

Nefesim kesildi.

Karmaşıklıklar mı?

"Gerek yok," dedi Cassian, sanki bir işi gönüllü olarak üstleniyormuş gibi rahat bir tavırla. "Sorumluluğu ben üstlenirim."

Neden bahsediyorlar?

Yaşlı adam kısa bir baş sallama yaptı. "Peki. O zaman devam edelim. Cassian, Vincent, Artem, hazırlanın. Beş aile, bizi daha da bölmeyen, birleştirebilecek bir lider bekliyor."

Toplantı lojistik konulara kaydı — bölgeler, sevkiyatlar, ittifaklar — ama zihnim bir fırtınaydı, düşüncelerim şarapnel gibi çarpışıyordu.

Her yönden gözler bana dikilmiş, ağır ve suçlayıcı bakışlarla bakıyorlardı.

Artem Vasiliev'in delici mavi gözleri benimkilerle buluştu, yanık izleriyle dolu yüzü okunaksız ama tehditkardı.

Vincent'in yanındaki tek gözlü adam — sağ gözü yırtıcı bir açlıkla parıldıyordu — bana bakarak tüylerimi diken diken etti.

Neden bana bakıyorlardı? Cassian'ın benim yüzümden öldüğünü söylediği Elodie'yi zaten biliyorlar mıydı?

Yoksa hatırlayamadığım bir evlilikle mi ilgiliydi?

Parmağımdaki yüzük yanıyordu, kavrayamadığım bir geçmişe bağlı altın bir pranga gibi.

Ondan nefret ediyordum. Hatırlayamamaktan nefret ediyordum. Bu odada söylenen her kelimenin benim ulaşamadığım bir anlamı varmış gibi görünmesinden nefret ediyordum.

Kafam, o kayıp üç yıl içinde korkunç bir şeyin olmuş olabileceği ve bunu benim dışımda herkesin bildiği korkusuyla zonkluyordu.

Toplantı sona erdiğinde, yaşlı adam ayağa kalktı ve birkaç konsey başkanıyla el sıkıştı. Cassian bile, yaşlı adam siyah takım elbiseli iki koruma tarafından dışarı çıkarılmadan önce saygıyla hafifçe eğildi.

Cassian bana döndü. "Gidelim."

Ayağa kalkmaya başladım ama bir gölge yolumuzu kapattı.

Bölüm 5

CHARLOTTE

Tek gözlü adam çok yakın duruyordu, sırtışında kötülük damlıyordu.

"Onu nerede buldun, Cassian?" diye sordu, sesi alçak ve alaycıydı. "Seni ilgilendirmez, Luca," diye tersledi Cassian, ses tonu uyarıcı bir

Donakaldım. Hâlâ oturuyordum. Hâlâ olanları sindirmeye çalışıyordum.

Luca'nın dikkati bana kaydı. "Beni hatırlamıyorsun, değil mi?"

Konuşmadan, başka bir adam ortaya çıktı.

Kanım dondu. Babam.

O zamandan beri yüzünü görmemiştim...

Hayır. Hatırlamıyordum. Ama beynim yetişmeden vücudum tepki verdi.

Midem tiksinti ve öfkeyle kıvrıldı. Yüzündeki kendini beğenmiş sırtışı tırnaklarımla söküp almak istedim.

"Charlotte," dedi, şaşırmış gibi davranarak. "Hepimiz senin öldüğünü sanıyorduk.

Nasıl... nasıl geri dönmeyi başardın?"

Kafam karışmıştı, düşüncelerimi boğan bir dalga gibi.

Ölmüş mü? Kalbim çarpıyordu, mide bulantısı yükseliyordu, dengemi sağlamak için sandalyeye tutundum.

Yavaşça ayağa kalktım, yumruklarımı yanlarımda

sıktım. Ne demek istedi?

"İkinize de buradan uzaklaşmanızı tavsiye ederim," dedi Cassian, yanımda dik durarak.

"Yoksa ne olur?" Luca kahkaha attı. "Diğer gözümü de bıçaklayacak mısın, Cassian? Hm? Şimdi neyin tehlikede olduğunu biliyorsun."

"Bay Luca." Yeni bir ses duyuldu, alçak ve soğuk

bir ses. Sesin geldiği yöne döndüm. Artem

Vasiliev.

"Bay Grayson," diye ekledi Artem, şimdi babama hitap ediyordu.

"Prensesimizi böyle karşılamazsınız."

Artem aynı ürkütücü zarafetle ilerledi ve Cassian ile benden birkaç adım ötede durdu. Varlığı sessizliği gerektiriyordu.

Cassian önüme geçti, vücudu koruyucu bir kalkan gibiydi.

"Cassian," diye devam etti Artem, sesi sakindi ama bir kılıç kadar ağırdı.

"Seni tekrar görmek güzel. Ama genç Vincent'a tavsiye ettiğim gibi,

liderlik sınavlarından çekilmen akıllıca olmaz mı? Herkes benim en güçlü aday olduğumu biliyor. Ne sen ne de küçük Vincent'ın şansı var."

Sesi kibardı. Ama sesindeki kibir tüylerimi diken diken etti. Cassian elimi daha sıkı tuttu. "İzninizle, beyler."

Üç adam — babam, Luca ve Artem — yolumuzu keserek, tehditkar bir duvar gibi önümüze dikildiler. "Hadi ama Cassian," dedi Artem, sesi neredeyse şakacıydı, "öylece çekip gidemezsin."

Cassian'ın gözleri kısıldı.

"Cassian, ellerin bağlı. Grayson onun babası. Onu ona teslim etmen doğru olan şey... yeniden bir araya gelmeleri için." Luca'nın tek gözü parladı.

Benden sanki bir nesneymişim, takas edilecek bir piyonmuşum gibi bahsediyorlardı. İçimi beyaz sıcak bir öfke kapladı.

"Benimle savaşa girme," diye uyardı Cassian, elimi daha sıkı tutarak.

"Karşılayamayacağın bir savaş," diye cevapladı Artem, bakışları bir anlığına bana kaydı. "Onun desteği olmadan olmaz."

"Beni küçümseme," diye homurdandı Cassian. "Hepiniz benim neler yapabileceğimi biliyorsunuz. Ellerim bağlı diye savaşamayacağım anlamına gelmez."

Titrek, öfkeli parmağıyla üç adama işaret etti. "Beni o ihanet etti. Sen değil. Sen de değil. Ve kesinlikle sen de değil. Onunla ben ilgileneneğim, onu istediğim gibi cezalandıracağım. Onun saçına bile dokunursanız, güneş doğmadan güneş doğmadan önce ölürsünüz."

Cevap olarak kahkahalar yankılandı. Sonra babamın sesi kahkahaları bastırdı. "Onu başka bir adamla aldatırken yakaladıktan sonra bile, hala onu "Midenim düğümlendi.

Ne?

"Doğru," diye ekledi Artem, sesinde kendini beğenmiş bir tatmin vardı. "O artık senin değil. Parmağına bak."

Cassian bana döndü. Elimini saklamaya çalıştım ama çok geçti.

"Şu yüzüğü görüyor musun?" Artem alaycı bir şekilde gülümsedi. "Onu kaçırın adam onu sadece hapsetmekle kalmadı, onunla evlendi. Yasal olarak. Senin gözünün önünde onu sahiplendi. Sen hapiste çürürken."

Hapishane mi? Ne diyorsun sen?

Göğsüm sıkıştı. Sanki yer altımda kayıyormuş gibi hissettim.

Cassian hapiste miydi? Ne zaman? Neden? Aklım karışmıştı, kayıp yılların sisi her zamankinden daha yoğundu.

"Ona kim dokundu umurumda değil," dedi Cassian, sesi alçak ve keskin. "Ya da bir kağıt parçası onu kendilerinin yaptığını dūőünenler. Charlotte benim. Onun yaptıkları, ona yaptıkları... Hiçbir őeyi deęiőtirmez. O zaman da benimdi. őimdi de benim."

Luca yaklaştı, sırtıőtı genişledi. "Hala anlamıyorsun, Cassian? Elimizde boşanma belgeleri var, üç yıl önce imzalanmıő, senin ve onun. Artık ona karőtı hiçbir hakkın yok."

Boşanma mı?

Baőtım dönerek geriye doğru sendeledim.

Parmağımdaki yüzük Cassian'ın değildi? Baőtka bir adam, bir kaçakçı, benimle evlenmiő ve hatırlayamadığım bir bağa zorlamıőtı?

Öldüğümü mü sanmıőlardı? Bu değçekler taőtlar gibi üstüme üstüme yığılıyor, beni ezip geçiyordu. ığlık atmak, cevaplar istemek istedim, ama sesim çıkmıyordu, vücudum panik içinde titriyordu.

Gemiőtım kara bir delikti ve bu adamlar çarpık değçekleri içine döküp duruyorlardı.

Babam yine sırtıttı. "Onu teslim edeceksin Cassian. O bir Grayson. Bize ait."

"Ben lanet olası bir piyon değilim," diye fısıldadım. Hiçbiri dinlemedi.

Cassian'ın sesi artık ölümcül bir hal almıştı. "Ona dokunursanız, o savaştı baőtlatırım." Artem baőtını eğdi. "O zaman hazırlıklara baőtlananızı öneririm. Çünkü o bu dünyaya geri döndüğü anda... her şey deęiőtı.

Hava gerginlikle doluydu, üç adam Cassian'a bakıyordu... Zihnim bir savaőt alanı gibiydi.

Bu kaçıran kiőtı kimdi?

Neden öldüğüm sanılmıőtı?

Cassian, boőanmıő olmamıza ve onun inandığı ihanetime rağmen neden beni geri almaya bu kadar kararlıydı?

Neredeyse saçımı yolmak istedim, sırf acı hafızamı geri getirebilir mi diye görmek için. Saçımı yolmak bir şeyleri sarsabilir mi diye. Bir isim. Bir tarih.

Ama tek hissettiğim kafamdaki zonklama ve kurtlar gibi etrafımı saran dört adamdı.

"Charlotte," dedi babam nazikçe, tanımadığım bir yüzle ama unutamadığım bir sesle öne adım atarak. "Travma geçirdiğini biliyorum.

korkmuş olduğunu biliyorum. Ama lütfen... eve gel. Cassian seni mahvedecek."

"Haklısın," dedim sessizce, hepsine tek tek bakarak. "Cassian beni mahvedecek. Ama yine de sizlerle kalmaktansa onunla olmayı tercih ederim."

Sözler sessizliğe kırık cam parçaları gibi düştü, aile görünüşünü parçaladı.

Üç adam birbirlerine baktılar; endişeyle değil, hesaplayarak. Artem bana dokunmak istercesine bir adım attı, ama Cassian daha hızlıydı. Sırtımın altına sert ve sahiplenici bir el koydu ve hafifçe yana kayarak onun yolunu kesti.

Artem hiç irkilmedi.

"Ben Artem Vasiliev," dedi, şartlarını sunan bir kral gibi çenesini kaldırarak. "New York'taki Rus Bratva'nın varisi. Babam, Doğu'nun en güçlü mafya patronlarından biri. Ve buradaki Luca..." heykel gibi duran tek gözlü şeytana doğru eliyle işaret etti, "...Cassian'ı iktidardan uzaklaştırır uzaklaştırmaz Moretti imparatorluğunun tamamını miras alacak."

Bir süre durdu. "Ki bunu yapacağız. Aralık ayından önce Cassian bir hiç olacak.

Bizim tarafımızda olman senin için daha iyi."

"Hayır, teşekkürler," dedim düz bir sesle, erkekler arasında bir biblo gibi takas edilmeyi reddederek.

Cassian'ın çenesi seğirdi. Ellerinin yumruk haline geldiğini, sonra yavaşça gevşediğini gördüm. Tekrar tekrar. Sanki üçünü de orada parçalama dürtüsünü zorla bastırıyormuş gibi. Ve anlayabiliyordum ki, harekete geçmemek için tüm gücünü kullanıyordu.

Tehlikede olan bir şey vardı, kan dökme arzusundan daha büyük bir şey.

Bu neydi?

Artem Luca'ya doğru eğildi ve bir şey fısıldadı. Luca bir an düşündü, sonra babamın kulağına fısıldadı. Ne dedilerse, yaşlı adam gülümsedi.

Sonra babam konuştu; sesi sıcaklıktan çok zehirliydi. "Onunla buradan şimdi çıksan bile, Cassian... bu uzun sürmeyecek. Onu senden geri alacağız.

Düşündüğünden daha çabuk.

Babam bir adım öne çıktı. "Ve bunu yaptığımızda, senin çarpık hayal gücünün bile tasavvur edemeyeceği şeyler yapacağız ona."

Soğuk bir korku omurgamdan aşağı kaydı. Cassian'a yaklaşmak istedim, ama ayaklarım yerinden kıpırdamadı.

"İki seçeneğin var: Onu gerçek ailesiyle birlikte gelmesine izin ver, böylece iyileşmesine yardımcı olabiliriz. Onu içine sürüklediğin karmaşadan kurtar. Ya da

onu tutun, seni ihanet eden kadını. Kız kardeşini öldüren kadını. Seni hapiste çürümeye terk eden kadını."

Elodie, Cassian'ın kız kardeşi miydi? Bu suçlama bir kurşun gibi çarptı ve soğukkanlılığımı paramparça etti.

Luca'nın sesi araya girdi. "Eninde sonunda onu kollarından koparacağız, sen Bunu bil, Cassian. Biz yapmazsak... sen hücrede çürürken onu kaçırıp evlenen adam yapacak.

Kalbim durdu. Cassian hiç tereddüt etmedi.

Luca'nın sözleri asit gibi damladı. "Neden, Cassian? Neden hala ona tutunuyorsun?"

Bana pislikmişim gibi elini uzattı. "Sana yaptıklarından sonra mı?

Artık kim olduğumu bile bilmiyordum. Ama Cassian'ın vücudundaki gerginlik beni tedirgin etti.

Cassian yavaşça saatine baktı, sonra tekrar onlara döndü. Sesi sakindi, ama çelik gibi keskin.

"Bu," dedi yumuşak bir sesle, "tam olarak sizin saçmalıklarınızı ne kadar tahammül edebileceğimi gösteriyor. Burası bir kan gölüne dönmesini istemiyorsanız, geri çekilin - hepiniz."

Üç adam birbirlerine anlamlı bakışlar attılar, sırtışları kayboldu ve onun tehdidine boyun eğerek geri çekildiler.

Cassian elimi sımsıkı tuttu, sıkıca tutuşu canımı acıtıyordu ama koruyucuydu beni kendine doğru çekti, sanki ben başka kimseye ait değilmişim gibi kalabalığın içinden geçmemi sağladı.

Gözleri keskin ve aç bir şekilde bizi takip etti, biz çıkışa doğru ilerlerken, penthouse'un ihtişamı altın kafes gibi üzerimize çöküyordu.

"Hiçbirini hatırlamıyorum," diye patladım, binadan çıkarken nefes almakta zorlanıyordum.

"Bu çok açık," diye mırıldandı ve dışarıda park edilmiş bisikletin kilidini açtı.

İkimiz de motosikletin selesine oturduğumuzda, ceketine tutunarak fısıldadım, "Beni doktora götürebilir misin? Lütfen... Bana ne olduğunu bilmem gerek."

Cevap vermedi, motosiklete bindi ve motoru gürültüyle çalıştırdı.

Ben de bisiklete bindim ve içgüdüsel olarak kollarımı beline doladım. Vücudunun ısısı, o tanıdık, çelişkili çekimi ateşledi.

Konuşmadı, sadece sürdürdü ve sonunda bizi özel bir hastanenin yer altı garajına yönlendirdi.

Yan girişten içeri girdik ve kısa süre sonra beyaz, steril bir ofisteydik. Doktor, kırklı yaşlarında, keskin gözlü ve pahalı zevkleri olan uzun boylu bir adamdı, içeri girdiğimiz anda ayağa kalktı.

"Bay Moretti," diye başını salladı. "Ve bayan..."

"Moretti," diye soğuk bir sesle Cassian sözünü kesti ve otururken elini belime daha sıkı doladı. Sanki bu bir kuralmış gibi, sanki boşanmamız hiç olmamış gibi konuştu. Sanki ben hâlâ ona aitmişim gibi.

"Bir kaza geçirdi. Şiddetli hafıza kaybı."

Doktor eğildi, gözleri beni dikkatle taradı. Profesyoneldi, ama bakışlarında bir şey gördüm. Belki sempati. Ya da korku.

Sessizce, "Geçmişimin çoğunu hatırlıyorum... ama son üç yıl tamamen silinmiş. Sanki biri neşterle kesip çıkarmış gibi. Bana ne olduğunu ve onları nasıl geri kazanabileceğimi bilmem gerekiyor," dedim.

Doktor ölçülü bir şekilde başını salladı, gözleri çizelgeyi taradıktan sonra benimkilerle buluştu. "Bu tür bir hafıza kaybının birkaç nedeni olabilir: travmatik beyin hasarı, şiddetli psikolojik travma, hatta aşırı stresin tetiklediği dissosiyatif amnezi gibi çeşitli nedenlerden kaynaklanabilir."

"Zaman aralığının özgüllüğü göz önüne alındığında, dissosiyatif amnezi olasılığı yüksektir. Bu durum genellikle zihninizin sizi korumak için bastırdığı önemli bir olayla bağlantılıdır."

Öne doğru eğildi, sesi sabitti. "Testler yapmamız gerekecek — fiziksel hasarı ekarte etmek için MRG ve travmayı değerlendirmek için psikolojik değerlendirme. Bu arada, bilişsel davranışçı terapi veya EMDR gibi terapiler bastırılmış anıları ortaya çıkarmaya yardımcı olabilir."

"Günlük tutmak, tanıdık yerleri yeniden ziyaret etmek veya geçmişinizden insanlarla konuşmak da anıları tetikleyebilir, ancak sizi bunaltmamak için dikkatli bir şekilde yapılmalıdır."

Bana daha fazla soru sordu — basit sorular, düşünmeden bilmem gereken şeyler. Ama zihnim boş kaldı. Her cevap, dumanı yakalamaya çalışmak gibiydi.

Cassian tüm bu süre boyunca yanımda oturdu, bir nefes uzaklıkta. Her titrediğimde, eli beni sakinleştiriyordu. Sesim her titrediğinde, varlığı beni bir zırh gibi sarıyordu.

"Tarama yapacağız, ama travma kaynaklı hafıza kaybı öngörülemez." Doktor sonunda böyle dedi.

"Ne yapılması gerekiyorsa yapın," dedi Cassian.

Doktor ciddiyetle başını salladı. "Ama şunu anlamalısınız, tüm hafızasını geri kazanamayabilir."

Cassian'ın cevabı anında ve buz gibi soğuktu. "Bu bir seçenek değil," dedi. "Hatırlayacak. Her saniyeyi. Yoksa başka bir iş aramak zorunda kalırsınız."

Ardından gelen sessizlik boğucuydu.

Ona baktım, kulaklarımda kalp atışlarım çınılıyordu.

Ofisten çıktık, eli belimde, beni motosiklete doğru yönlendiriyordu. Eve dönüş yolunda sessizlik hakimdi.

Evde, Cassian alışılmadık bir şekilde sessizdi. Sanki kelimelerle ifade edemeyeceği kadar çok şey saklıyormuş gibi.

Bakışları üzerimde bir ağırlık gibi duruyordu. "Dikkatli olmalısın, Charlotte," dedi, sesini kontrol ederek.

"Hafıza kaybını sana karşı kullanacak insanlar var. Luca —kardeşim—artık sadece kan bağı olan biri değil, bir tehdit. Benim kurduğum şeyi yıkmak istiyor. Artem, Bratva'nın yeni patronu—babası daha toprağa girmedi ki, şimdiden akbaba gibi etrafında dolanıyor. Ve baban Grayson... istediğini elde etmek için kendi kızını kullanmaktan çekinmez."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıttım. "Yani... hafızamı kaybettiğimi kimse bilmiyor mu?"

Kafasını bir kez salladı. "Ve bilmemeliler de. Öğrendikleri anda peşine düşecekler. Seni büküp, kullanacaklar."

Bir an sessizlik oldu.

"Birinin bizim evli olduğumuzdan bahsettiğini duydum. Ama şimdi boşandık mı?" Cassian'ın gözleri hiç kıpırdamadı. "Hâlâ evliyiz."

"Ama..."

"Boşandığımıza inanmalarına izin verdim." Sesi okunamazdı, çok sakindi. Yalan mı söylüyordu, anlayamadım. Bilmek istediğimden de emin değildim.

Göğsüm sıkıştı. "Benden nefret ediyorsun. Ama yine de beni o adamlardan korudun mu? Ve beni hala burada tutuyorsun?"

"Evet," dedi. Sesi sabitti, neredeyse nazikti. "Çünkü sadece burada bana yaptıklarının acısını sana çektirebilirim."

Yutkundum. "Kız kardeşini öldürdüğüm için... ve sana ihanet ettiğim için mi?" Uzun, ağır bir an boyunca bana baktı.

Sonra hareket etti, en büyük kanepeye doğru yürüdü ve tahtını geri alan bir kral gibi kanepeye oturdu.

"Malikaneden ayrılmaya çalışmayın. Muhafızlar, dışarıya adımınızı atmanıza izin vermeme emri aldılar."

Gözlerimi kısarak baktım. "Yani ben senin tutsağınım." Tereddüt etmedi. "Evet, Charlotte. Öylesin."

Yavaşça başımı salladım, kalbim deli gibi atıyordu. "Anlıyorum..." Sonunda konuşmanın konusunu değiştirdim, gözlerindeki fırtınadan uzaklaşmam gerekiyordu.

Kalbim hızla çarparak ona baktım. "Ya liderlik sınavlarını kazanamazsan ne olur?" diye dikkatlice sordum.

Gözleri benimkilere dikildi. "O zaman her şeyi kaybederim."

Öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı. "Benim imparatorluğum. Benim gücüm. Benim adamlarım. Sen."

Ben irkildim. "Ben mi?"

Bir kez başını salladı. "Ben düşersem, sen başka birinin elinde bir piyon olursun.

Artem. Luca. Baban. Belki de seni esir alan kişi. Sence onlardan herhangi biri seni benim koruduğum gibi korur mu? Hayır. Seni parça parça yutarlar."

Ağzımı açtım, sonra kapattım.

"Gerçeği bilmem gerek," dedim, paniğe rağmen sesim sabitti. "Elodie hakkında, beni esir alan kişi hakkında, bizim hakkımızda. Seninle ya da sensiz, gerçeği bulacağım Cassian."

"Ben olmadan," dedi, sesi ölümcül bir tonda, "hiçbir şey bulamazsın. Sadece tehlike bulursun. Yalanlar. Ve seni eğlence için parçalamak isteyen adamlar."

"O zaman söyle bana."

Ayağa kalktı ve yaklaştı, varlığı boğucu bir etki yaratıyordu. "Hatırlamaya hatırlamaya çalışıyorsun," dedi, sesi acımasızca sakindi. "Ama ne yaptığını bilseydin... ya da sana ne yapıldığını..."

Gözleri titremezdi, arkasındaki soğukluk da öyle.

"Yine unutmak için yalvarırsın. Anılarını silmek için kafatasını tırmalarsın. Ve karanlığın sahip olduğun tek merhamet olduğunu anlarsın."

Göğsümde yükselen paniğe karşı koyarak zorlukla yuttum.

"Şeytanların Evi'ne geri dönmem gerek," diye fısıldadım, sesim kararlıydı, "Lütfen."

Yalvarmak, elimde kalan tek kozdu. "Sen oradaki patronlardan birisin. Beni geri götürebilecek tek kişi sensin. Ve sana ihtiyaç var. Bunu biliyorsun."

Sessizliği boğazıma bir yumru oturdu, ama devam ettim.

"Yarışmayı bitirmem gerekiyor. Büyükbabamın bana bıraktıklarını alabilmemin tek yolu bu."

"Tek yol bu değil," dedi Cassian soğukkanlılıkla. "Senin büyükbaban ve benim büyükbabam bir anlaşma yaptılar. Bu yılın Aralık ayına kadar evli kaldığımız sürece... Grayson adıyla bağlantılı her şeyi sen alacaksın. Her kuruşu, her gramını

"

"Seninle evli olmak, bunun bir payını alman anlamına gelir," dedim, sesim cam gibi keskin çıkıyordu. "Beni kontrol ederdin. Mirasımı. Büyükbabamın benim için ifade ettiği her şeyi."

Bir adım  ne çıktı ve çenemi kavradı, sıkı ama henüz iz bırakmayacak kadar —henüz. "Pay almama gerek yok."

Yüzümü kendininkine doğru çevirdi. "Sen... bana yetersin."

Gözlerimi kırpmamaya çalıştım. "Söylemesi kolay," diye mırıldandım. "Ama benim kazancımın bir parçası olmanı istemiyorum. Boşanmak istiyorum. Sonra geri dönüp başladığım işi bitireceğim. Yalnız."

Cassian beni bıraktı, dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Orada hayatta kalabileceğini de nereden çıkardın?" dedi alaycı bir sesle. "Onlarca iri yarı mafya varisi arasında, Charles gibi davranan bir kız çocuğu olarak ilk denemede k le d n ş rd n. Ateş  emberi seni yakıp k l ederdi, ama yine de geri dönmek mi istiyorsun?"

"Orada daha güvende olurum," diye karşılık verdim, sesim yükseldi, çaresizlik hissi beni ele geçirdi. "Luca, Artem, babam... Yeraltı dünyasında bana dokunamazlar. Bir bakıma  zg r olurum, burada senin kilitli tuttuğun bir suçlu değil."

Düşünceli bir şekilde mırıldandı ve nefes alabileceğim tek şey o olana kadar yaklaştı. "Lütfen," diye fısıldadım, düşünmeden elimi göğsüne koydum.

Elimi yakaladı ve soğuk bir öfkeyle y z ğ me baktı. " ıkar onu."

Gözlerimi kırptım. "Bu senin yüzüğün değil mi?" diye sordum.

Luca, Artem, babam haklı değillerse, biz zaten boşanmamışsak. Ka ırılıp başka biriyle evlendirilmediyse.

Yüzüğü dişleriyle koparmak istercesine ona bakıyordu.

"Denedim," dedim çabucak. " ıkmıyor. Derime... yanmış gibi yapışmış."

Cassian'ın gözleri karardı. "O zaman onu çıkarmak için birini getireceğim. Bugün."

Kalbim durdu. "Neden?"

Cevap vermedi. Bunun yerine şöyle dedi: "İlk işkencen bu gece başlıyor. Benim yatağımda."

Sonra arkasını dönüp gitti, beni titreyerek, korku ve inanamama dalgasının içinde bırakarak.

İlk işkencem mi? Hatırlamadığım günahlar için mi?

İçimde öfke patladı.

Dizlerimin üzerine çöktüm, ellerim titriyordu, çığlık atmamak için kendimi zor tutuyordum.

Bölüm 6

CHARLOTTE

Ev telefonu çalmaya başladığında, hâlâ o kafa karışıklığı ve hayal kırıklığı fırtınasının içindeydim.

Ses, malikanenin sessizliğine keskin ve tiz bir şekilde çarptı. Hareket etmedim.

Cassian'ın evi, Cassian'ın telefonu... Arama kesinlikle ona aitti.

Ama sonra ses kesildi. Ve hemen ardından tekrar başladı.

Yavaşça kalktım, her adımda tereddüt ettim, sanki telefon beni ısıracakmış gibi. Elimi kaldırmadan önce bir süre bekledim.

Sessizlik. Yoğun, kasıtlı. Ben de sessiz kaldım. Onlar konuşmayacaksa, ben de konuşmayacaktım.

Sonra alçak ama tanıdık bir ses duyuldu: "Kız kardeşimle konuşabilir miyim?" Donakaldım. *Kız kardeşim mi?*

"Kimsin?" diye dikkatlice sordum.

Bir saniye. Sonra, keskin bir tanıma hattı kesti. "Aman Tanrım!

Charlotte, sen misin?"

Nefesim kesildi.

"... Evet."

"Ben Vincent."

Ahizeyi daha sıkı tuttum.

Vincent. Kardeşim. Mafya toplantısında onu kısa bir süre görmüştüm, ama konuşmamıştık. Aramızdaki durumu anlayabileceğim kadar konuşmamıştık. Sesini duymak sesini duymak, karanlığın kenarında dolaşan bir anı gibi, içimde hafif bir şey uyandırdı.

"Aman Tanrım... Vincent," diye fısıldadım.

"Seni çok özledim, Charlotte." Sesi nazik ve samimiydi.

"Ben de," diye yalan söyledim. Gerçek daha çirkindi: Onu özleyecek kadar onu hatırlayamıyordum. Göğsüm ağrımalıydı, ama ağrımadı.

"Buluşmak ister misin? Sadece ikimiz. Akşam yemeği, istediğin yerde. Konuşacak çok şeyimiz var."

Davet havada asılı kaldı, tehlikeli bir şekilde.

O kayıp yıllarda birbirimizi görüp görmediğimizi, Elodie'yi, beni esir alan kişiyi, Cassian'ın onaylamayı reddettiği boşanmayı bilip bilmediğini sormak istedim.

Ama hafıza kaybımı ortaya çıkarmak çok tehlikeliydi.

Luca'nın intikamı, Artem'in hırsı, babamın açgözlülüğü... Zırhımdaki her türlü çatlağı kullanacaklardı. Küçük kardeşim Vincent bile bir tehdit olabilirdi.

"Cassian'ın güvenlik ekibi beni dışarı çıkarmamaları konusunda sıkı talimatlar aldı," dedim, sesimi sabit tutarak, konuyu saptırarak.

"Hadi ama Charlotte," dedi, sesinde şakacı bir ton vardı, çocukken beni yaramazlık yapmaya ikna etmek için kullandığı tonun aynısı. "Biz her zaman bir yol buluruz, sen

Biliyorum. Biz bir aileyiz, aile her şeydir.

Aile. Bu kelime içimdeki bir şeyi acıttı.

"Hazır değilim, Vincent," dedim yumuşak bir sesle. "Ben... iyi değilim. Şu anda değil."

Sessizlik uzadı. Sonra sesi alçaldı, uyarıcı bir tonla: "Cassian yok edecek..."

"Bırak yapsın," diye araya girdim, istemeden daha keskin bir sesle.

İçimde bir rahatsızlık hissettim — içgüdülerim, Vincent'ın beni daha önce bir kez ihanet ettiğini fısıldıyordu, ama nasıl olduğunu hatırlayamıyordum.

"Sonra görüşürüz, Vincent," dedim kararlı bir sesle ve telefonu kapattım.

Nefes verdim, telefon tekrar çalacakmış gibi ona bakarak. Yıllar sonra kardeşimin sesini duymak canımı yakmalıydı. Ama garip bir şekilde, hiçbir şey hissetmedim. Sadece boşluk.

Kendimi Cassian'ın odasına doğru sürükleyerek, koridorda yavaşladım ve etrafa bakındım.

Bu gece benim için ne planlamıştı? Bu soru kafamı kurcalıyordu, ama merakım beni başka bir yere çekti. Geçmişimle ilgili bir ipucu, herhangi bir şey bulabilirsem, bu sis perdesini aralayabilirdi.

Cassian ve ben gerçekten burada karı koca olarak yaşamışsak, o zaman belki, sadece belki, duvarlar kayıp yıllarımın parçalarını saklıyordu.

Bu yüzden aradım. Oda oda, dolap dolap. Her şey tertemizdi, takıntılı bir titizlikle düzenlenmişti, sanki burada hiç kimse yaşamamış gibi. Bana ait hiçbir şey yoktu. Bize ait hiçbir şey yoktu. Hiç kimseye ait hiçbir şey yoktu.

Fotoğraf yoktu, mektup yoktu, kaybettiğim hayatımın izi yoktu.

Yorgunluktan bitkin bir halde, son odadan çıktım. Mahogany rafları olan steril bir ofisti ve donakaldım.

Duvara kazınmış, bir şekilde tanıdığım bir kısaltma ile tek bir kelime yazıyordu: KAÇ.

Nefesim kesildi, kalbim hızla çarpmaya

başladı. Kaçmak mı? Neyden? Kimden?

Mesaj kişisel, bana yönelik bir uyarı gibi geldi, ama eski olabilir, başka birine yönelik olabilir.

Cassian mı? Beni kaçırın kişi mi?
Bu kelime zihnime kazındı, sisin içinde bir kıvılcım gibi.
Geri çekildim, kalbim hızla atıyordu ve uyku odasına döndüm, uyarı yankılanıyordu.

Cassian gitmişti. Duş alıp giyindikten sonra yorganın altına girerken içimde rahatlama ve korku karışımı bir duygu vardı. Evdeki sessizlik ağır basıyordu, sanki o da bekliyordu.

Cassian'ı bekliyordu.

Bu gece bana söz verdiği cezayı bekliyordum.

Ve ben orada yatıp, karanlığa bakarak, bundan sağ çıkabilecek miyim diye merak ediyordum.

Ani bir sarsıntı beni aşağı çekti ve artık yatak odasında değil, bir teknedeydim — hayır, bir tekne değil, o kadar büyük bir gemi ki, ahşap güvertesi ayaklarımın altında sonsuza dek uzanıyordu. Yine de sallanıyordu, yanlarına tırmanan uçsuz bucaksız kara denizle birlikte eğiliyordu.

Gece havası soğukluğuyla cildimi yakıyordu ve utançla fark ettim ki çıplaktım. Kollarımı kendimi korumak için çaresizce kendimi korudum — bir elim yara izli göğsümü kapattı, diğeri ise kasıklarına sıkıca bastırdı. Ama bu, açık havaya karşı hiçbir işe yaramadı. Ona karşı.

Maskeli bir adam teknenin korkuluğuna yaslanmış, yıldızsız gökyüzüne karşı silueti karanlık, siyah bir kumaşın arkasında gizlenmiş gözleri soğuk bir eğlenceyle bana bakıyordu.

Tekne sallanıyordu, dalgalar gövdesine çarpıyordu, ses kulaklarımı sağır eden bir gürültüydü ve düşüncelerimi bastırıyordu.

"Burada kimse seni kurtaramaz, Charlotte," dedi sonunda, sesi rahat, neredeyse sıkılmış gibiydi, sanki benim korkum sıradan bir şey gibi. Ufka, denizin sonsuz bir boşluğa uzandığı yere tembelce işaret etti. "Etrafına bak. Burası hiçbir yer. Çıglık atsan bile, dalgalar seni önce yutacak." Titrememi durduramıyordum.

Dışlerim takırdadı, sözlerim kesik kesik, kekelerek çıktı, zar zor bir yalvarış oluşturunuyordu. Ne için yalvardığımı bile bilmiyordum — kurtulmak mı? Merhamet mi? Bir açıklama mı? Neden ben?

Maskeli adam başını eğdi. "Eminim beni tanııyorsundur." Bana doğru yürürken botlarının sesi yankılandı. Her adım bir geri sayım gibiydi.

Vücudum dondu, yerinde kilitlendi, her içgüdüm kaçmamı haykırırsa da kaçmayı reddetti.

"Ama tanıyacaksın," diye bitirdi. Eldivenli eli uzandı ve kolumu sıktı. Sıkışması acı veriyordu, parmakları etime batıyordu.

"Hayır..." Sesim çatladı.

"Ölümün içinden yüzüp yüzemeyeceğini görelim." Acımasızca beni kenara sürükledi ve suya attı.

Deniz beni yutmadan önce çığlık attım.

Vücudum sıvı buza daldı. Soğuk sadece keskin değildi, acımasızdı, ısırıcıydı, pençeleri gibi beni sarıyordu. Ciğerlerim kasılmaya başladı, tuz ve paniği içine çekiyordu.

Çırpındım, debelendim, kollarım asla hakim olamadığım suyla mücadele etti. Yüzmek hiç bana göre bir şey olmamıştı, özellikle de böyle. Çıplak değil, mezarlık gibi bir denizde boğulmak değil.

Sonra—eller. Denizin elleri değil. Benim elimi sımsıkı tutan bir el. Hala sürüklüyordu.

"Hayır! Lütfen! Bırak beni!" diye bağırdım, suyla boğulurken, korkuyla boğulurken. "Charlotte, hey, benim. Benim."

Ses, bir bıçak gibi kabusumu yırttı. Cassian'ın sesi.

Deniz gölgelere dönüştü, buz gibi dalgalar inceldi ve kendimi bir yatakta buldum, su yerine battaniyeye vuruyordum. Göğsüm sanki hala okyanusu tutuyormuş gibi inip kalkıyordu.

Cassian'ın eli, maskeli adamın beni yakaladığı yerin tam olarak aynı noktasında, kolumun üst kısmını sıktı. Dokunuşunun altında cildim yanıyordu, kabus beni bırakmak istemiyordu.

Sanki parmakları beni tekrar aşağı çekecekmiş gibi kolumu çekip kurtardım. Kendimi kıvrarak dizlerimi göğsüme çektim ve kollarımı vücuduma doladım. Odanın havası sıcaktı, ama yine de sıırılsıklam, donmuş ve savunmasız hissediyordum.

"Kabusun neydi?" diye sordu Cassian. Sesi soğuktu, teselli içermiyordu, sanki benim korkum bile onun analiz etmesi gereken bir şey gibiydi.

Ona bakmadım. "Seni ilgilendirmez." Sesim zayıf ve kırılgandı, ama sözlerim meydan okuyordu.

Rüyamda çığlık attığım için boğazım ağrıyordu, vücudum hala boğulmanın ardından gelen titremeye titriyordu.

Bunun sadece bir rüya olup olmadığını merak ettim. Belki de bir anıydı. Kayıp yıllardan birinin kanamasıydı.

Cassian'ın sessizliği odayı gerginleştirdi. Sonra ağzı kıvrıldı, ama sempatiyle değil, daha karanlık bir şeyle. "Yanlış cevap."

Cassian'ın çenesi gerildi, yüzünde bir anlık sinirlilik belirdi. "Benden sır saklayamazsın," dedi.

Yaklaşarak yatağın kenarına oturdu, ağırlığıyla yatak çöktü, kokusu duyularımı doldurdu, kabusun kalıntılarını bastırdı. "Ölüyormuş gibi çığlık attın. Ne gördüğünü söyle bana."

Kafamı salladım, korkuma rağmen kararlılığım sertleşti.

"Sadece bir rüyaydı," dedim, sesim sabitti. "Bir tekne, bir deniz, bir adam. Önemli değil."

"Önemli," dedi, sesi artık daha keskin, eli bileğime uzanmış, sıkı ama iz bırakmayacak kadar sıkı bir şekilde.

"Sen benimsin Charlotte ve kafanda ne olduğunu bilmem gerek. O muydu, seni kaçıran kişi mi?" Gözleri karardı, öfke ve daha derin, neredeyse koruyucu bir duygu karışımı, gözlerinin derinliklerinde parıltıyordu.

Bileğimi çekip kurtardım, dokunduğu yerimde cildim karıncalandı, o çelişkili çekim yine uyandı.

"Bilmiyorum," dedim, sesim kırıldı.

"Gerçek bu, Charlotte," dedi Cassian sonunda, gözleri üzerimde sabitlenmişti. Bakışlarında acıma vardı, ama aynı zamanda daha karanlık bir şey de vardı — sanki beni hem mahvetmek hem de bir arada tutmak istiyormuş gibi. "Biz evliydik — gerçek, derin bir evlilikti. Ama sana acımasız davrandım. Bıçaklardan daha derin yaralar açan sözler söyledim, seni kırıcı davranışlarda bulundum, ta ki sen artık dayanamayacak hale gelip beni terk edene kadar."

Sözleri bıçak gibi saplandı.

Nefesim kesilerek ona baktım.

Konuşmasını bitirmesini bekledim, ama bitirmedi.

"Seni aradım," diye devam etti, sesi ağır, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadan. "Muhbirlere para verdim, polislere rüşvet verdim, asla karşıma çıkmayacağıma yemin ettiğim adamlarla konuştum - kartel patronlarıyla, hatta ülke başkanlarıyla. Seni aramak için dünyayı alt üst ettim, ama sen bir hayalettin."

Kendime engel olamadan öne eğildim, nefesim boğazımda düğümlendi. Elini koyu saçlarının arasından geçirdi.

"Yıkılmıştım, Charlotte.

Yok oldum. Sana verdiğim acıdan dolayı kendimden nefret ediyordum — her sözümden, her hareketimden. Geceleri çatıların üzerinde durup şehri seyrediyordum, seni ölü bulacak mıyım yoksa önce kendimi mi öldüreceğim diye merak ediyordum. Sesi çatladı, kontrolünde nadir görülen bir kırılma oldu ve göğsüm sıkıştı.

"Sonra, bir yıl sonra, bir ipucu buldum," dedi, durup bana dönerek, mavi gözleri hüznle doluydu. "Bir arkadaşın, Ethan, seni evinde saklıyordu. Onu bulduğumda, sen de oradaydın, hayattaydın ama... değişmiştin."

"Ethan mı?" diye sordum, sesim titriyordu, bu isim sisin içinde bir kıvılcım gibiydi. "O kim?"

Yüzünde bir gölge geçti. "Senin arkadaşındı, güvendiğin biri. Artık yok, Chicago'daki ailesinin yanına döndü. Ben bunu sağladım." Sesinde sahiplenici bir ton vardı.

Kafamda düşünceler dolaşırken başımı salladım ve Ethan'ı bulmanın yollarını düşünmeye başladım.

Beni barındırmışsa, Luca, Artem, babam ve hatta kardeşim Vincent'ın aksine, güvenilebileceğim birkaç kişiden biri olabilirdi. Vincent'ın araması bende belirsiz bir ihanet hissi uyandırmıştı.

"Peki... nasıl kaçırıldım?" diye sordum, sesim fısıltıdan biraz daha yüksek çıkıyordu.

Cassian'ın gözleri karardı, elleri yumruk oldu. "Beni terk ettikten sonra, baban ve kardeşim Luca sana karşı harekete geçti. Seni kaçırıp psikiyatri koğuşuna kapattılar. Seni uyuşturucu, sakinleştirici ve halüsinojenlerle doldurdular, ta ki olmayan gölgeler görene ve var olmayan sesler duyana kadar. Seni benden, mirasından uzak tutmak için seni mahvettiler, Charlotte."

Nefesim kesildi, ellerimi karnıma bastırarak titrememi gizlerken görüşüm bulanıklaştı.

Psikiyatri
koğuşu mu?
Uyuşturulmak
mı?

"Peki Ethan?" diye sordum, sesim titriyordu. "Beni nasıl buldu?"

"Ben bulamadan o seni buldu," dedi Cassian, sesi acı doluydu. "Seni oradan çıkardı, evinde sakladı. Seni bulduğumda, sen... zarar gördün. Evliliğimizde sana yaptıklarından, o koğuşta yaptıklarından dolayı. Seni geri kazanmaya çalıştım, Charlotte. Her şeyi yaptım — çiçekler, özürler, değişeceğime dair sözler — ama sen çoktan gitmiştin. Boşanmak istediklerini söyledin, bunun iyileşmenin tek yolu olduğunu söyledin. Yeni bir başlangıç yapabileceğimizi umarak kabul ettim.

"Ama sen daha fazlasını istediniz. New York'tan ayrılmak, yeni bir şehirde yeniden başlamak istediniz. Kendinize zarar veriyordunuz, kendinizi kesiyordunuz, aç bırakıyordunuz. Uyandığımda intihar ettiğinizi göreceğimden korkuyordum. Sizi tutmaya çalıştım, kalmanız için yalvardım, ama kararınız kesindi. Yeni bir başlangıcın sizi kurtaracağını söylediniz."

"Yani beni bıraktın?" diye sordum, sesim zar zor duyuluyordu, göğsüm onun hikayesinin ağırlığıyla sıkışmıştı.

"Evet," dedi, sesi pişmanlıkla doluydu.

Bir sandalyeyi öne çekti, sandalyenin ayakları zemini sıyırdı, ve bana dönük oturdu, mavi gözleri hüznle doluydu. "Ama tamamen değil. Sen gittiğin gün, bir uçağa bindim.

Seni takip ettim. Taşındığın şehre kadar seni takip ettim."

"Seni gölgelerden izledim — dairenizdeki kameralar, telefonunuzdaki dinleme cihazları, caddenin karşısındaki binadan teleskopla. E-postalarınızı hackledim, seni kahve dükkanlarına kadar takip ettim, geceleri pencerenin önünde durup uyumani izledim."

Sesi alçaktı, itiraf ediyormuş gibiydi, ama takıntısının ürkütücülüğü omurgamdan aşağı bir ürperti geçirdi. "İki ay boyunca senin gölgede yaşadım, Charlotte. Sen... yeniden hayattaydın. Arkadaşlar ediniyordun — kadınlar, asla erkekler değil, bana verdiğin sözü tutuyordun. İyileşiyordun ve ben, uzaktan da olsa mutluydum.

Bir titreme beni sardı. "Beni takip ettin."

O hiç irkilmedi. "Seni korudum. Bana geri döneceğine yemin edene kadar ayları saydım." Sesi ilk kez kırıldı. "Ama sonra telefon geldi. Kız kardeşim kaçırılmıştı. O benim tek ailem, sahip olduğum tek şey.

"Elodie..." diye fısıldadım.

"Evet. Onu bulmak için New York'a geri döndüm. Seni terk etmemeliydim. Çünkü seni izlemeyi bıraktığım gün, sen ortadan kayboldun. Kaçırıldın."

Kalbim deli gibi çarpıyordu. "Aynı gün kaçırıldım mı?" diye sordum, nefesim kesilmişti, kabusun maskeli adamı zihnimde canlanıyordu.

Cassian'ın bakışları keskinleşti. "Evet."

"Kim olursa olsun, çok yakındı. Seni burnumun dibinden kaçırarak kadar yakındı. Düşmanlarımı tek tek ortadan kaldırdım, ama sana dokunmaya cüret eden kişiyi bulacağım. Yemin ederim."

Sözleri beni bir mengene gibi sıkıştırdı. Zihnimdeki boş, karanlık yılları doldurmak için görüntüler, anılar, herhangi bir şey oluşturmaya çalıştım. Ama hiçbir şey gelmedi.

Onun hikayesi, bizim hikayemiz, sadece kelimeler olarak kaldı. Ve ben, kaybolan her parçama zaten sahipmiş gibi bana bakan ona, umutsuzca bir anı arayarak bakakaldım.

Parmaklarımın üzerinde hala izi kalan yüzüğün hafif yanık izine baktım, sesim titriyordu. "Rüyam bir anı mıydı?" diye sordum, sesim titriyordu, kabusun soğukluğu kemiklerimde hâlâ hissediliyordu. "Tekne, maskeli adam... Bunlar kaybettiğim yılların bir parçası mıydı?"

"Olabilir." Cevabı düzdü.

Beni inceler gibi bakışları üzerimdeydi. "Seni kaçıran kişi baban değildi. Luca da değildi. O bir hayalet. Seni üç yıl boyunca saklarken, dünyaya senin öldüğünü inandırmak için yeterince zeki bir adam... sonra da seni, atılmış bir kanıtmışsın gibi büyükbabanın evine attı. Hâlâ onun motivasyonunu anlamıyorum."

Nefesim kesildi, zihnim yerine oturdu.

Neden büyükbabamın kulübesinde, kafam karışık ve oraya nasıl geldiğimi hatırlamadan uyandığımı şimdi anlıyorum.

Bu farkındalık bıçak gibi kalbimi deldi. "Ya... ya bu bir kaza değildiyse? Ya hafızamın kaybı kasıtlıysa? Sanki o yılları benden bilerek çalmışsa?"

Cassian'ın çenesi, camı kesebilecek kadar keskin bir şekilde gerildi. "Durum açık." dedi, sesi düz ama bastırılmış öfkeyle doluydu. "O senin geçmişini sildi, Charlotte.

Kasten."

Midem düğümlendi. "Neden? Benden ne istiyor?"

"Bilmiyorum." Sesi bir bıçak gibiydi. "Ama onu bulduğumda, sana verdiği her saniye acı için ona ödetirim."

Ona baktım, kafamda öfkeyle karışık bir kafa karışıklığı vardı. "Ona ödecek misin?" diye sordum, sesim keskin çıkmıştı. "Benden nefret ediyorsun, Elodie'yi benim öldürdüğümü düşünüyorsun. Neden benim acımı umursayasın ki? Ve bana zarar verdiğini nereden biliyorsun?"

Cassian'ın bakışları gözlerime saplandı. "Bana bir video gönderdi," dedi, sesi tehlikeli bir fısıltıya dönüştü.

"Senin videoların... işkence görmüş, kırılmış, çılgın atan. Onu öldüreceğim Charlotte, seni affettiğim için değil, benim olan şeye dokunmaya cüret ettiği için. Elodie'yi kaçırmak dikkatimi dağıttı, sonra da seni kaçırdı. Onu bulacağım ve yavaş yavaş öldüreceğim." Kısık sesle küfretti, sözleri zehirle kazınmış bir yemin gibiydi.

Boğazım kurudu. "Göster bana. Görüntüleri. Görmek istiyorum."

Bakışları hiç sarsılmadı. "Hayır. Çok iğrençler."

"Ama olan oldu." Sesim çatladı. "Görsem ne fark eder? O...?" Yutkundum. "Bana tecavüz etti mi?"

Sessizlik.

Gözleri benimkilere kilitlendi. İfadesiz. Cevabım buydu — kelimelerden daha yüksek sesli bir sessizlik.

Sonunda, sesi havayı keskin bir şekilde yırttı, acımasızca. "Daha önce tanıştığımız doktor, hafızanı geri kazanmana yardımcı olacak," dedi sonunda, sesi kaçamak.

"O sana rehberlik edecek — terapi, testler, ne gerekiyorsa. Ama geçmişin hakkında daha fazla bilgi veremem, şu anda değil. Cevaplar istiyorsan, onları alacaksın. Ama benden değil."

Panik dalgası yükseldi.

"Neden?" diye sordum, sesim titriyordu, korku ve hayal kırıklığı içimi kaplamıştı.

"Peki ne kadar sürecek, Cassian? Beni ne kadar süre daha tutsak tutmayı planlıyorsun?"

Dudakları neredeyse acımasız bir şekilde kıvrıldı. "O hayaleti toprağa gömene kadar. Altı fit aşağıya. O zamana kadar benim çatımın altında kalacaksın, çünkü seni gözümün önünden ayırırsam, o seni tekrar kaçıracak."

Kafamı salladım. "Hayır. O benimle işini bitirdi. Daha önce kimse beni kurtaramadı, sonra o... beni bıraktı. Beni isteseydi, beni tutardı. Neden hala geleceğini düşünüyorsun?"

Cassian öne eğildi, sesi çelik gibiydi. "Onun gibi adamlar pes etmez. Oyun oynarlar. Ve sen..." Bakışları beni sabitledi. "Sen hala oyunun içindesin."

Nefes alamıyordum.

"Onun hakkında haklı olsan bile, Luca ne olacak? Baban? Artem?" Sesi, direnişimi kırdı. "Onlar etrafında dolaşıyorlar, Charlotte. Luca gözü için intikam istiyor—senin yüzünden onu bıçakladım. Ve o her zaman sana takıntılıydı. Aralık ayından önce seni karısı olarak istiyor, böylece büyükbabanın altınları ve kasaları ona geçecek.

"Baban seni kontrol etmek istiyor, böylece senin payını kendine alabilecek.

"Peki ya Artem? Kendisini New York'un beş ailesinin başına geçirmek için çaresizce uğraşıyor. Bu pozisyon ona bana karşı bir avantaj sağlayacaktır. Tek yapması gereken seni benim zayıf noktam olarak kullanmak, böylece ben yarıştan çekilmek zorunda kalacağım.

"Sen hepsinin anahtarı. Hiçbir yerde güvende değilsin — Şeytanların Evinde de, tek başına da. Sadece benimle birlikte güvende olursun."

Kararı bir tokmak gibi düştü.

"O yüzden burada kalacaksın. Benim çatımın altında. Her tehdit ortadan kaldırılana kadar benim gözetimimde," dedi. "Elodie'nin ölümünün cezasını çekeceksin, ama bu gece..." Bakışları bir anlığına yumuşadı. "Bu gece, kabusun yüzünden bunu görmezden geleceğim."

Sonunda ayağa kalktı, sandalyesini masasına doğru çekerek bana sırtını döndü.

.

Sesi bıçak gibi keskinleşti. "Merhameti affetmekle karıştırma."

Bölüm 7

CHARLOTTE

Sonsuz, boğucu üç gün geçmişti ve ben hala bu tanrının unuttuğu evde mahsur kalmıştım.

Koridorlarda koşuşturan hizmetçiler, çevrede devriye gezen muhafızlar, baskıcı sessizliği bozacak kimse yoktu. Sadece ben, sessiz bir televizyonun titrek ışığı ve bu soğuk, sert duvarlar vardı.

Yalnızlık üzerime baskı yapıyordu, sessizliğin bile ağırlığı hissediliyordu.

Tek küçük teselli, beni esir alan kişinin parmağıma yakmış olduğu aptal yüzüğün sonunda kaybolmuş olmasıydı.

İşlem çok acı vericiydi, gözyaşlarımı zorla tuttuğum yakıcı bir acıydı, ama yüzükten kurtulmanın verdiği rahatlama küçük bir zaferdi.

Hâlâ hassas olan ve bandajla sarılmış parmağım, çektiğim acıları hatırlatırcasına hafifçe zonkluyor.

Bu evin her köşesini cevaplar, bir çıkış yolu, herhangi bir şey bulmak için didik didik aradım.

Ayrıca evdeki bilgisayarı kullanarak Ethan'ı aramayı da denedim — Cassian'ın üç gece önce hararetli konuşmamız sırasında bahsettiği Ethan — ama hiçbir şey bulamadım. Ne bir yüz, ne de bir iz. Onun neye benzediğini, nerede yaşadığını, hatta artık gerçek olup olmadığını bile bilmiyordum. Nasıl görüldüğünü, nerede yaşadığını, hatta artık gerçek olup olmadığını bile bilmiyordum.

Ne kadar süre daha böyle gölgelerde çürümeye devam edecektim? Bu durumda tek bir seçeneğim kalmıştı. Vincent.

Kardeşim.

Ona güvenme düşüncesi midemi bulandırıyor — evet, o benim ailem, ama güven benim için lüks bir şey. Yine de akıllı davranmalıyım. Kurnaz olmalıyım. Kaçacaksam, ona ihtiyacım var.

Bu yüzden ev telefonunu kullanarak, birkaç gün önce onun aradığı numarayı çevirdim. Hat çaldı ve birkaç gergin saniyelik sessizliğin ardından, onun sesi geldi.

"Ben Charlotte," diye fısıldadım. "Beni buradan nasıl çıkarabilirsin?"

Cevabı kendinden emindi. "Sadece malikanenin ana kapısına yürü.

Muhafızlarla konuşmaya devam et. Gerisini biz hallederiz."

Kaşlarımı çatarak ahizeyi daha sıkı kavradım. "Yani adamlarınla birlikte kapıya baskın mı yapacaksın? Planın bu mu?"

"Detayları dert etme, Charlotte," diyor, sesinde sinirlenme beliriyor. "Seni oradan çıkaracağım."

"Endişelenme mi?" Neredeyse gülecektim. "Böyle bir hareket tam anlamıyla bir savaş başlatabilir."

Sesi sertleşti. "Savaşla başa çıkabiliriz. Charlotte, çıkmak istiyor musun, istemiyor musun?"

Midem burkuldu. "Sana nasıl güvenebilirim ki?"

"Kendi kardeşine nasıl güvenebileceğini mi soruyorsun?" diye tersledi.

"Senin kalan tek ailen benim. Başka seçeneğin yok."

Göğsüm sıkıştı.

Sözleri bir tuzak gibi geldi. "Önce Ethan'ı bul. Sonra harekete geçeceğim."

Vincent yavaşça, neredeyse acı bir şekilde tekrarlamadan önce, hatta sessizlik hakim oldu. "Ethan?"

"Evet," dedim kararlı bir sesle. "O benim yakın arkadaşım. Onunla konuşmam gerek."

O, rahatsızlık dolu bir sesle keskin bir nefes verdi. "Hâlâ o arkadaşına takıntılı mısın?"

"Nasıl takılmayayım?" diye karşılık verdim, sesim meydan okurcasına titriyordu. "Güvenebileceğim tek kişi o. Onunla konuşmam lazım, Vincent."

Bir süre daha sessizlik oldu, sonra Vincent sonunda, "Peki. Yarın saat dörtte seninle iletişime geçmesini söyleyeceğim," dedi. Ve hat kesildi.

Elim titreyerek ahizeyi indirdim.

Telefonu bıraktığım anda midem bulandı. Panik içinde tuvalete koştum, tuvaletin önüne dizlerimin üzerine çöküp kustum.

Ekşi tat boğazımı yaktı. Lavaboya tutundum, yüzümü soğuk suyla yıkadım ve solgun yansımama baktım. Göğsüm inip kalkıyordu, kalbim hızla atıyordu.

Neden böyle oluyor?

Mide bulantısı, baş dönmesi, sabah bulantısı... Günlerdir beni rahatsız ediyor.

Aklım bu düşünceden kaçıyor, ama yine de içime yerleşiyor: Hamile miyim?

Hayır. Bu imkansız.

Bu kabusta bir çocuk taşımak, hafızam ve rızam olmadan tecavüze uğramak fikri, düşünmek için bile çok korkunç.

Ellerim titriyor, lavabonun kenarını sıkıca tutuyorum, bu düşünceyi kafamdan atmaya çalışıyorum.

Sadece stres, diyorum kendime. Öyle olmalı. Ama şüphe devam ediyor, damarlarıma sızan bir zehir gibi.

Eğer doğruysa, bunu hemen bilmem gerek. Bunun beni tanımlamasına izin veremem, ne burada, ne de şimdi. Ama bu tanrının unuttuğu hapishanede hamilelik

bulabilirim ki?

Bacaklarım titreyerek oturma odasına geri dönüp, yumuşak kanepeye yığıldım.

Korku, yorgunluk ve endişe göğsümü sıkıca sarıyor, her nefes almam panikle mücadele etmek için bir mücadele.

Dikkatimi başka yere çekmek için televizyonu açtım ve Nickelodeon'da karar kıldım. Çizgi filmlerin parlak renkleri ve neşeli sesleri, benim gerçekliğimle alay ediyor gibi geliyordu, ama onların beni sarmalamasına izin verdim, korkumun kenarlarını uyuşturarak.

Zaman akıp giderken, ev telefonunun keskin çınlaması beni geri getirir. Masadaki saate bakarım, farkında olmadan iki saat geçmiş.

Ahizeyi kaldırdığımda kalbim hızla atmaya başladı.

"Alo?" "Merhaba Charlotte."

Ses Vincent'inki değildi.

Donakaldım. "...Kimsiniz?"

"Ben Ethan."

"Ethan mı?" Kalbim atlamıştı. Sesi garip ama tanıdıktı, hatırlayamadığım bir rüyadan gelen yankı gibiydi.

Son zamanlarda duymuş muydum? Bu düşüncüyü bir kenara itip, o ana odaklandım. "Gerçekten sen misin?"

"Evet. Güvende olduğuna çok sevindim, Charlotte," dedi, sesi duygu dolu bir tonda. "Tekrar kaybolduğunu duyduğumda, tüm bağlantılarımı, tüm ipuçlarımı araştırdım. Cassian'ın seni korumayı başaramaması beni deli etti —iki kez. Onun için en önemli kişi parmaklarının arasından kayıp gidiyorsa, tüm gücü ve servetinin ne anlamı var?"

Sözleri sinirime dokundu, Cassian hakkındaki kendi şüphelerimi yankıladı. O, benim koruyucum olması gereken adamdı ama daha çok hayatımı takip eden bir hayalet gibi geliyordu. "Ethan, seni görmem lazım," dedim, sesim aciliyetle titriyordu.

"Şu anda güvendiğim tek kişi sensin."

Bir duraklama olur ve tekrar konuşmaya başladığında sesi ağırlaşır. "Cassian, New York'ta hoş karşılanmayacağımı açıkça belirtti. Oraya gidersem, görür görmez öldürüleceğimi söyledi."

Göğsümde öfke alevlenir. "Ben de Cassian'a güvenmiyorum," itiraf ederim, sözler ağzımdan çıkmadan önce durduramam. "Son üç yılda çok şey oldu

, Ethan. Açıklayamayacağım şeyler. Lütfen, buluşmamız için bir yol bul."

Sessizlik uzadı ve telefonu kulağıma daha sıkı bastırdım. Vincent'ın aksine, Ethan'da direnç hissetmedim. Sesi beni itmedi, sanki onu zaten tanıyormuşum gibi beni kendine çekti.

Sonunda konuştu. "Belki sana bir kontrollü telefon kaçırabilirim. Video görüşmesi yapabilir, iletişimde kalabiliriz. Ama bizzat gelmek..." Sesi kesildi. "Çok tehlikeli."

Dudaklarımı ısırđım, çaresizlik ve onun sözlerinin verdiği küçük bir umut arasında kalmıştım. En azından Ethan gerçektir. En azından tamamen yalnız değildim.

"Tamam, Ethan," dedim, telefonumu sıkıca tutarken sesim hafifçe titriyordu, "bilmen gereken bir şey var. Ben... hafızamı kaybettim. Son üç yıl. 2024'te büyükbabamın beni Moretti ailesiyle evlenmem için zorladığı andan, geçen yılın sonlarında o lanet olası yarışmaya, House of Devils'a katıldığım ana kadar olan her şey kayboldu. Cassian'la evlendiğimi hatırlamıyorum. Hiçbir şey hatırlamıyorum. Ama bana gerçeği söyleyebileceğine inanıyorum. Şu anda güvenebileceğim tek kişi sensin gibi geliyor.

Telefonun diğeri ucunda ağır bir sessizlik oldu ve Ethan'ın şokunu neredeyse kulaklığımdan hissedebiliyordum. "Doktora gittin mi?" diye sordu, sesinde endişe vardı.

"Evet," diye cevapladım. "Doktor, hafızamı geri kazanma ihtimalimin yüzde elli olduğunu söyledi... ya da kazanamayabileceğimi. Bu beni delirtiyor Ethan. Tanımadığım bir hayata hapsedim."

"Tanrım, Charlotte," diye mırıldandı, sesi yumuşadı. "Dinle, Cassian bu hattı dinliyor olabilir. Bu telefonu kullanmayı bırak. Sana güvenli bir şekilde konuşabilmemiz için bir kontrollü telefon getireceğim. Umarım şu anda konuşmalarımızı dinlemiyordur."

Cassian'ın özel konuşmalarına bile müdahale ettiği düşüncesi kalbimi sıkıştırdı. "Tamam," diye kabul ettim, sesim fısıltıdan biraz daha yüksek çıkıyordu. "Vincent beni görmek istiyor. Sence gitmeli miyim?"

"Kesinlikle hayır," dedi Ethan keskin bir sesle, tartışmaya yer bırakmayacak bir tonla. "Vincent'a güvenemezsin, bu konuda babana da güvenemezsin. Açıkçası, ailenle tekrar karışıklığa girmen yerine Cassian'ın yanında kalmanı tercih ederim."

Sözleri mideme yumruk gibi indi ve Vincent'ın bana olan ani ilgisinden duyduğum tedirginliği doğruladı.

"Uyardığın için teşekkürler," dedim, tereddüt ettikten sonra ekledim, "Şey... kullan-at telefonla hamilelik testi gönderebilir misin?"

Bir duraklama oldu ve Ethan'ın kaşlarını çatmasını neredeyse görebiliyordum. "Hamile olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Semptomlar yaşıyorum," diye itiraf ettim, sesim titriyordu. "Mide bulantısı, baş dönmesi, sabah bulantısı. Çok korkuyorum Ethan. Bilmem gerek."

"Endişelenme, Charlotte," dedi, sesi sakın ve güven vericiydi.

"Ben yanıdayım, tamam mı? Yirmi dört saat içinde hem telefonu hem de test tüpünü sana gizlice ulaştıracam."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, boğazımda bir yumru oluşmuştu. "Sen olmasan ne yapardım bilmiyorum."

Telefonu kapattığımda, rahatlama ve korku karışımı bir duygu beni sardı.

Ethan'ın Vincent hakkındaki uyarısı benim şüphelerimi doğruluyordu. Vincent'in beni "kurtarmak" için gösterdiği ani heves, anlamadığım bir oyundaki bir satranç hamlesi gibi bir tuzak gibi geliyordu.

Ama onun nihai amacı neydi? Ve neden Ethan dahil kimseye güvenme düşüncesi göğsümde bir tedirginlik hissi bırakıyordu?

Saatler sonra, cılalı yemek masasında tek başıma oturmuş, sarımsak ve parmesan peyniri kokulu zengin soslu kremalı fettuccine Alfredo tabağını karıştırıyordum.

Yemek enfesdi, ama her lokma ağızımda kül gibi hissettiriyordu.

Düşüncelerim karmakarışıktı.

Çatalımın tabağa çarpması, geniş odadaki tek ses , arkamda yumuşak, bilinçli adımlar sessizliği bozana kadar.

Onun Cassian olduğunu biliyordum.

Varlığı çok belirgindi, odaya bir fırtına bulutu girmiş gibiydi.

Arkamı dönmedim, onun yok saymakla ortadan kaybolacağını umarak, çatalımla bir makarna telini döndürmeye odaklandım.

Masanın karşı ucuna geçip oturdu, sandalyesi sert ahşap zeminde hafifçe gıcırdadı.

Onun bakışlarını hissettim, yoğun, sanki beni olduğum yere sabitleyen bir spot ışığı gibi.

Hareketlerimi sabit tutmaya çalıştım, onun dikkatli bakışlarının özenle inşa ettiğim sakinliğimin her katmanını soyup soğana çevirmediğini varsaymaya çalıştım. Ama bakışlarının ağırlığı dayanılmazdı, sessiz bir kabul talebiydi.

Sonunda başımı kaldırıp onun delici gözlerine baktım.

"Hoş geldin," dedim, sesim kesik ama kibardı.

"Elin nasıl?" diye sordu, bakışları parmağımı saran bandaja düştü. Sesi nötrdü, ama gözlerinde bir şey vardı: endişe.

"Daha iyi," dedim, bandaja bakarak.

Doktorun verdiği iğne sayesinde ağrı azalmıştı. "Aç mısın? Sana bir tabak getirebilirim."

"Hayır," dedi basitçe, sesi ölçülüydü.

Kaşlarını kaldırarak tabağımdaki fettuccine makarnasını itekledim. "Neden olmasın? Dışarıdayken yemek yedin mi?"

"Çıkmadan önce yemek yaptım," dedi, gözlerini benden ayırmadan. "O zaman yedim."

Kendimi tutamayıp hafifçe burnumu çektim. "Çoğu erkek yemek yapamaz." Dudakları seğirdi. "Ben çoğu erkek gibi değilim."

"Aferin sana," diye mırıldandım, ayağa kalkıp tabaklarımı toplamaya başladım.

Mutfağa doğru yürürken, sırtımda onun yakıcı bakışlarını hissedebiliyordum, sanki fiziksel bir dokunuş gibi.

Gerekenden daha sert bir şekilde tabağı ovuşturdum, zihnimde dönen soruları bastırmaya çalışırken sıcak su ellerimi yakıyordu.

Neden beni öyle izliyordu? Ne istiyordu?

Yemek odasına geri döndüğümde Cassian hâlâ oradaydı, tahtında bir kral gibi oturuyordu, duruşu rahattı ama gözleri keskin bakıyordu.

Onun yanından geçip odamın güvenliğine çekilmek niyetindeydim, ama bir şey beni durdurdu. "Yemek yemiyorsan, neden hala buradasın?" diye sordum, kollarımı kavuşturarak.

Bakışları karardı ve dudaklarında yavaş, tehlikeli bir gülümseme belirdi. "Seninle ziyafet çekebilirim."

Nefesim kesildi ve kalbim hızla çarpmaya başlasa da, kendimi onun bakışlarına karşı koymaya zorladım.

"Beni yiyip bitirmek mi? Ne, beni dövme gibi mi?" diye sordum, sesim meydan okurcasına keskinleşmişti.

Kız kardeşinin ölümünden benim sorumlu olduğuma inandığı için bana ceza vereceğine söz verdiğini biliyordum, ama mafya dünyasında "ceza" bir tokatdan çok daha kötü bir şeye kadar her şeyi ifade edebilirdi. Ondan her şeyi bekleyebilirdim.

Cassian ayağa kalktı, hareketleri akıcıydı, birkaç adımda aramızdaki mesafeyi kapattı.

"Sana elimi sürer miyim sanıyorsun?" diye sordu, sesinde neredeyse incinmiş gibi bir ton vardı.

Cevap veremeden, beni zahmetsizce kaldırdı, elleri güçlü ama dikkatliydi ve beni yemek masasının kenarına oturttu.

Kalbim kulaklarımda güm güm atıyordu ama ona karşı koymadım.

Burası onun alanıydı ve direnmek boşuna olurdu.

Çenemi nazikçe avuçladı, başparmağı çenemin kenarını okşadı.

Yüzü o kadar yakındı ki, mavi gözlerindeki altın rengi benekleri, çenesindeki gerginliği görebiliyordum.

"Şu anda seni becermemek için tüm gücümü kullanıyorum," diye mırıldandı, sesi boğuktu.

Yutkundum, kendimi onun bakışlarına bakmaya zorladım, içimde kıpır kıpır eden korku ve kafa karışıklığını gizlemek için. "Seni durduran ne?" diye meydan okudum, sesim hissettiğimden daha sağlamdı. "Ben senin gözetimindesin. Ne istersen yapabilirsin."

Elini hafifçe sıktı, acı verici değil ama kararlı bir şekilde, beni o ana bağladı.

"Senin rızana ihtiyacım var," dedi, dudakları benimkilere o kadar yakındı ki, sözlerinin sıcaklığını hissedebiliyordum. "Seni zorla almayacağım."

"Neden?" diye fısıldadım, gerçekten kafam karışmıştı.

Gücün her şey olduğu bir dünyada, neden rıza gibi kırılgan bir şeyi umursasın ki?

Tereddüt etti, gözleri benimkileri arıyordu, sanki kaybolan bir şeyi arıyormuş gibi. "Anlamazsın," dedi yumuşak bir sesle. "Hafızan geri gelene kadar geri gelene kadar anlamazsın."

Aramızdaki hava, arzu ve güvensizliğin tehlikeli bir karışımıyla gerginleşti.

Vücudum bana ihanet etti, zihnimdeki tüm uyarılarına rağmen ona doğru eğildi.

O benim esir alanım, düşmanımdı, ama dokunuşunun sıcaklığı içimde başka bir şeyin titremesine neden oldu.

Kendimi durduramadan, kollarımı omuzlarına doladım ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım.

Bu, bir fitili ateşlemek gibiydi.

Cassian anında karşılık verdi, öpücüğü açgözlü ve tüketiciydi, sanki çok uzun zamandır bir ihtiyaç dalgasını bastırıyormuş gibi.

Elleri belime kayd, beni kendine çekti, parmakları sahiplenici bir tavırla kalçalarım gömüldü.

Vücudunun ısısı sarhoş ediciydi, tehlikeli bir sıcaklık, cildimi titretip düşüncelerimi dağıttı.

Böyle hissetmemem gerektiğini biliyordum, ne onun için, ne de beni bu altın kaplı hapishanede tutsak eden adam için. Ama bedenim mantığı umursamıyordu,

dokunuşuna doğru kıvrılıyor, öpücüğünün ateşini arzuluyordu.

Dudakları benim dudaklarıma şiddetli, neredeyse saygı dolu bir tutkuyla dokundu ve bir an için korkuyu, soruları, belirsizliği unuttum.

Sadece şunlar vardı: onun tadı, ellerinin gücü, ben ona daha yakınlaştığımda nefesinin kesilmesi.

Cassian'ın elleri, kasıtlı bir şefkatle bacaklarımı ayırdı, parmakları iç bacaklarımın hassas derisini okşadı ve içimi titremeyeyle kapladı.

Dudakları benim dudaklarımdaydı, açgözlüydü, nefeslerimiz ateşli bir dansla karışıyordu.

Yumuşak bir inilti kaçtı ağızımdan, onun öpücüğüyle yutuldu, ben onun alt dudağını ısırırken, vücudum adını koyamadığım çaresiz ihtiyacımı ele veriyordu.

Onun tadı duyularımı doldurdu ve beni o ana daha da çekip aldı. Eli aşağı kayd ve iç çamaşırımın kenarını buldu.

Başparmağının klitorisime bastırması, içimi zevk dalgalarıyla doldurdu.

Nefesim kesildi, o kumaşı ustaca kenara kaydırırken, parmakları parmakları yavaş ve kasıtlı bir ritimle daireler çizdi.

Göğsüm inip kalkıyordu, bacaklarım havada titriyordu, ben onun omuzlarına tutunmuş, tırnaklarım gömleğinin altındaki gergin kaslarına batıyordu.

Dünya, onun dokunuşunun sıcaklığıyla daraldı, kendi kalp atışlarım kulaklarımda yankılanıyordu.

"Cassian," diye nefes nefese, sesim çaresiz bir yalvarış gibiydi, parmakları giderek daha güvenli hareket ederken, bir el diğerine katıldı, beni ecstasy ve acının sınırına kadar gerdi.

Vücudum bu yoğunluğu karşılamak için gerildi, omuzlarını sanki beni gerçeğe bağlayan tek şey oymuş gibi sıkılaştırdı.

Zevk daha da yoğunlaştı, kopmak üzere olan bir yay gibi, ve ben kendimi kaybettim, çılgınlıklarım boş malikanede daha da yüksek sesle, dizginlenmeden yükseldi.

Dudakları benimkilerden ayrıldı, çenemden göğsüme doğru indi.

Hızlı bir hareketle üstümü başımdan çekti, soğuk hava tenimi öptü, sonra ağız sol göğsümü buldu.

Yaralarımı ateşli bir tutkuyla öptü, dili dönerek omurgamdan aşağı koşan kıvılcımlar ateşledi.

"Seni çok özledim," diye homurdandı, sesindeki sertlik beni şok etti.

Beni özledin mi? Bu sözler yıldırım gibi çarptı, arzusun sisinde kafa karışıklığı yarattı.

Cezalandırmak istediğini söylediği birini nasıl özleyebilirdi?

İçimdeki üç parmağı artık daha hızlı hareket ediyordu, ritim hiç durmuyordu ve kendimi uçurumun kenarında sallanırken hissettim.

Sonra, nefesimi kesen bir ani hareketle parmaklarını çekti ve beni acı ve boşluk içinde bıraktı.

Gözlerim, kemerini açarken kemerine kayd, bakışları benimkilere kilitlendi, yoğundu.

Bakışlarının ağırlığı altında yanaklarım kızardı, ama gözlerimi ondan ayıramadım.

Kendini serbest bıraktı, uyarılması belliydi ve kalçalarımı masanın kenarına doğru çekti.

İçgüdüsel olarak bacaklarımı ayırdım ve dudaklarında hafif, yırtıcı bir gülümseme belirdi.

Kontrollü bir güçle, acımasızca değil ama güçlü bir şekilde içime girdi ve beni tamamen doldurdu.

Vücudum sarsıldı, o hareket etmeye başladığında boğazımdan bir çığlık kopardı, her itiş derin ve kasıtlıydı.

Masa altımızda gıcırdadı, sessiz malikanede benim dizginlenemeyen inlemelerimden başka tek ses buydu.

Burada çığlık atmakta, zevkin beni tüketmesine izin vermekte özgürdüm ve öyle de yaptım, vücudumun onun vücuduna karşı ritmine teslim olurken tırnaklarım onun sırtını tırmalıyordu.

Dudakları tekrar dudaklarıma çarptı, şiddetli bir öpücük, onun itişlerinin yoğunluğuna uygun bir öpücük.

Kısa bir an için dünya yok oldu — esaret yoktu, kayıp anılar yoktu, korku yoktu. Sadece o, onun sıcaklığı, tadı, ellerinin beni hem kurtuluşum hem de lanetimmişim gibi kalçalarımı kavrayışı vardı.

Parmaklarım saçlarına dolandı, onun dokunuşunun sunduğu kaçıışı kovalarken onu kendime yaklaştırdım.

Hızı arttı ve gerginliğin arttığını hissettim, çarpacak bir dalga gibi. Kollarımı ona daha sıkı sardım, inlemelerim umutsuz nefeslere dönüştü.

Ama tam uçurumun kenarında sallanırken, aniden durdu ve çekildi. Hayal kırıklığı dalgası üzerime çöktü, vücudum tatmin edilememiş arzuyla titriyordu.

Onun ereksiyonu, duraklamadan etkilenmeden gururla dik duruyordu ve ben nefes nefese ve kafası karışık bir şekilde ona bakakaldım.

"Dön," diye emretti, sesi sahipleniciydi.

Bacaklarım jöle gibiydi, beni zar zor taşıyabiliyordu, ama itaat ettim ve ellerimi masanın serin, cilalı yüzeyine dayadım.

Arkamda durdu, elleriyle kalçalarımı sabitleyerek tekrar içime girdi, bu sefer daha derine, beni o kadar doldurdu ki, varlığımın her yerinde onu hissedebildiğime yemin ederdim.

Dudakları enseme okşadı, omurgam boyunca yumuşak öpücükler bıraktı, bu, şiddetli ritimli hareketleriyle keskin bir tezat oluşturunuyordu.

Parmakları nazıkçe saçlarımı okşadı, beni titretmeye yetecek kadar çekti, şefkat ve hakimiyetin karışımı beni tamamen çözdü.

"Tanrım," diye inledim, dudaklarımı ısırarak içimden dökülen inlemeleri bastırmaya çalıştım.

Zevk çok yoğundu, her türlü mantıklı düşünceyi yok eden bir yangın gibiydi.

"Durma," diye emrettim, sesim boğuktu, ellerim masanın kenarını kavradı, parmak eklemlerim beyazladı.

"Yalvar," diye homurdandı, sanki benim her santimimi sahipleniyormuş gibi, itişleri daha sert, daha ısrarcı hale geldi.

"Lütfen, Cassian... lütfen, durma..." Kelimeler, kendimi boşalmaya yaklaşıırken, çaresiz ve savunmasız bir şekilde döküldü.

Hızı üç katına çıktı, her hareket beni daha da yükseğe çıkardı, ta ki dünya paramparça olana kadar.

Şiddetli bir titremeye geldim, zevk dalgaları içimi kaplarken vücudum masaya çarptı, beni güçsüz ve nefes nefese bıraktı.

Bacaklarım büküldü, ama yere düşmeden önce Cassian'ın kolları beni sardı ve beni hiç zorlanmadan kaldırdı.

Protest edecek gücüm kalmamıştı, vücudum onun kollarında gevşek bir şekilde dururken, beni malikanenin loş koridorlarından geçirdi.

Beni yatağa götüreceğini sanıyordum, ama o bunun yerine banyoya yöneldi ve beni nazıkçe pençeli ayaklı küvete oturttu.

Soğuk porselen, aşırı ısınmış cildime şok etkisi yaptı ve beni yorgunluğun sisinden kurtardı.

Musluğu açtı ve suyu eliyle kontrol ederek rahatlatıcı bir sıcaklığa ulaşana kadar bekledi.

Buhar yumuşak kıvrımlar halinde yükseldi ve bir kapak dolusu banyo yağı döktüğünde havayı hafif bir lavanta kokusuyla doldurdu.

Küvetin yanında diz çökerek, yumuşak bir süngerı suya batırdı, hareketleri dikkatliydi.

Kollarımdan başladı, sünger cildimde kayarken, göğsümü ağrıtan bir hassasiyetle teri ve gerginliğı yıkadı.

Parmakları saçlarımı taradı, şampuanı kafa derime masaj yaparak yedirirken, nazik baskısı dudaklarımdan bir iç çekiş kopardı.

El duş başliğıyla köpüğü duruladı, ılık su okşar gibi üzerime dökölüyordu.

"Başını kaldır," diye mırıldandı, sesi yumuşak ama emrediciydi.

Ben de onun dediğini yaptım, gözlerimi yarı kapalı tutarak, o benim karışık saçlarıma saç kremi sürerken, parmakları çekmemeye dikkat ediyordu.

İşini bitirdiğinde, beni yumuşak bir havluya sardı ve aynı özenle kuruladı, elleri omuzlarımda, sırtımda, sanki her kıvrımı ezberlermişçesine oyalanıyordu.

Beni yatak odasına taşıdı, vücudum hala yorgunluktan ağırdı ve beni temiz çarşafların üzerine yatırdı.

Yatak ağırlığımla çöktü ve ben yumuşaklığına gömüldüm, o da üzerime kalın bir yorgan çekip omuzlarıma sardı.

Dokunuşu nazikti.

Yüzümden sarkan bir saç telini eliyle düzeltti, geri çekilmeden önce parmakları bir anlığına yüzümde kaldı.

Ağır göz kapaklarımla arkasından, muhtemelen duş almak için banyoya çekilen onu izledim.

Kafamda karışıklık vardı, onun dokunuşunun kalıcı sıcaklığıyla iç içe geçmişti.

Benden nefret etmiyor muydu?

Benim işlediğıme inandığı iharet için beni cezalandırmak istemiyor muydu? Yine de burada, bana acı verecek kadar tanıdık gelen bir özenle bakıyordu, sanki ulaşıl原因an bir anı gibi.

Yorgunluk beni ele geçirdi, gecenin zevki ve yoğunluğu kemiklerime işledi.

Banyodan gelen su sesi uzak bir ninniye dönüştü ve farkına varmadan gözlerim kapandı, uyku beni nazik kucaklamasına kapıldım.

Bölüm 8

CHARLOTTE

Ethan'ın bunu nasıl başardığını bilmiyordum, ama tam saat 16:00'da, huzursuz bir dürtü beni malikanenin ağır meşe kapılarının dışına çıkardı.

Ethan'ın söz verdiği teslimatı bulmak için bahçeyi taradım, ama yarı yarıya hayal kırıklığına uğrayacağımı düşünüyordum.

Sonra gözüm tuhaf bir şeye takıldı: evin karşısındaki avludaki gül çalısının canlı yaprakları arasına sıkışmış, kenarları bembeyaz bir zarf.

Çakıl yolu geçerken kalbim hızlandı, ayaklarımın altındaki taşların çıtırtısı sessizlikte sinir bozucu bir şekilde yüksek geliyordu.

Omzumun üzerinden arkama baktım, Cassian'ın dikkatli gözlerinin, ya da daha kötüsü, kameralarının her hareketimi takip ettiğine yarı yarıya inanmışım.

Zarfı aldım, elimde şaşırtıcı derecede ağırdı, ve onu arkama sakladım, meraklı gözlerden koruyarak içeriye koştum.

Açık alanda açmaya cesaret edemedim. Bunun yerine, malikanenin labirentimsi koridorlarından geçerek evin arkasındaki eski kütüphaneye saptım.

Modern donanımların olmaması, burayı Cassian'ın gözetimi altında olmadığına emin olduğum tek yer haline getiriyordu.

Parmaklarım titreyerek zarfı yırttım, mum mührü dokunuşumla eski bir kalıntı gibi ufalanıyordu.

İçinde ekranı karanlık, şık bir tek kullanımlık telefon vardı.

Yüzümde içten bir gülümseme belirdi, esaretimin boğucu karanlığında bir umut ışığı parladı.

Ethan başarmıştı.

Telefonun yanında, steril ambalajları parıldayan üç adet gebelik testi kiti duruyordu.

Gülümsemem kayboldu, yerine midemde soğuk bir korku düğümü oluştu.

Mide bulantısı, baş dönmesi, sabah bulantısı... Bugün yine beni rahatsız ediyorlardı, her bir semptom, yüzleşmeye hazır olmadığım bir gerçeğin fısıltısı gibiydi.

Telefonu açtım, ellerim titreyerek içine kaydedilmiş tek numarayı çevirdim. Ethan'ın sesi anında geldi, sıcak ama gerginlikle dolu. "Charlotte?"

"Aldım," dedim, sesim fısıltıdan biraz daha yüksekti. "Teşekkürler."

O derin bir nefes aldı. "Tanrım, bunu sana ulaştırmak için her şeyi riske attım. Cassian senden önce bulmuş olsaydı, tüm ailem mahvolurdu."

Onun fedakarlığının ağırlığı boğazımı düğümledi. "Çok üzgünüm, Ethan. Farkında değildim..."

"Önemli değil," diye sözümü kesti, sesi sert ama nazikti. "O telefona dikkat et. Onu tespit edilemez hale getirmek için bildiğim tüm teknik hileleri kullanarak şifreledim, ama onu saklayabileceğin güvenli bir yer bulmalısın."

"Olur," diye söz verdim, kütüphanenin gölgeli köşelerine bakarak. "Ethan... ya hamileysem?"

Aramızda uzun bir sessizlik oldu, konuşulmamış korkularla dolu.

Sonra, görüşme videoya geçti ve ekranı onun yüzü doldurdu — keskin çene hattı, dağınık siyah saçları ve o tanıdık gözleri.

Bir anı aklıma gelince nefesim kesildi: Ethan, lisedeki sıska çocuk, ben onu korumak için araya girene kadar zorbaların alaylarının ağırlığı altında hep kambur dururdu.

Parçalanmış hafızam acımasız bir bulmacaydı, parçaları bir şey ya da biri onları yerinden oynatana kadar kilitli kalmıştı.

Aynı şey annem, kardeşim ve hatta babam için de geçerliydi. yüzü, Cassian beni günler önce o mafya toplantısına sürüklediğinde yeniden ortaya çıktı.

Hayatımın üç yılını çalan kişi bir canavardı, ama ne kadar sürerse sürsün, geri dönmek için her şeyi yapacaktım.

"Charlotte, beni duyuyor musun?" Ethan'ın sesi beni geri getirdi, kaşları endişeyle çatılmıştı.

"Üzgünüm," diye mırıldandım, yanaklarım kızardı. "Kafamda kayboldum."

"Diyordum ki, eğer hamileysen, Cassian sandığın kadar kötü tepki vermeyebilir. O... o hala seni seviyor olabilir."

Acı bir sesle alay ettim. "Beni sevmek mi? Belki bir zamanlar sevdi, ama artık sevmiyor. Kız kardeşini benim öldürdüğümü düşünüyor, Ethan. Beni cezalandırmayı planlıyor ve bunun nasıl bir şey olacağını bilmiyorum, ama acımasızca olacağını biliyorum. Ve eğer hamileysem..." nasıl bir şey olacağını bilmiyorum ama acımasız olacağını biliyorum. Ve eğer hamileysem..." Zorlukla yuttum, sözlerim kül gibi tadı vardı.

"Cassian ve ben, geçen Aralık ayında büyükbabamın kulübesinde uyandığımdan beri, beni kaçırın kişi tarafından terk edildiğimden beri yakınlaşmadık. Eğer bir bebek varsa, o onun değil. O... o, başka birinden olabilir..." Söyleyemedim, tecavüz düşüncesi çok korkunçtu.

Ethan'ın yüzü ekranda soldu, çenesi gerildi. "Bu... karmaşık bir durum."

"Aynen öyle," dedim, sesim titriyordu. "Cassian başka bir adamın çocuğunu taşıdığını öğrenirse, nefretinden dolayı beni mahveder."

"Umarım hamile değilsindir," dedi Ethan kararlı bir sesle. "Test yaptır ve bana haber ver. Eğer hamileysen, ne pahasına olursa olsun seni oradan çıkaracağım."

Göğsüm minnettarlıkla ağrıyordu, ama başka bir düşünce ortaya çıktı. "Başka bir şey daha var. Sana Şeytanlar Evi'nden, o yeraltı mafya rekabetinden bahsetmiştim..."

"Morettiler'den biriyle evlenmeden mirasımı alabilmek için yeterli güç ve parayı kazanmak amacıyla erkek kılığına girip yarışmaya katıldım."

"Büyükbabamın onların patriği ile yaptığı anlaşma, mirasımı bir Moretti ile evlenmeye bağladı. Ama rekabeti kazanırsam, babamın Don unvanını elinden alabilir ve bana ve büyükbabama yaptıklarının intikamını alabilirim."

Ethan'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Yeraltı mafyası rekabeti mi? Bu delilik gibi geliyor."

"Öyle," dedim. "Klanlar arasında bile bir sır. Erkek varisler, hayal edilemeyecek zenginlik, altın ve dünyadaki tüm mafya ailelerinin saygısını kazandıran bir rozet için savaşırlar. Ama bu acımasız bir yarışma; kazanamazsanız tek çıkış yolu ölümdür."

"Vincent denemeye cesaret edemeyecek kadar korkak, ama ben her şeyi riske attım. Cassian beni orada buldu, oradan çıkardı ve isteğim dışında buraya getirdi. Geri dönebilirim..."

"Bunu araştıracağım," dedi Ethan kararlı bir sesle. "Ama Cassian'ın seni tekrar almaya geleceğini biliyorsun."

"Bunu engelleyebilirim," dedim, sesim kararlılıkla sertleşmişti.

Ethan başını salladı, ama cevap veremedi, koridordan kapının çerçevesine oturması gibi hafif bir gıcırtı yankılandı.

Kalbim gırtlığıma kadar çıktı. "Gitmem gerek," diye fısıldadım ve titrek parmaklarla telefonu kapattım. Tek kullanımlık telefonu ve iki adet hamilelik testini kütüphane rafındaki içi boş bir kitabın içine ittim, odadan çıkarken üçüncü testi de aldım.

Hızla hareket ettim, Cassian ile paylaştığım yatak odasından uzak, ikinci kattaki misafir banyosuna doğru giderken kalbim deli gibi atıyordu.

Koridor loştu.

Banyo kapısında durup, yalnız olduğumdan emin olmak için çerçevenin etrafına göz attım.

Oda küçüktü, soğuk beyaz fayanslarla kaplıydı ve tek bir buzlu pencere loş bir ışık saçıyordu.

Arkamdan kapıyı kilitledim, ellerim titreyerek test

Talimatlar gözlerimin önünde bulanıklaşıyordu, ama ne yapmam gerektiğini biliyordum. Tuvaletin üzerine çöktüm

Plastik çubuğu elimde beceriksizce tutarak tuvaletin üzerine çöktüm ve nefesimi keserek bekledim.

Saniyeler sonsuza uzadı.

Sonunda teste baktığımda, dünyam altüst oldu.

İki kalın kırmızı çizgi bana bakıyordu, inkar edilemez ve acımasızca.

Hamileydim.

Dizlerim titredi ve yere çöktüm, test elimden kayarak fayanslara çarptı.

Kalbim güm güm atıyordu, kulaklarımda sağır edici bir uğultu vardı ve gerçek yavaş yavaş kafama dank ediyordu: Bir çocuk bekliyordum ve bu Cassian'ın çocuğu değildi.

Bu, o kayıp aylar boyunca, yüzünü hatırlayamadığım biri tarafından bana yapılan bir şeyin sonucu olabilirdi.

Mide bulantısı, hamilelikten değil, tecavüzden, güçsüzlükten, tüm bu korkunç olaydan kaynaklanıyordu.

"Orada ne yapıyorsun?" Cassian'ın sesi kapıdan şüpheyile süzüldü.

Ayağa fırladım, testi tuvalete attım ve çaresizce sifonu çektim.

Su girdaplar oluşturarak kanıtları uzaklaştırırken, ben kıyafetlerimi düzelttim ve kapının kilidini açtım.

Dışarı çıktığımda, onun bakışlarıyla karşılaştım, koyu renkli gözleri beni incelerken kısıldı.

"Neden beni arıyorsun?" diye sordum, sesime meydan okuma katarak göğsümü saran paniği gizlemek için.

Yaklaşarak, yaklaşan bir fırtına gibi ezici bir varlık hissettirdi.

"Garip davranıyorsun." Eli uzandı, başparmağı gözümün altını okşayarak çenemi yukarı kaldırdı, bir doktor hastasını muayene eder gibi sıkıntı belirtileri olup olmadığını kontrol etti. "Doktora senin için tam bir tetkik yaptırıyorum."

"Buna gerek yok," dedim, geri çekilerek yanından geçtim, Kalbim hızla atıyordu. "Ben iyiyim."

Ama o henüz bitirmemişti. Ana yatak odasına ulaştığımda, arkamda kapı gıcırdayarak açıldı ve döndüğümde onu kapının eşiğinde dururken buldum, yüzündeki ifade okunamazdı ama niyeti ağırdı.

"Bir şey saklıyorsun," dedi, sesi alçaktı. "Ve ben sırlara tahammülüm yok, Charlotte."

Ben cevap veremeden, odanın karşısına geçti ve köşedeki bir sandalyeyi işaret etti. Yüksek sırtlığı ve deri döşemesi, sandalyeye neredeyse taht gibi bir tehditkarlık katıyordu.

"Otur," diye emretti.

Midem burkuldu ama itaat ettim ve o üzerimde dikilirken sandalyeye çöktüm.

Çekmecedan, yüzeyinde loş ışıktaki parıldayan karmaşık desenler oyulmuş küçük, süslü bir kutu çıkardı.

Kutuyu açtığı anda, yüzeyinde soluk, gizemli semboller kazınmış narin bir gümüş bilezik ortaya çıktı. "Bu," dedi soğuk bir sesle, "senin ilk cezan."

Kaşlarımı çattım, kafamda karışıklık ve korku savaşıyordu. "Bir bilezik mi?"

"Bu sadece bir bileklik değil," dedi ve bilekliğini bileğime taktı.

Metal soğuktu, cildimi ısıırıyordu ve içimden gelen kalp atışlarımla uyumsuz, hafif bir uğultu geliyordu.

"Bu bir monitör. Her hareketini, kalp atışını, stres seviyeni takip ediyor. Yalan söylersen, benden bir şey saklarsan, bunu anlarım. Ve onu çıkarmaya çalışırsan, bana ve senin nerede olduğunu çok merak eden diğer kişilere bir uyarı gönderir."

Bunun anlamını kavradığımda nefesim kesildi.

Bu sadece gözetim değildi; kontrol, özerkliğini elinden almak için tasarlanmış psikolojik bir tasmaydı.

Bileziğe dokunduğumda elim titredi, ağırlığı bana sürekli esaretimi hatırlatıyordu.

Daha da kötüsü, vücudumdaki değişiklikleri, örneğin hamilelik gibi değişiklikleri tespit edebilirdi.

Cassian bunu öğrenirse, çocuğun kendisinden olmadığını anlarsa, sonuçları hayal bile edilemez olurdu.

"Kız kardeşini öldürdüğümü düşünüyorsun," dedim, sesim titriyordu ama meydan okurcasına. "Neden tüm bunları yaşıyorsun? Neden sadece... bitirmiyorsun?"

Gözleri karardı, yüzünde bir duygu fırtınası çıktı: öfke, acı, adını koyamadığım daha yumuşak bir duygu.

"Çünkü gerçeği bilmem gerek," dedi. "Ve öğrenene kadar, seni izlemek, korumak ve cezalandırmak benim görevim."

Arkasını dönüp odadan çıktı, kapı arkasından kapandı.

Bileziğe baktım, hafif uğultusu hızla atan kalbimin alaycı yankısı gibiydi. İçimde büyüyen çocuk, yüzü olmayan bir canavarın çocuğu, artık ne pahasına olursa olsun korumam gereken bir sırdı. Ama Cassian'ın gözleri üzerimdeyken ve bu cihaz her kalp atışımı ele verirken, bunu ne kadar süre gizli tutabilirdim?

Saatler gergin bir bekleyişe dönüştü; yatak odasında volta atarken, zihnim korku ve hesaplamalarla doluydu.

Hamilelik testinin kırmızı çizgileri beni rahatsız ediyordu, keşfedilirse her şeyi ortaya çıkarabilecek bir sırdı.

Gece yarısı nihayet koridorları karanlığa boğduğunda, odadan sessizce çıktım, çıplak ayaklarım serin mermer zeminde sessizce yürüdü.

Konağın nefesini hissediyordum.

Kalbim çarparken loş koridorlarda ilerledim, her köşede durup ayak seslerini dinledim.

Cassian beni şimdi yakalarsa... bu düşünce bile kanımı donduruyordu. Bileğimdeki bilezik, onun öfkesini anında uyandıracaktı — bu öfke sadece benimle kalmayacak, içimde büyüyen kırılgan hayatı da yok edecekti.

Bunu ihanet, "suçluluğumun" kanıtı olarak görecekti ve şimdiye kadar kendine sakladığı cezayı bir tsunami gibi üzerime yıkacaktı.

Kütüphane kapısını yavaşça açtım, menteşeler hafif bir itiraz sesi çıkardı ve içeri süzıldüm.

Oyulmuş kitabın içindeki saklanma yerinden tek kullanımlık telefonu çıkardım, parmaklarım titreyerek telefonu açtım ve Ethan'ı aradım.

"Charlotte?" Sesi bir can simidi gibiydi, acil.

"Testi yaptım," diye fısıldadım, gölgeli koltuğa çökünce sesim çatladı.

"Sonuç pozitif. Hamileyim."

Onun tarafında keskin bir nefes alma sesi duyuldu. "Oh, Tanrım. Tamam, panik yapma. Bir çaresini buluruz."

"Nasıl?" diye tısladım, kapıya bakarak. "Ethan, bu her şeyi değiştirir. Burada kalamam. Beni ne zaman çıkarabilirsin?"

"Üzerinde çalışıyorum," diye beni sakinleştirdi, sesi sabit ama gergindi. "Söz veriyorum, seni mümkün olduğunca çabuk çıkaracağım. Ama birçok şeyi ayarlamam gerekiyor — bağlantılar, güvenli yollar, Cassian seni takip ederse acil durum planları. Seni gizlice kaçırmakla kalmayıp, sonrasında da saklamak gerekiyor."

Serbest elimi alnıma bastırdım, içimde bir öfke kabarıyordu. "Bana bir tarih ver Ethan. Tutunabileceğim bir şey."

"Yapamam," dedi nazıkçe. "Henüz değil. Acele edersem ve işler ters giderse... Senin hayatını ya da bebeğin hayatını tehlikeye atamam. Ama inan bana, yakında olacak."

Bebek.

Bu kelime ağır bir yük gibi duruyordu, ardında yatan bilinmeyen dehşeti hatırlatıyordu. Ama sonra Ethan konuyu değiştirdi. "Daha ileri gitmeden önce, bir şey yapman gerekiyor: Cassian'ın gerçekten babası olmadığını doğrulaman."

Gözlerimi kırıştırdım, sanki aklını kaçırmış gibi telefona baktım.

"Ne? Bu mantıklı değil. Onunla yeni yeniden bağlantı kurdum, bu imkansız. O kayıp yıllarda olanlardan beri onunla birlikte olmadım."

"Tıbbi olarak, bebek doğmadan önce bile bunu öğrenmek mümkün," diye açıkladı Ethan, sesinde klinik bir ton vardı. "Buna doğum öncesi babalık testi denir. Sekizinci haftadan itibaren basit bir kan ve Cassian'dan alınan DNA örneği (saç, tükürük, herhangi bir şey) ile sekizinci haftadan itibaren yapılabilir. Bu test, kan dolaşımındaki fetal DNA'yı onun DNA'sı ile karşılaştırır. Non-invazivdir ve bebek için güvenlidir. Çocuk ondan değilse, bunu kesin olarak biliriz ve bu sana bir avantaj veya iç huzuru sağlayabilir."

O beni göremese de başımı salladım. Neden şimdi bunu öneriyorsun?

Boşuna çaba gibi geldi, ama ona baskı yapamadan, koridordan yüksek bir gürültü yankılandı — kapının zorla açılmasının kesin sesi.

Panik, buzlu su gibi içimi kapladı. Telefonu arkama attım, pantolonumun beline sıkıştırdım, tam o sırada kütüphane kapısı içe doğru patladı.

Cassian orada duruyordu, silueti koridor ışığıyla çerçevelenmiş, gözleri bir avcı gibi odayı tarıyordu.

Nefesim kesildi, kalbim göğsümde çarpıyordu.

Telefonu görürse, beni aramak isterse, oyun biterdi. Aramaları, hamileliği, Ethan'ın dahil olduğunu keşfederdi.

Bilezik, verileriyle yalanlarımı doğrulayacak ve onun "cezası" hızlı ve acımasız olacaktı, belki de sonsuza kadar hapsedilmemle ya da daha kötüsüyle sonuçlanacaktı.

"Doktor geldi," dedi düz bir sesle, bakışları bir an fazla üzerimde kaldı.

Avuç içlerim terden kayganlaşmış olsa da sesimi sabit tutmaya çalıştım. "Bu saatte mi? Söyledim ya, benim bir sorunum yok. Doktora ihtiyacım yok."

"Benimle gel," diye emretti ve başka bir şey söylemeden arkasını döndü.

Kapı aralık kaldı, ben de titreyerek nefes verdim ve sandalyeye yaslandım.

Tanrıya şükür fark etmemişti — ellerimi görmek istememiş ya da odayı aramamıştı.

Ama bu kıl payı kurtuluş beni sarsmıştı, aklım "ya eğer"lerle doluydu.

Kim gece yarısı doktor çağırır ki? Bu, kontrolü ele geçirme, onun taviz vermeyen tutumunu daha da sertleştirme çabası gibi görünüyordu.

Doktor testler yapıp hamileliği ortaya çıkarsa, ben ölmüş sayılırdım — açığa çıkmış, savunmasız, Cassian'ın kendi çocuğu olmayan bir çocuk yüzünden öfkesine maruz kalmış.

Kaçmak imkansız görünüyordu; malikâne bir kale gibiydi, her kapıda muhafızlar vardı ve şimdi de bu bilezik her nefesimi takip ediyordu.

Ethan'ın planı gerçekleşene kadar zaman kazanmak için ona uymak zorundaydım. Kendimi hazırlayarak dışarı çıktım ve oturma odasına doğru yürüdüm.

Yumuşak bir lamba ışığı, ayaklarının dibinde bir doktor çantası bulunan, deri koltukta oturan, bembeyaz bir önlük giymiş orta yaşlı bir adamı aydınlatıyordu.

"Dr. Harlan," dedi Cassian kısaca, ikimizi işaret ederek. "Bu Charlotte. Charlotte, Dr. Harlan—yıllardır ailemizin doktoru."

Doktor ayağa kalktı ve gözlerine ulaşmayan nazik bir gülümsemeyle selam verdi. "Tanıştığımıza memnun oldum, Bayan Charlotte. Bay Cassian bazı endişelerinden bahsetti. Son zamanlarda nasıl hissediyorsunuz? Baş ağrısı, yorgunluk, mide bulantısı var mı?"

Koltuğun kenarına oturdum ve zorla omuz silktim. "İyiyim, gerçekten. Bir sorun yok."

Cassian pencere kenarındaki yerinden, kollarını kavuşturarak araya girdi. "Kusuyor — kameralarda gördüm. Başı dönüyor, dengesiz davranıyor. İnkâr etme, Charlotte."

"Hiçbir şeyi inkâr etmiyorum çünkü doğru değil," diye tersledim, gözlerini meydan okurcasına karşılayarak. "Belki de hayal görüyorsunuz."

Dr. Harlan boğazını temizledi ve tansiyon aletini çıkardı. "Birkaç temel şeyi kontrol edelim. Lütfen kolunu sıva."

İsteksizce itaat ettim, manşet kolumu bir ilmek gibi sıkı.

Pompa tısladı, basınç yükseldi ve ben nefesimi tuttum, içimde bir gerginlik hissettim.

Ya bir şey ortaya çıkarsa?

Bileklik, yükselen nabzımla senkronize olarak hafifçe uğuldadı. Bir süre sonra doktor başını salladı. "Kan basıncın 118/76, tamamen normal."

Rahatladım ve göğsümdeki düğüm çözüldü.

Sonra, dilimin altına bir termometre koydu, soğuk metal kızarmış cildimle keskin bir kontrast oluşturunuyordu.

Bekleyiş uzadı, Cassian'ın delici bakışlarından kaçarken saniyeler geçip gitti. Bip. "Ateşiniz 98,6, normal," dedi Dr. Harlan.

Bir kontrol daha yaptı: Gözlerime ışık tuttu ve parmağını takip etmemi istedi. Kalbim yine hızla çarpmaya başladı, gerilim havayı yoğunlaştırıyordu — bu gizlediğim baş dönmesini ortaya çıkaracak mıydı? Ama ışığı indirdi. "Göz bebeği tepkisi normal. Nörolojik sorun belirtisi yok."

"Yine de," dedi doktor, bir şırıngaya uzanarak, "tam bir test için kan alacağım, sadece emin olmak için. Bay Cassian endişeli."

"İyi," dedi Cassian, ses tonu tartışmaya yer bırakmayacak şekilde.

Ayağa fırladım ve geri çekildim. "Hayatta olmaz. Kan testi yaptırmayacağım."

Cassian'ın gözleri kısıldı, yüzünde derin şüphe çizgileri belirdi. "Eğer sakladığın bir şey yoksa, sorun ne? Sadece kan."

Kollarımı kavuşturdum, içimde fırtına kopmasına rağmen isyan duygusu yükseldi.

Kaçmadan önce hamileliğimin doğrulanması, ihtiyacım olan son şeydi.

Eğer şimdi bebekten haberdar olursa, onun babası olmadığını öğrenirse... kırılğan güvenimiz paramparça olur ve onun "koruması" benim asla terk edemeyeceğim bir kafese dönüşür. "Hayır dedim. Ben iyiyim, doktorunuz da bunu doğruladı."

Doktor ikimiz arasında bakışlarını gezdirdi, kaşları karışıklıkla çatıldı. Çantasını beceriksizce toplarken, "Hasta reddederse..." diye mırıldandı.

Cassian sinirli bir iç çekişle elini salladı. "Git. Ben hallederim."

Dr. Harlan kapıyı kapatıp çıktıktan sonra Cassian bana döndü ve alçak sesle emretti. "Otur."

Adrenalin vücudumu korku fırtınası gibi sararken, sakın görünmeye çalışarak sandalyeye oturdum.

"Kapıdaki adamlarıma seni serbestçe gitmene izin vermelerini emrettim," dedi, beni şaşırtarak.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Neden bu ani değişiklik?"

Mantelin üzerine yaslandı, yüzündeki ifade okunamazdı. "Artık seni korumak için daha iyi bir yolum var." Bileziğe başını salladı. "Düşmanların halledilene kadar burada mahsur kalmak... sana zarar veriyor. Bunu görüyorum. Git istediğin yere. Ama seni izleyeceğim."

Bileğimdeki gümüş bileziğe baktım, onun uğultusu alaycı bir fısıltı gibiydi, sonra tekrar ona baktım. "Teşekkür ederim," dedim yumuşak bir sesle, ama şüphelerim devam ediyordu.

Ağır bir sessizlik çöktü, sonra ben bozдум. "Kız kardeşini nasıl öldürdüğümü ne zaman anlatacaksın?"

"Onu doğrudan sen öldürmedin," dedi sert bir sesle. "Sen sadece onun ölümünün sebebisin."

"Kız kardeşinin kaçırılmasıyla ilgilenmek için seni takip etmeyi bıraktıktan sonra, onu bulmam kırk sekiz saatimi aldı. Onu tutan her adamı öldürdüm, ona zarar gelmemişti, tek bir çizik bile yoktu. Onu güvenliği için yurtdışına göndermek istedim, ama o seni sordu. Sana, ilişkimizin seni zihinsel olarak zorladığı için başka bir şehre gittiğini söyledim. biraz uzaklaşmak için başka bir şehre gittiğini söyledim."

Kaşlarım çatıldı, içimde bir rahatsızlık hissi uyandı. "Öyle miydi?"

O, gözleri uzaklara dalmış bir şekilde başını salladı. "O benimle gelmek istedi, ben sana o alanı verirken sana eşlik etmek için. Ben de kabul ettim, ama o zamana kadar sen çoktan gitmiştin, kaçırılmıştın. Anladım ki, seni kaçıran kişi Elodie'yi dikkatimi dağıtmak için kullanmıştı. Şüphelilerin peşine düştüm, babanın, kardeşimin. Hatalar yaptım, neredeyse bir savaş başlatıyordum. Ama onların bu olayla hiçbir ilgisi yoktu."

Öne eğildim, ellerimi kucağımda sıktım. "Sonra ne oldu?"

"Benim haberim olmadan, seni kaçıran hayalet Elodie ile temasa geçti. Elodie benim siyah kartımı getirirse seni teslim edeceğini söz verdi. Kartı benden çaldı ve tek başına gitti. Çok geç fark ettim, sadece cesedini buldum."

Yüzüm soldu, dehşet beni sardı. "Elodie için üzgünüm, Cassian. Gerçekten. Ama ben masumum. Onun seçimleri için beni mi cezalandırıyorsun?"

"Teknik olarak, seni henüz cezalandırmadım," dedi, sesi hafifçe titriyordu.

"Bu sadece bir tehdit. Elodie... o benim her şeyimdi. Kalan tek ailemdi."

İlk kez, kırılganlığı maskesini çatlattı — omuzları çöktü, gözleri dökülmemiş gözyaşlarıyla parladı. "Çocukken babamız bir canavardı. İkimizi de döverdi, ama ben onu korumak için en kötüsünü üstlenirdim. Bir keresinde, süt döktüğü için ona kemerle saldırdı — ben on, o yedi yaşındaydı. Arayı girdim, sırtım kanayana kadar dayak yedim. Ona bunun bir oyun olduğunu, onun şövalyesi olduğumu söyledim."

Onu izledim, her Şeye rağmen kalbim acıyordu.

Ellerini titreyerek devam etti. "Ona en iyi hayatı yaşatacağıma yemin etmiştim. Onu bu dünyadan uzaklaştırmak için yurtdışına gönderdim. Onu her Şeyden korudum. Ve şimdi senin yüzünden... ya da içine düştüğümüz bu karmaşık durum yüzünden o artık yok."

Son kelimede sesi kırıldı ve bir an için, güçlü mafya patronu sadece kırık bir adamdı, acısı açık ve çıplaktı.

Ona uzanmak istedim, ama bilezik ve onun koruduğu sırlar beni engelledi.

Bölüm 9

CHARLOTTE

Bir hafta geçti ve Cassian cezadan bahsetmedi. Tek kelime etmedi, söz verdiği tehdidi içeren tek bir bakış bile atmadı.

Sessizliği herhangi bir tehditten daha gürültülüydü, o karanlık, okunması imkansız gözlerinin arkasında bir fırtına kopuyordu. Peki ya ben? Ayrılmaya çalışmadım.

İstemediğimden değil, tek umudum olan Ethan bana net bir çıkış yolu göstermediği için.

Ona yaptığım her arama cevapsız kaldı, ardından şifreli mesajlar geldi: *Üzerinde çalışıyorum. Cassian'ı uyandırma.*

Sanki hayatımı elinde tutan adama haber verecek kadar aptal olabileceğimi sanıyordu.

Cassian değişiyordu, ama beni tedirgin eden bir şekilde. Artık emirler yağdırmıyor ya da tehditkar bir şekilde üzerime çökmüyordu.

Dün, kütüphanede kitap okurken beni izlediğini fark ettim, bakışları soğuk değil, yakıcıydı — takıntılı, açgözlü, sanki çözmek için öldüreceği bir bulmaca gibiydim.

Ve dün gece, kanepede uyuyakaldığımda beni yatağa taşıdığımda, elleri nazik ama sahiplenici bir şekilde üzerinde kaldı ve aramızdaki mesafeye göre fazla samimi hissettiren bir özenle üzerime battaniyeyi örttü.

Yine de uçurum, sessiz bir sır duvarı olarak kalmaya devam etti.

Dün gece, o yanımda derin ve düzenli nefes alırken, ben pervasızca bir şey yaptım.

Titrek parmaklarımla uzandım ve yastıktan onun koyu renkli saçlarından bir tutam kopardım. Onu kot pantolonumun arka cebine koydum, özgür kaldığımda yaptıracağım DNA testi için bir sır olarak.

Bu hiç mantıklı değildi — Cassian benim çocuğumun babası mı? İmkansız.

Yıllarca beni esir tutan adamın pençesindeyken Cassian'la birlikte olmamızın imkansız olduğunu düşünürsek, bu düşünce bile bana biraz rahatlama sağlamalıydı. Yine de anılarım, travma, yalanlar ve kayıp zamanla parçalanmış bir sis gibi kalmıştı.

Yine de bunu doğrulamam gerekiyordu; Cassian'ın içimde büyüyen hayatın babası olmadığından emin olmanın tek yolu testti.

Korku zihnimin kenarlarında diken diken olsa da, tek bir gerçek değişmedi: Bu hayatı ne pahasına olursa olsun korumak benim görevimdi.

şimdi, mülkün bahçelerinde dolaşıyordum, sabahın geç saatlerinde havada yasemin kokusu ve yağmur kokusu ağır basıyordu.

Kot pantolonum bacaklarıma yapışmıştı, sa rneği cebimde sessiz bir ağırlık oluşturuyordu.

itlerin, duvarların, havanın içinde gizlenmiş kameraların farkında olarak, adımlarımı rahat tutuyordum.

Ethan aramaya söz vermişti, bir çıkış yolu bulduğunda haber verecekti ve ben bu umuda can simidi gibi tutunmuştum.

Bir zamanlar düz olan karnım, artık belirginleşmeye başlamıştı; bu hafif kıvrım, kalbimi hem korku hem de şiddetli bir kararlılıkla arpıtıyordu.

Ne kadar ilerlemiş olduğumu bilmiyordum — haftalar, belki aylar — ama zaman azalıyordu. Ethan daha hızlı hareket etmeliydi.

Bir farkındalık hissi beni durdurdu. Gözler zerimdeydi, ağırdı.

Döndüm, bahçeyi taradım, ta ki bakışlarım malikanenin en st katına kadar yükselene kadar.

Orada, alışma odasının penceresinde, Cassian duruyordu, silueti camın önünde belirgindi.

Karanlık bakışları beni delip geçti, sakinlik numaramı ortadan kaldırdı.

Göğsüm sıkıştı, korku bir yılan gibi kıvrıldı. Zorla gülümsedim, eğilip bir iek kopardım, sanki dünyadaki hiçbir şey umurumda değilmiş gibi parmaklarımin arasında çevirdim. Ama kalbim çarpıyordu, rolümü bozuyordu.

Gökyüzü karardı, yağmur yağacağına dair ağır bir hava vardı.

İçeri girmeliydim, ama Ethan'ın aramasını umarak bahçe yollarında dolaşmaya devam ettim.

İlk damlalar soğuk ve keskin bir şekilde düştü ve yağmur sağanak yağışa dönüşüp giysilerimi ıslatıp kemiklerimi dondururken inatılığımı lanetledim.

Soğuk, olması gerekenden daha fazla ısıırıyordu, kapıya ulaştığımda dişlerim takır takır titriyordu.

Cassian orada, fuayede bekliyordu, uzun siyah paltosunu koluna asmış, sanki ihtiyacım olacağını biliyormuş gibi.

Gözleri beni baştan aşağı szd, sırlıslıkam halimi fark etti ve yüzünde bir şey belirdi — endişe olabilir.

"Neden yağmurun sana dokunmasına izin verdin?" diye sordu, sesi alçak, neredeyse nazikti.

Yaklaşarak paltosunu omuzlarıma örttü, paltonun sıcaklığı ve kokusu beni sardı.

Soğuk içime işledi, dişlerim gıcırdadı, vücudum kontrolsüzce titredi.

Hamilelik durumu daha da kötüleştiriyor, her hissi yoğunlaştırıyordu ve kendimi savunmasız, açıkta hissediyordum. "Bu kadar hızlı yağacağını beklemiyordum," diye mırıldandım, sesim titriyordu, paltoyu daha sıkı sarıldım.

Cassian'ın bakışları yumuşadı, ama çenesi gergin kalmıştı.

Sırtım hafifçe kavislendi, ayaklarım zar zor hareket ediyordu, göğsümdeki ağrı soğğun altında donuk bir yankı gibi.

Tek kelime etmeden, beni güçlü ve emin kollarıyla kucakladı ve büyük merdivenlerden yukarı taşıdı.

Protest etmek için çok yorgundum, o beni yatak odasına taşıyıp yatağın kenarına oturttuğunda utanç duymayacak kadar donmuştum.

Elleri dikkatli bir şekilde hareket etti, ıslak gömleğimi, kot pantolonumu, dolgulu sütyenimi ve son olarak da külotumu çıkardı.

Parmakları cildimi okşarken, klinik ama samimi bir şekilde, yanaklarım yandı.

Sadece soğuktan değil, onun dokunuşunun ağırlığından, gözlerinin çıplak tenimde durmasından da titriyordum — şehvetle değil, daha derin bir şeyle, kalbimin çarpmasına neden olan bir şeyle.

Islak giysileri bir köşeye attı, yataktan kalın bir yorgan aldı ve beni sardı, sanki beni dünyadan korumak istercesine sıkıca sarıp sardı.

Sonra kendi gömleğini çıkardı, göğsündeki yara izlerini ortaya çıkardı ve yorganın altına, yanıma girdi, vücudu soğuk tenime karşı bir fırın gibiydi.

"Bu seni sıcak tutar mı, yoksa banyoyu hazırlayayım mı?" diye sordu, sesi hiç duymadığım kadar yumuşaktı, ama yine de o soğuk Moretti çeliği ile keskinleşmişti.

"Hayır, yeterince şey yaptın. Teşekkür ederim," diye fısıldadım, bakışlarından kaçarak, sesim zar zor duyuluyordu.

Gözleri karardı, yüzünde bir anlık acı belirdi. "Yeter mi?

Charlotte... bu ne anlama geliyor?" Sesi çatladı ve canavarın altında yatan adamı ortaya çıkardı. "Seni gerçekten donmaya terk edeceğimi mi sanıyorsun? Kimsenin ya da hiçbir şeyin sana zarar vermesine izin vereceğimi mi?"

Boğazım düğümlenerek yutkundum. "Ben sadece... Benden ne istediğini bilmiyorum, Cassian. Beni burada, isteğim dışında tutuyorsun, sürekli cezalandırıyorsun."

Çenesini sıktı ama gözlerini benden ayırmadı. "Kaçırıldığından bahsediyorsun, bu çok uygun. Ama seni o ateşten çıkarmak için hayatımı tehlikeye attığımı farkında mısın? Hem de iki kez. Kendi sınırlarımı görmezden gelip, sadece senin hayatta kalman için tehlikeyle mücadele etmenin ne demek olduğunu biliyor musun?"

Yaklaştı, sesi keskin, sahiplenici bir tonda. "Minnettar ol, Charlotte. Seni parçalamak isteyen herkesten korumak... en azından bunu yapabilirim. Ama sen sanki bu yetmezmiş gibi davranıyorsun."

Yine yutkundum, sözler ağzımdan çıkmadan önce durduramadım. "Teşekkür ederim... beni kurtardığın için, Cassian. Ama hala kendimi tutsak gibi hissediyorum.

Lütfen... beni bırak."

Elini kaldırdı ve yanağımı okşadı.

Bir tuzak bekleyerek irkildim, ama dokunuşu inanılmaz derecede nazikti, başparmağı çenemin kıvrımını izliyordu. Gözleri benimkilere dikilmişti, karanlık, fırtınalı ve görmezden gelinmesi imkansızdı.

"Seni bırakmak..." diye mırıldandı, sesi kaba, tanımlayamadığım bir duygu ile doluydu. "Adını bile koyamadığım bir şeyi kaybetmek gibi geliyor." Yakınlaştı, her kelimesi sahiplenme duygusuyla doluydu. "Kendini bir tutsak olarak görmeyi bırak, Charlotte. Sen tutsak değilsin. Sen benimsin. Karım. İstesende istemesende, sen... her şeysin."

Sözleri bana yumruk gibi çarptı, nefesimi kesti.

Göğsüm sıkışmış gibiydi, sanki her nefes almak bir savaş gibiydi.

Ona inanmak, gözlerindeki sıcaklığa ve daha fazlasına güvenmek istedim, ama aramızdaki mesafe geçilemeyecek kadar geniş bir uçurum gibi uzanıyordu.

Yorgunluk beni pençesine aldı, bedenimi uykuya sürükledi, ama zihnim itaat etmeyi reddetti. Anılarım istemeden zihnime hücum etti: o dondurucu, sonsuz denize atılmak, çırpınmak ve nefes almaya çalışmak, uzuvlarımın soğuktan ve panikten yanması.

Kalbim hızla atıyordu, endişe göğsümü bir yılan gibi sarıyordu. Ya cebimdeki saç bulursa?

Ya bebeği keşfederse, yüzleşmeye hazır olmadığım gerçeği?

Yorganın içine kıvrıldım, sanki içimdeki fırtınadan beni koruyabilecekmiş gibi göğsüme sıkıca sarıldım.

Uyku iyileştirici, yatıştırıcı olmalıydı, ama bu gece benim için lüks bir şeydi. Bu gece, korku ve arzu içimde savaşıyordu ve saklanacak hiçbir yerim yoktu — ne ondan, ne de kendimden.

Cassian hareket etti, bana yaklaştı ve kolunu belime doladı. "Buraya gel," dedi, sesi kadife gibi yumuşak bir emirdi.

Ben sertleştim, isyanım alevlendi, ama o beni göğsüne çekti, gücü karşı konulmazdı. "Bana karşı koymayı bırak, Charlotte. Sadece bu gece için."

Onu uzaklaştırmak, ona güvenmediğimi haykırmak istedim, ama onun sıcaklığı içime işledi ve zihnimdeki fırtınayı yatıştırdı.

Yanağımı göğsüne dayadım, kalbinin düzenli atışları beni sakinleştirdi.

Haftalar sonra ilk kez kendimi... güvende hissettim.

Tamamen değil, içimde büyüyen hayatı ona anlatacak kadar değil, ama bilseydi beni bağışlayıp bağışlamayacağını merak edecek kadar.

Kan ve ihanetle şekillenen Cassian gibi bir adamın, önemsemeyecek kadar yumuşak bir kalbi olabilir miydi?

Buna inanmak istedim, ona güvenmek istedim, ama korku gerçeği içimde saklı tuttu.

Yorgunluktan bitkin düşmüş bir halde, onun sıcaklığının beni içine çekmesine izin verdim ve sonunda uyku beni ele geçirdi.

Uyandığımda yatak boştu, yorgan hala çıplak vücudumu örtüyordu.

Cassian gitmişti, yokluğu soğuk bir boşluk bırakmıştı.

Giyinmeye zahmet etmeden kütüphaneye doğru sendeledim, çıplak ayaklarım mermer zeminde sessizce yürüdü.

Tek kullanımlık telefonumda Ethan'dan üç cevapsız arama vardı.

Kalbim hızla çarptı — bir çıkış yolu bulmuş muydu?

Aradım ve ilk çalınıştta cevap verdi. "Ethan, yeni bir gelişme var mı?" Sesim nefes nefese ve acil bir tondaydı.

"Evet," dedi, sesi kesik kesik ama heyecanlıydı. "Cassian'ın malikanesinin kuzeyinde, ormanın içinden geçen bir nehir var. İki kilometre uzaklıkta, zorlu bir yürüyüş, özellikle senin durumunda. Yorulmadan ya da Cassian seni yakalamadan başarabileceğini sanmıyorum."

"O kadar zayıf değilim," dedim sertçe, ama elim karnımın üzerindeydi, hafif şişkinlik sınırlarımı hatırlatıyordu. "Tek yol bu mu?"

"Evet. Malikanesi bir kale gibi, en yüksek teknoloji, her yerde kameralar var. O tek kullanımlık telefonu ve test kitini gizli bir drone ile zar zor sana ulaştırdım, o zaman bile teknoloji ekibinin onu fark edeceğini düşündüm. Her şeyi riske attım Charlotte, ailemi, hayatımı."

İçimden bir suçluluk duygusu yükseldi ve iç geçirdim. "Teşekkürler, Ethan. İki kilometrelik bir yürüyüş ne kadar sürer?"

"Sabit bir tempoda yaklaşık otuz dakika," dedi. "Hızlıysan daha az, zorlanıyorsan daha fazla."

Yutkundum. "Yapabilirim."

"Bu senin tek şansın. Nehirde seni bekleyen elektrikli bir tekne var. Onu diğer tarafa sür, ben de helikopterle oraya gelip seni Cassian'ın asla bulamayacağı Chicago'ya götüreceğim."

Cassian'ın beni asla bulamayacağı bir yerde. Bu sözler, tanıdık ama yanlış, yerini tam olarak belirleyemediğim bir anı gibi yankılandı. "Zaten New York'ta mısın?" diye sordum.

"Evet, senin için. Sen karşıya geçince, biz de gideceğiz."

"Tamam. Seni haberdar ederim." Telefonu kapattım, ellerim titreyerek telefonu sakladığım yere geri koydum.

Hızlıca banyo yaptım, bol ev kıyafetleri giydim ve mutfığa gittim.

Cassian'ın kameraları her yerdedi, izliyorlardı, bu yüzden kararlı adımlarla hareket ettim, titrek ellerimle sebzeleri doğradım, kalbim çarpıyordu.

Orman nasıl bir yerdi? Başarabilecek miydim?

Cassian beni yakalarsa, beni öldürür mü? Onun gözleri - takıntılı, incinmiş, ihanete uğramış - düşüncesi göğsümü ağrıyordu.

Yalnız başıma yemek yedim, sessizlik kulaklarımı sağır ediyordu.

Cassian yemek odasında, çalışma odasında ya da salonda değildi.

Eğer izliyor olsaydı kameralar onu uyarırdı, ama ben onun yokluğunu hissettim.

Ya şimdi ya da asla.

Odama girip, ev kıyafetlerimi kot pantolon ve koşabileceğim dar bir üstle değiştirdim.

—koşabileceğim kıyafetler.

Aynanın önünde durup, karnıma elimi koydum, küçük şişkinlik sessiz bir söz gibiydi. "Babanın kim olduğu umurumda değil," diye fısıldadım, sesim sertçeydi. "Seni korumak için her şeyi yaparım."

Dışarı çıktım, her zamanki gibi rahat, garaj yoluna park edilmiş iki arabanın yanında durdum.

Birinin kaputuna oturdum, bacaklarımı salladım, sanki kaygısızmışım gibi zorla gülümsedim.

Sonra adımlarımı ölçerek kuzeye, ormana doğru yürümeye başladım. Bileğimdeki çıkarılamayan takip bileziği parıldıyordu, Cassian'ın beni bağlı tutacağını düşündüğü bir pranga.

Benim kaçmadığımı, sadece gezintiye çıktığımı varsayacaktı. Öyle yapmak zorundaydı.

Orman, karanlık ve yoğun bir şekilde beliriyordu, gölgeleri gün ışığını yutuyordu.

Ağaç sınırını geçerken, tuhaf bir tanıdıklık hissi beni sardı.

Bunu kafamdan silip attım, botlarım yaprakları ezip geçiyordu, hava yosun ve nemli toprak kokusuyla doluydu.

On beş dakika, sonra yirmi dakika yürüdüm, yorgunluk bastırınca adımlarım yavaşladı.

Sabah güneşi yakıcıydı, alnımda ter damlaları oluşmuştu, hamilelik belirtilerim şiddetlenmişti: mide bulantısı, baş dönmesi, uzuvlarımda ağırlık hissi.

Bir ağaca yaslanarak, nefes nefese, ellerimle karnımı tutarak oturdum. Güneş acımasızdı, boğazım kurumuştı.

Devam ettim, dallar giysilerime takılıp derimi yırtıyordu.

Bir sincap yolumdan geçip gitti, ben de irkildim ve dikenli bir çalıya takıldım.

Dikenler bacağıma batıp kanattı ama dişlerimi sıkıp yürümeye devam ettim.

"Buna değecek," diye bebeğime kısık sesle fısıldadım.

İleride, düşük bir hırıltı beni dondu.

Çalılıklardan gözleri parıldayan bir kurt yaklaşıyordu. Kalbim deli gibi atıyordu ama ben hareketsiz durdum, nefes almadan, ta ki kurt dönüp kaybolana kadar.

Bacaklarım korku ve yorgunluktan titriyordu.

Daha sonra çamurlu bir yokuşta kayıp ayak bileğim burkuldu ve acı tüm vücudumu sardı. Çığlık atmamak için kendimi zorladım, susuzluk boğazımı yakıyordu, vücudum durmam için çığlık atıyordu. Ama duramazdım. Ne kendim için, ne de çocuğum için.

Akşam karanlığı çöktüğünde, orman seyrekleşti ve ben nefes nefese nehir kıyısına sürünerek ulaştım.

Bacaklarım şişmiş, cildim çizilmiş ve morarmış, yorgunluktan gözlerim bulanıklaşmıştı. Ama işte oradaydı — akıntıda sallanan bir elektrikli tekne. Karnımı tutarak fısıldadım, "Neredeyse vardık, bebeğim. Seni koruyacağım. Yemin ederim."

Yedek telefonu bulmaya çalışarak Ethan'ı aradım.

Hemen cevap verdi. "Başardım," diye nefes nefese, zar zor duyulur bir sesle söyledim. "Aferin, Charlotte," dedi, sesi sıcak ama acil. "Tekneye bin. Diğer tarafta bekliyorum."

"Çok yorgunum," diye itiraf ettim, tekneye tırmanırken bacaklarım titriyordu.

"Bunu yapabilirsin," diye teşvik etti. "Yapmak zorundasın."
Kontrollere baktım, panik artıyordu. "Ethan, bunu nasıl kullanacağımı bilmiyorum."

"Dinle," dedi, sakın ama kararlı bir sesle. "Sağ taraftaki güç anahtarını çevir. Direksiyonu kullan, sabit tut. Gerekirse yavaş git.

Onun talimatlarını izledim, ellerim titriyordu, nefesim kesik kesikti. Tekne, engin ve fırtınalı denizde sallanarak hayat buldu.

Telefon konsolda duruyordu, Ethan'ın sesi rüzgar ve dalgaların arasında bir can simidi gibiydi. "Devam et, Charlotte. Neredeyse vardın."

Yorgunluk beni çekiyordu, görüşüm bulanıklaşıyordu.

Tekne fırtınada sallanıyordu, dalgalar gövdeye çarpıyordu, ben bilinçli kalmak için mücadele ederken vücudum sallanıyordu.

Ethan'ın sözleri — *Sen güçlüsün, başarabilirsin* — beni ayakta tuttu, ama şüphelerim artmaya başladı.

Sislerin arasından, kıyıda bekleyen bir siluet gördüm.

Kalbim çarpıyordu, içimi kötü bir his kapladı.

Bu bir kaçış gibi gelmiyordu. Bir tuzak gibi geliyordu.

Ethan benim arkadaşımdı, yıllar önce zorbalardan koruduğum çocuktı. Beni ihanet etmezdi... değil mi?

Neden beni hapseden Cassian'ın yanında, burada olduğumdan daha güvende hissediyordum?

Kafamı salladım ve "*Ethan iyidir. O iyidir*" diye mırıldandım, sanki bunu söylemekle gerçek olacağını umuyormuşum gibi.

Tekne kıyıya ulaştı ve Ethan oradaydı, yüzü solgun ama rahatlamış görünüyordu.

Bana doğru koştu, şişmiş bacaklarımın gücünü kaybetmesiyle beni desteklemek için kollarını uzattı. "Aman Tanrım, Charlotte," dedi, beni itfaiyeci taşıma pozisyonunda kaldırıp bekleyen helikoptere koştu.

Beni yolcu koltuğuna nazıkçe oturtup kemerimi bağladı. "Artık güvendesin. Ait olduğun yere döndün."

"Teşekkür ederim," dedim, sesim zayıftı, ama onun sözleri içimi kemiriyordu. "Ne demek, *ait olduğun yere dön*?"

Cevap vermedi, çoktan pilot koltuğuna oturmuş, helikopterin pervaneleri çalışmaya başlamıştı.

Bileğimdeki takip bileziğine baktım, ağırlığı bana Cassian'ı hatırlattı.

Ethan'dan onu çıkarmasını istemeliydim, ama helikopter havalanmıştı ve yorgunluk düşüncelerimi bulanıklaştırmıştı.

Chicago'ya doğru havalanırken, göğsüme soğuk bir korku çöktü. Cassian'dan kaçmıştım, ama içimden bir ses bana bir kafesten başka bir kafese geçtiğimi söylüyordu.

Birkaç saat geçti ve helikopterin ani alçalışı beni öne doğru sarsarken, kanatların ritmik uğultusu yavaşladı ve biz... neye doğru alçalıyorduk? Alnımı soğuk cama dayadım, nefesimle buğulandırdım ve kalbim bir an durdu.

Altımızda uçsuz bucaksız bir deniz uzanıyordu, dalgaları solan ışıktaki bıçaklar gibi parıldıyordu. Kafam karışmıştı.

Chicago karayla çevriliydi; nehirler vardı, ama deniz yoktu. Suyu mı iniyorduk? Nabzım hızlandı, çılgın bir davul ritmi, bu helikoptere bindiğimden beri içimde kaynayan korkuyu yansıtıyordu.

Motorun gürültüsünden Ethan'a seslenemedim, pilot koltuğunda sert bir şekilde oturan silüeti görünüyordu, ama başından beri hissettiğim tedirginlik daha da arttı.

Helikopter hafif bir gürültüyle yere indi ve ben şişmiş bacaklarımın itirazlarına rağmen diğer pencereye koştum.

Karanlık ve sert deniz bizi çevreliyordu.

Şehir ışıkları yoktu, ufuk çizgisi yoktu, sadece yakınlarda sallanan, gövdesi uğursuz bir şekilde parıltıyan bir tekne vardı.

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, kaburgalarımı kıracak sandım.

Burası Chicago değildi. Bu bir kaçış değildi.

Kokpite doğru sendeledim, nemli giysilerim cildime yapışmıştı, bileğimdeki takip bileziği Cassian'ı hatırlatan soğuk ve ağır bir hatıraydı.

Ethan, ona ulaştığımda döndü, yüzü sakindi, okunamazdı, yağmurun yapabileceğinden daha fazla beni ürperten bir maske gibiydi. "Ethan, neler oluyor?" Sesim titriyordu, her kelimedede korku sızıyordu.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu, sanki benim paniğim önemsizmiş gibi, düz bir ses tonuyla.

Pencereye doğru çılgınca el kol hareketleri yaptım. "Burası Chicago'ya benzemiyor! Lanet olası bir denizin ortasındayız!"

O arkasına yaslandı, gözleri sabit, sıcaklıktan yoksundu. "Bir gemideyiz Charlotte. İki yıl boyunca buradaydın. Benimle birlikte."

Sözleri bir silah atışı gibi çarptı, gerçekliğimi paramparça etti.

Geriye sendeledim, elim içgüdüsel olarak karnımı okşadı, küçük şişkinlik kırılmalı bir çapa gibiydi. "Sen..." Sesim çatladı, gözlerim yaşlarla doldu. "Beni kaçırdın mı? İki yıl önce Cassian'ı terk edip Atlanta'ya yeni bir başlangıç yapmak için gittiğim mi?"

"Evet," dedi, sesinde pişmanlık yoktu, güvenimi parçalayan bir bıçak gibiydi. Dizlerim titredi ve ayakta kalabilmek için koltuğun kenarını sımsıkı tuttum. "Peki ya Elodie?" diye fısıldadım, zihnim karışmış, Cassian'ın kız kardeşinin anıları aklımdaydı. "Onu sen mi öldürdün?"

Ethan'ın yüzünde hiçbir ifade yoktu. "Elodie'yi ben öldürmedim. Cassian'ın kara kartıyla bana geldi, cevapları satın almaya çalışıyordu. Beni beklerken ormanda bir yılan onu ısırıldı. Onu kurtarmaya çalıştım ama ben yetişmeden öldü."

"Ne kadar uygun bir yalan," diye tükürdüm, sesim öfke ve ihanetle titriyordu. Gözyaşları yüzümden akıyordu, soğuk tenime sıcak geliyordu.

"Sen bir katilsin. Beni kaçırdın, onun kız kardeşini öldürdün. Kimsin sen, Ethan? Ne istiyorsun?"

Bacaklarım titriyordu, onun ihanetinin ağırlığı beni ezip geçiyordu.

Ona güvenmiştim, okulda zorbalardan koruduğum, Cassian'ın kafesinden beni kurtaracağına söz veren çocuğa.

Şimdi ise, tüm içgüdülerim hayatımın en büyük hatasını yaptığımı haykırıyordu.

Denizin ürkütücü tanıdıklığı, rüyalarımda suya atılma anları... Hepsi oydu. Ethan. Parçalanmış anılarımı rahatsız eden hayalet.

"Neden?" diye boğuk bir sesle sordum, gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyordu. "Neden ben?"

"Otur," dedi, sesi sakindi, neredeyse nazikti, ama içinde bir tehdit vardı. "Sana söyleyeceğim."

Yorgunluk ve korku beni aşağı çekti ve koltuğa çöktüm, vücudum ağrıyordu, şişmiş bacaklarım zonkluyordu.

Cassian'la olan son bağım olan takip bileziği parıldıyordu ve Ethan'a bundan bahsetmediğim için Tanrı'ya şükrettim.

Rüyalarım tekrarlandı — maskeli bir adam beni denize atıp boğulmamı istiyordu.

Bu kesinlikle Ethan'dı.

Babam için mi çalışıyordu? Luca için mi? Ya da daha kötüsü, mafya dünyasını titreten Rus varisi Artem için mi?

Soğukluk geri geldi, helikopterin sıcaklığına rağmen kemiklerime işleyen bir soğukluktu ve ben titreyerek karnımı koruyucu bir şekilde kucakladım.

Ethan dışarı çıktı ve beni hızla dönen düşüncelerimle yalnız bıraktı. Ona güvendiğim, onun kurtuluşum olduğuna inandığım için kendime lanet ettim.

Her mesaj, her söz... O beni kandırmıştı ve ben de buna kanmıştım. Cassian'ın altın kaplı hapisanesinden kaçmak için çaresizdim. Şimdi ise, artık tanımadığım bir adamla birlikte, ıssız bir yerde bir teknede mahsur kalmıştım.

O geri döndüğünde, kalbim hızla çarpmaya başladı ve elindeki şırıngayı gördüğümde irkildim. İğnesi, acı vaat eden bir parıltıyla parlıyordu. "Hafızanın bir kısmını kaybettirdim," dedi, sesi soğuktu. "Böylece Cassian ile evlendiğini unutacaktın. Seni büyükbabanın kulübesine yerleştirdim, vasiyetini bulmandan emin oldum. Bu vasiyet, Morettiler olmadan mirasını almanın bir yolunu sunuyordu.

Morettiler olmadan mirasını almanın bir yolunu veren vasiyetnameyi

Nefesim kesildi, parçalanmış geçmişimin parçaları yerine oturdu. "Yeraltı yarışmasından başından beri haberdardın," diye fısıldadım, sesim panikle titriyordu. "Bana yardım ediyormuş gibi yaptın, ama her şeyi sen düzenledin."

"Numara yapmadım," dedi, helikopterin konsoluna yaslanarak. "Ben de yeraltı yarışmasının mezunuyum. Babam tarafından on dokuz yaşında oraya gönderildim. Kazandım, Charlotte. O yarışmalarda otuz sekiz kişinin acımasızca ölmesini izledim."

Yutkundum, göğsüm sıkıştı. "Cassian beni kurtarmasaydı, ilk Cassian beni kurtarmasaydı ölmüş olurdu. Ve benim gibi bir kadının, tamamen erkeklerden oluşan bir mafya yeraltı yarışmaya katılmayı düşünmesini bekleyebilirdin?"

Omuzlarını silktili, yüzündeki ifade okunamazdı. "Sana hayatını yeniden başlatma, kaderimizi yeniden yazma şansı verdim. Yaptığın seçimler için beni suçlayamazsın. Onları senin için yapmadım."

Kalbim çarpıyordu, içimde korku ve öfke savaşıyordu. "Sen bir mafya varisi misin?" diye sordum, sesim titriyordu.

Ethan başını salladı, gözleri soğuktu ama acımasız değildi. "Evet. Ama gölgede kalmayı öğrendim. İzlemeyi. Beklemeyi."

Yumruklarımı sıktım. "Ve bunca zaman... beni manipüle mi ediyordun?"

Ethan doğrudan cevap vermedi.

Şırıngayı kaldırdı, içindeki sıvı loş ışığı sıvı ateş gibi yansıtıyordu. "Rus doktorlara hafızanın bir kısmını silmelerini söyledim," dedi, sesi sakindi, neredeyse kayıtsızdı. "Ama bu..." Bakışlarını üzerimde gezdirdi. "...bu her şeyi geri getirebilir. Her anıyı, her gerçeği. Her şeyi anlayacaksın. Sonunda her şey anlam kazanacak."

Şırıngaya baktım, kulaklarımda kalp atışlarım gümbür gümbür çalıyordu.

Bana yaptığı onca şeyden sonra, ona güvenmemi ve bana iğne yapmasına izin vermemi mi bekliyordu? "Bana dokunmana izin vereceğimi düşünüyorsan delisin," dedim, sesim

titrememe rağmen sert bir sesle. "Artık sadece kendim için savaşıyorum. Bebeğim için de savaşıyorum."

Ethan'ın gözleri karnıma kaydı ve ben donakaldım, dehşet beni sardı.

Başından beri biliyor muydu? "Bana tecavüz ettin," dedim, sesim kırıldı,

öfke ve korku iç içe geçmişti. "Bu bebek... senin, değil mi?"

"Hayır," dedi, şırıngayı dikkatlice yere koyarak. "Sana işkence ettim, evet. Seni bu teknede tuttum, itaatkar kalman için seni yıktım.

Ama tecavüz mü? Asla. Bu iğneyi yaparsan, hatırlayacaksın. Sana öyle bir şey yapmadığımı anlayacaksın."

Başımı salladım, gözyaşları yüzümden akıyordu. "Sen bir yalancısın. Bir canavarsın." Ama şüphe içime sızdı, sinsî ve keskin bir şekilde.

Ya doğruyu söylüyorsa? Ya bebek onun değilse? Cebimdeki DNA örneği uyluğuma batıyordu, burada, şu anda kullanamayacağım bir can simidi.

"Cassian'ın DNA örneği nerede?" Ethan, sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi, alçak sesle sordu.

Geri çekildim, elim cebime doğru seğirdi ama kendimi durdurdum. "Önce soruma cevap ver," diye bağırdım, onun sakinliğini, beni dengesiz hissettirmesini nefret ediyordum. "Bunu neden yaptın? Bunun arkasında kim var?"

O yaklaşınca, ben koltuğa yapıştım, kalbim deli gibi atıyordu. "Sen bir piyondur, Charlotte," dedi, sesi yumuşaktı ama çelik gibi sert. "Cassian'ı mahvetmek, Morettileri yıkmak için bir araç. Ama sen bundan daha fazlası oldun. Bu kadar çok mücadele edeceğini, hayatta kalacağını beklemiyordum."

Bölüm 10

CHARLOTTE

Ethan önümde durmaya devam etti, elindeki şırınga kabinin loş ışıkları altında bir bıçak gibi parlıyordu. "Bunu yaparsan daha ayrıntılı açıklayacağım iğneyi yaparsan daha ayrıntılı açıklayacağım," dedi, sesi sakindi ama nabzımı hızlandıran bir tehdit içeriyordu. "Seni zorlayabilirim Charlotte, ama bu senin için iyi olmaz."

Elim karnıma gitti, küçük şişkinlik beni gerçeğe bağlayan bir can simidi gibiydi.

Bebeğim.

Ya bu ilaç — elindeki zehir her neyse — onlara zarar verirse?

Korku göğsümü sıkıştırdı, nefes alamayacak hale gelene kadar.

Vücudum ormanda yaptığımız yürüyüşten dolayı hâlâ ağrıyordu.

İtiraz etmek, durması için yalvarmak için ağzımı açtım, ama Ethan daha hızlı davrandı. Atladı, bileğimi demir gibi kavradı ve iğneyi koluma sapladı.

Acı içimi yaktı, boğazımdan bir inilti koparan beyaz sıcak bir yanık.

"Sakin ol," diye emretti, beni koltuğa sabitlerken sesi emrediciydi.

"Kıpırdanırsan kendine zarar verirsin."

Gözlerimden yaşlar süzülürken ona karşı direndim, ama gücü karşı konulmazdı.

Piston aşağı indi, sıvıyı damarıma pompaladı ve o soğuk gözlerle geri adım attı.

"Yemin ederim," diye nefes nefese, öfkeden boğuk bir sesle bağırdım, "bu bebeğime zarar verirse, seni öldürürüm Ethan."

"Zarar vermez," dedi, sesi sinir bozucu bir şekilde sakindi. "Güvenlidir. Rus sinirbilimciler tarafından test ettirdim. Bileşik, hipokampus ve prefrontal korteksi hedef alarak bastırılmış sinaptik bağlantıları yeniden oluşturur. Hafızanı geri kazanacaksın, Charlotte. Her birini."

Ona öfkeyle baktım, iğnenin battığı yerden kolum zonkluyordu, kalbim o kadar hızlı atıyordu ki patlayacak sandım.

"Saçmalıkların işe yaramadı," diye tükürdüm birkaç dakika sonra, sessizlik güvensizliğimle ağırlaşmıştı. Zihnim hala sisle kaplıydı, geçmişimin parçaları benimle alay ediyordu.

Sonra aniden fark ettim.

Kafatasımı parçalayan, düşüncelerimi dağıtan, balyozla vurulan gibi kör edici bir acı.

Anılarım birbiri ardına, bir kez, iki kez, durmaksızın akın ederken, başımı tutarak çığlık attım.

Büyükbabamın zayıf ama kararlı sesi, mirasımı güvence altına almak için bir Moretti ile evlenmemi vaat ettiriyordu.

Kalbim deli gibi atarken, mafya adamlarından annemin sırlarını içeren bir dosyayı çaldım, ayak sesleri arkamda yankılanıyordu.

Bir kulüp, yanıp sönen neon ışıklar.

Bir yabancıyla karşılaşmak — Cassian — takipçilerimden kurtulmak için ona çaresizce öpüşmek, dudakları kader gibi hissettiren bir açlıkla benim dudaklarımı ele geçirmek.

Çırpındım, başımı bir yandan diğer yana salladım, tırnaklarım avuç içlerime batıp kan damlayana kadar, sıcak ve kaygan.

Acı dayanılmazdı, vücudum şiddetle titriyordu, anılar birikip dururken ter giysilerimi ıslatıyordu — nişanlım Luca ile tanışmam, ama her yerde Cassian'ın gölgesini görmem; Cassian'ın düğün günümüzde Luca'yı kaçırmaması, onun yerine mihrapta durması, yeminlerinin kalbimi bir zincir gibi sarmalaması.

Sel yavaşladı, parçalar kronolojik olarak yerleşti, hayatımın tamamlanmış bir tablosu ortaya çıktı.

Sel durduğunda, koltuğa yığılmış, nefes nefese, avuçlarım kanıyor, vücudum terden sırılsıklamdı.

Yeniden doğmuştum, anılarım bütün, keskin ve yıkıcıydı. Her şeyi hatırlıyordum.

Cassian ile evlendiğimi hatırladım; dokunuşunu, öfkesini, paylaştığımız her odayı saran karanlığı. Cezaları, bedenime ve ruhuma kazınan işkenceyi hatırladım.

Ondan ayrıldığımı, kaçabileceğimi düşündüğümü hatırladım. Ve sonra... kendi babam tarafından kaçırılma kabusu. Psikiyatri koğuşunun soğuk, steril duvarları. İlaçlar. İzolasyon. Parça parça silinip gittiğimi hissetmek, ta ki kendimi tanıyamayacak hale gelene kadar.

Hepsi bir anda geri geldi, nefesim kesildi, titriyordum ve nefes almaya çaresizce ihtiyacım vardı.

Ethan'ın gözleri benden hiç ayrılmadı, okunamaz ve hesaplayıcıydı. "Kimin için çalıştığımı mı bilmek istiyordun?" diye sordu, aramızda oluşan ağır sessizliği bozarak

Cevap veremedim; anılar hala zihnimde taze bir yara gibi zonkluyordu.

"Ben kimse için çalışmıyorum," diye devam etti, sesi alçak, neredeyse bir hırıltı gibiydi. "Ben çok değerliyim, çok... pahalıyım, kimsenin piyonu olamam. Zenginlik, güç, nüfuz... her şeye sahibim. Ama iki yıl önce, babam... beni kontrol etmek için kızımı annesinden aldı."

Donakaldım, kalbim bir an durdu.

"Velayet için savaşmamamın nedeni," dedi, çenesini sıkarak.

"Umursamadığımdan

umursamadığım için değildi. Düşmanlarım onu bana karşı kullanabilirdi.

Umursamıyormuş gibi davranmalıydım, onun hayatında yokmuşum gibi, ama aynı zamanda onu gölgelerden korumalıydım. Onun varlığından haberdar olan tek kişinin

Varlığını bilen tek kişi... babam... beni manipüle etmek için onun peşine düşeceğini kim tahmin edebilirdi? Bana itaat etmemi istiyordu. İlişkimiz iyi değil. Açıkça sorarsa reddedeceğimi biliyordu, bu yüzden beni zorladı."

Bir an durdu, sözlerinin etkisini hissettirmek için, gözleri öfke ve hesaplamanın karışımıyla yanıyordu. "Yaptığım her şey... verdiğim her karar, hatta

senin ihanet olarak gördüklerin bile, hepsi hayatta kalmak içindi. Ve onu güvende tutmak içindi, bu benim hayatımda bir hayalet gibi yaşamak anlamına gelse bile."

"Babam Chicago'daki Bellucci Klanı'nın başıdır. Biz en tehlikelisiyiz çünkü ses çıkarmayız. Gölgelemlerden saldırırız, suçu başkalarına atırırız. Annen, ölmeden önce baban tarafından bize satıldı. Ona sürük dedi, Cassian'ın babasıyla yattığını söyledi, Moretti başkanı. Onun parasını ödedik, ama Morettiler onu korudu, bu yüzden onu talep edemedik.

Nefesim kesildi, annemin anıları — yumuşak sesi, gizli acısı — onun sözleriyle çelişiyordu.

"Cassian babasını öldürdü," diye devam etti Ethan, "Morettileri zayıflattı. O zaman annenizi, bizim haklı mülkümüzü aldık. Yıllar sonra Cassian, bizim asla bilemeyeceğimizi düşünerek, kimliğini gizleyerek onu kurtardı. Bildik. Ve intikam

intikam almak istedik."

"Bu yüzden mi... kız kardeşini öldürdün?" diye sordum sonunda, sesim titriyordu. Göğsüm ağrıyordu, geçici anılarım canlanıyordu - Elodie tatil için eve gelmişti, nazik elleriyle beni Cassian'ın önceki gün bana zorla taktığı zincirlerden ve tasmadan kurtarmıştı. Beni masa tenisi kortuna götürmüş, kaçmamı teklif etmişti, onun nezaketi karanlıkta kısa, parlak bir an olmuştu.

Onun ölümü, kalbimin ikiye bölünmüş gibi hissettirecek kadar acı vericiydi. Tanrım, onu bir daha asla göremeyecektim. Cassian'a göre, beni kurtarmaya çalışırken ölmüştü.

Ethan sessiz kaldı, yüzündeki ifade okunamazdı.

"O... o yılan tarafından ısırılmadı, değil mi?" diye sordum, gözyaşlarımı durdurmak için elimden geleni yapmama rağmen yanaklarımdan süzülerek akıyordu. "Onu sen öldürdün."

Çenesini sıkarak zorlukla yutkundu. "Babam kızımı benden aldı çünkü benden emrini yerine getirmemi istiyordu: Cassian'dan, yasal süreç olmaksızın bizim olan anneni elimizden aldığı için intikam almamı istiyordu. Bu durumu başka türlü halledebilirdi. Onu geri satın alabilirdi ve belki biz de bunu düşünebilirdik. Ama hayır... yanlış yolu seçti."

"Her şeyi kızım için yaptım," diye devam etti, sesi kontrollü öfkeyle gergin. "Eğer reddedersem, babam ona zarar verirdi. Bunun olmasına izin veremezdim."

Yumruklarımı sıktım, sesim öfkeden titriyordu. "O zaman lanet soruma cevap ver. Korkaklık yapma. Sen... Elodie'yi sen mi öldürdün?"

Gözlerini kaçırdı, sessizliği bir itiraftı. "Onu vuramadım," dedi sonunda, sesi alçaktı. "Bu yüzden beni bekleyeceği yere bir engerek koydum. Isırıldı, ormanda yere yığıldı, zehir vücudunu yakarken bacağını tutuyordu. Charlotte, tek başına, yardım edecek kimse yokken çığlık attı. Son anları ıstırap doluydu."

Bu görüntü içimi parçaladı — Elodie, zehir vücudunu yakarken bacağını tutuyor, yere düşüyor, acı içinde ağlıyor, asla gelmeyecek yardım için çığlık atıyordu. Etrafındaki soğuk, boş alan, çaresizlik, korku... ruhumu parçaladı. Midem bulandı ve ellerim titredi. Tanrım, bu düşünce dayanabileceğimden daha fazla acı veriyordu.

Göğsüm kabardı, boğazımdan hıçkırıklar kopuyordu. "Tanrım, neden?" diye fısıldadım, onu kaybetmenin acısı kalbimi bıçak gibi deliyordu. "O masumdu, Ethan. Bana yardım etti. Nazikti."

Titredim, öfke ve keder ağzımda acı bir tat olarak karışıyordu. "Onun hayatı senin için hiçbir şey ifade etmiyor muydu?"

Ethan'ın gözleri, neredeyse fark edilmeyecek kadar hafifçe titredi, içinde ifade edilemeyen bir şey vardı —belki pişmanlık ya da gömülü kalması gereken bir anı. "Yapmam gerekeni yaptım. Görev ile zulmü karıştırma. Ben kendimi korudum."

Kendimi konuşmaya zorladım. "Cassian'a ulaşmak için beni kaçırdın mı?"

"Seni Chicago'ya, annenin yerine göndermem gerekiyordu," diye itiraf etti, sesi alçak, neredeyse pişmanlık dolu. "İşler böyle yürür. Cassian

hala bize borçlu ve annenizi bizden aldığı için... onun yerini sizin almanız gerekiyordu. Ama ben... babama sizi burada, denizin ortasında tek başına tutmama izin vermesi için yalvardım."

Ona şaşkın ve dehşet içinde baktım.

"Chicago'ya götürülürsen kaderinin daha kötü olacağını biliyordum. Seni bir araç olarak kullanacak adamlar tarafından tecavüze uğrayacak, aşağılayıcı işler yapmaya zorlanacak, kaçışın olmayan bir sefalet içinde sıkışıp kalacaktın. Senin için böyle bir hayat düşüncesine dayanamazdım," dedi, sesi gergin, neredeyse kırılmak üzereydi.

"Neyse ki," diye ekledi. "Ben ısrar edince babam sonunda kabul etti. Seni burada tuttum... çünkü bu daha az kötüydü."

"Bu seni kahraman yapmaz," dedim, sesim öfkeden titriyordu. "Bana işkence ettin. Beni denize attın, ellerimi kanayana kadar bağladın, nefes alamayacağım kadar küçük bir kafese kilitledin, sırtımı yanana kadar kırbaçladın, günlerce aç bıraktın, çığlık atana kadar cildime buz bastırdın. Kim olduğunu anlamayayım diye maske taktın."

O hiç tereddüt etmedi. "Onlar kameralar içindi. Babam her hareketimi izliyordu. Senin acı çektiğini kanıtlamam gerekiyordu, yoksa seni Chicago'ya götürürdü

götürürdü." Sesi yumuşadı, zırhında bir çatlak oluştu.

"Ama sonra, denizden titrediğinde seni battaniyelerle ısıttım. Kafes seni ağrıtınca omuzlarını ovdum. Susadığında parmaklıkların arasından su verdim. Yaralarını hafifletmek için yemeğine ağrı kesici kattım. İpler bileklerini çok kesince bandajladım. Seni korumak için elimden geleni yaptım."

Anılar geri geldi — acımasızlıktan sonra nazik ellerinin beni sıcaklıkla sardığı, zar zor duyduğum özürler fısıldadığı. Boğazım düğümlendi, yutkundum. "Neden beni tekrar kaçırdın? Neden ilk seferinde gitmeme izin verdin?"

"Babam hasta," dedi. "Kanser, onu canlı canlı yiyor. Seni büyükbabanın kulübesinde bıraktığımda özgür olduğunu sanmıştım, iradeyle Yeraltı yargılamalarını mı yoksa Morettileri mi seçeceksin? Mirasın için savaşıp ortadan kaybolacağını düşündüm. Babamın adamları seni arayacaklardı, ama asla bulamayacaklardı.

"Peki ya Morettilerle evlenmeyi seçseydim?" diye sordum, sesim titriyordu.

"Cassian seni korurdu," dedi Ethan, dudakları seğiriyordu. "O sana takıntılı, Charlotte."

"Babamın klanı gölgelerde çalışıyor — anonim vekiller, sessiz saldırılar. Cassian bile bizim varlığımızı bilmiyor. Ama babam iyileşirse..."

sözünü kesip gözleri karardı. "Hasta kalması için dua et. İyileşme belirtileri gösteriyor, ama hala zayıf."

Yarı oturmuş, yarı ayakta, koltuğun kenarında duruyordu, duruşu aldaticı bir şekilde rahattı. "Ve hayır, bu bir kaçırma değil. Bu bir koruma - Cassian'dan, babamdan. Chicago senin için uygun bir yer değil. Babamın adamları seni burada bulursa... seni alırlar ve bir daha asla özgürlüğünü göremezsin."

Göğsüm sıkışarak ona baktım. "O zaman kaçırılma değilse... beni buradan çıkar."

Başını eğdi, beni düşündü. "Seni hemen bir yere götürebilirim, ama nereye? Burada güvendesin. Sana en ufak bir zarar bile vermeyeceğim.

Kalmak istemiyorsan hemen giderim. İhtiyacın olan her şey burada: yiyecek, giyecek, su. İstersen sana yardım etmesi için bir hizmetçi bile gönderebilirim."

Nefesimi verip kendimi sakinleştirmeye çalıştım. "O zaman git. Bir kadın hizmetçi gönder."

Hafifçe eğilerek ayağa kalktı, bu hareket alaycı bir tavır gibi geldi. "Tamamdır."

Sessizlik çöktü, zihnim geri gelen anıların ağırlığıyla sarsılıyordu.

Diğerlerinden daha keskin bir soru aklıma takıldı. "Bebek," dedim, sesim titriyordu. "Cassian'ı hatırlamıyorum... benimle birlikte. Bana dokunmadığını yemin ediyorsun. Nasıl hamile kaldım?"

Ethan'ın gözleri yumuşadı.

"Cassian ölüyor," dedi. "Dördüncü evre kanser, onu içten içe yiyor. Bunu öğrendiğimde, ona borçluydum. Yeraltı denemelerinde beni kurtardı, boğazıma saplanacak bıçaktan beni kurtardı. Bu yüzden onun mirasının yaşamaya devam etmesini sağladım. Güvendiğim bir doktoru, kemoterapi seansı sırasında, Cassian'ın bilinci bulanık ve kendinden geçmişken spermlerini aldı. Moretti soyunu devam ettirmek için olduğunu söyleyerek onu ikna etti. Üç ay önce, sen bu teknede uyutulurken, bu spermleri suni dölleme için kullandık. İşlemi bir kadın doktor, Charlotte yaptı. Ben odada değildim. Seni ondan başka kimse görmedi."

Midem bulandı, öfke ve ihlal dalgaları beni bir tsunami gibi sardı. "Beni kullandın," diye fısıldadım, gözyaşları yüzümden akarak soğuk tenime sıcaklık kattı. "Sen ve doktorun, çarpık borç duygunuz için bedenimi, seçimimi ihlal ettiniz."

"Doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım," dedi Ethan, sesi sabit ama pişmanlıkla dolu.

"Çık dışarı," diye bağırdım, sesim kısılmıştı, yumruklarım o kadar sıkıydı ki tırnaklarım taze kan akıtıyordu. "Senden nefret ediyorum. Keşke seni okulda o zorbalardan

seni okulda o zorbalardan korumam gerekmezdi. Sen bir canavarsın."

Sanki benim nefretimi bekliyormuş gibi başını salladı.

Dışarı fırladım, arkamdan kapıyı çarptım, bacaklarım titriyordu ama öfkeyle doluydu, *gemi* kelimesini alay eden kadar büyük bir yatın güvertesine çıktım.

Cilalı tik zeminler sonsuz bir şekilde uzanıyor ve yukarıdaki yıldız ışığını yansıtıyordu.

Şık krom korkuluklar kenarları çevreliyor, geri çekilebilir bir kanopinin altında yastıklı koltuklar ve cam üstlü masaları çerçevesiyordu.

Sarmal bir merdiven alt güvertelere iniyordu. Bu, gördüğüm tüm malikanelerden daha büyük, yüzen bir saraydı.

Ethan'ın jetinin kalkışını izledim, gürültüsü gecenin içinde kaybolurken, beni dalgalar ve öfkemle baş başa bıraktı.

Yumruklarım sıkıldı, tırnaklarım kanlı avuç içlerimi ısırdı.

"Siktir git Ethan!" diye bağırdım, sesim sonsuz denizin içinde yutuldu.

Onun varlığından kurtulmuştum ama onun dünyasında sıkışıp kalmıştım, anılarım sağlamdı ama kalbim paramparça olmuştu.

Cassian'ın çocuğunu taşıyordum, bana zorla dayatılan bir hayat ve Elodie'nin ölümünün ağırlığı bir gölge gibi üzerime çökmüştü.

Dizlerimin üzerine çöktüm, güverte cildime soğuk geliyordu ve kim gelirse gelsin, Ethan, babası ya da Cassian'ın kendisi, bebeğimi koruyacağıma yemin ettim.

Bölüm 11

CHARLOTTE

Yatta geçen günler, monoton bir yalnızlık ritmine dönüştü.

İlk başta, yüzen malikanenin genişliği beni ezdi — güverteleri güverteleri lüks bir labirent gibi uzanıyordu ve özel süitleri herhangi bir beş yıldızlı otelle rekabet edebilirdi.

Koridorlarda dolaştım, cilalı tik zeminlerde ayak seslerim yankılanıyordu, yeni hapishanemi anlamaya çalışıyordum.

Hava her zaman tuzluydu, dalgaların hafif sallantısı, dünyadan kopuk, sürüklendiğimi sürekli hatırlatıyordu.

Ethan'ın bıraktığı kıyafetleri çıkardım — basit elbiseler, kot pantolonlar ve yumuşak kumaştan üstler — ve buzdolabını önceden hazırlanmış yemeklerle doldurdum, geniş mutfakta tek kişilik yemekler pişirdim.

Yalnızlık acı vericiydi, sessizliği sadece uzaktaki martıların çığlıkları veya yatın jeneratörlerinin uğultusu bozuyordu.

Kendimi hizmetçinin gelmesini umarken buldum, bir kadının boşluğu dolduracak bir kadın sesi hayal ettim, aynalı duvarlardaki kendi yansımalarımın başka konuşacak birini.

Ancak her akşam güneş batarken, denizi turuncu ve mor tonlarıyla boyarken, kimse gelmedi.

Ben de kendimi bir rutine zorlayarak uyum sağladım: sabahları güvertede yürüyüş, öğleden sonraları kütüphane salonunda kitap okuma, akşamları helikopter pistinden yıldızları seyretme.

Yine de yalnızlık beni kemiriyordu, Ethan'ın sözlerinin yalan olduğu, burada sonsuza kadar terk edildiğim yönünde sessiz bir korku.

Dördüncü gün, güneşlenme salonunda oturmuş çayımı yudumlarken, gömleğimin altındaki büyüyen şişliği görmezden gelmeye çalışırken, uzaklardan gelen bir vızıltı sükuneti bozdu.

Kalbim hızla çarptı — bir helikopterin sesi.

Sonunda, hizmetçi.

Rahatlama ve gerginlik karışımıyla titreyen ellerimle fincanımı masaya bıraktım ve üst güverteye koştum. Güneşten gözlerimi korurken rüzgâr saçlarımı savuruyordu. Ethan'ın jetinden daha büyük olan helikopterin pervaneleri havayı keskin bir şekilde yararak yaklaşıyordu.

Ama helikopter helikopter pistine indiğinde, rahatlamam bir anda yok oldu.

Hiçbir hizmetçi çıkmadı. Bunun yerine, koyu renkli takım elbiseli bir grup adam çıktı, duruşları sert, gözleri avlanan yırtıcılar gibi güverteyi tarıyordu.

Otomatik silahları omuzlarına asmış, mide bulandırıcı bir tehlike yayarak sıraya girdiler.

Nefesim kesildi, göğsümde korku dolaştı. Bunlar Ethan'ın babasının adamları mıydı? Bellucci Klanı, annemin yerine beni almaya mı gelmişti? Beni Chicago'ya sürükleyip ölümden beter bir kadere, tecavüze, fahişeliğe, sonsuz işkenceye mi?

Geri çekildim, elim içgüdüsel olarak karnımı koruyordu, zihnim kaçış yolları ile doluydu, ama yat sonsuz okyanusla çevrili bir tuzaktı.

Sonra helikopterin ortasından güçlü bir figür ortaya çıktı, uzun boylu ve heybetli, rüzgarda dalgalanan koyu renkli paltosu vardı.

Korkum doruğa ulaştı, cildimde soğuk terler çıktı. Hayır. Olamazdı. Ama döndüğünde yüzü göründü: keskin çene, delici gözler, yanağındaki yara izi tanıdık bir işaretti.

Cassian. Tanrım, beni nasıl bulmuştu? Bileğimdeki takip bileziği bir damga gibi yakıyordu, panik içinde unuttuğum aptalca bir ihmaldi.

Beni deniz aşırı takip etmişti, onun takıntısı kırılmayan bir zincir gibiydi.

Ben durumu kavrayamadan, başka bir helikopter gürültüyle gelip ilk helikopterin yanına indi.

İki adam cansız ve hareketsiz bir cesedi dışarı çıkardı ve onu hiç nazik davranmadan güverteye attı. Onu tanıdığımda kalbim bir sarsıldı: Ethan, yüzü solgun, alnında temiz bir kurşun yarası, gözyaşı gibi akan kan gibi akıyordu.

Ona koştum, dizlerimin üzerine çöktüm, acı içimi parçalıyordu. "Ethan," diye fısıldadım, soğuk yanağına dokunurken gözlerim yaşlarla doldu.

Boğazımdan kontrolsüz hıçkırıklar kopuyordu, tüm bu ağırlığın altında vücudum titriyordu. O bir canavardı, evet, ama aynı zamanda benim koruduğum çocuktı, kızı için beni daha kötü korkunçluklardan kurtaran adamdı.

Cassian'a döndüm, sesim gözyaşlarımın arasında boğuk çıkıyordu. "Neden onu öldürdün?"

Cassian'ın gözleri buz gibiydi, sesi düşük bir hırıltıydı. "Seni benden iki kez aldı. Kız kardeşimi öldürdü. Hayatının üç yılını çaldı ve onu cehenneme çevirdi. Neden o piç için ağlıyorsun?"

"Onun ailesinin ne kadar güçlü olduğunu biliyor musun?" diye yalvardım, sesim titriyordu, yüzümdeki gözyaşlarını siliyordum. "Bellucci Klanı... senin peşine düşecek

senin peşine düşecekler."

"Bırak ben halledeyim," dedi, ses tonu küçümseyici ve tehlikeliydi.
"Helikoptere bin."

Ethan'ın yanında diz çökmüş halde kaldım, çocukluk anıları zihnimde canlanıyordu: okulda onu zorbalardan koruduğum, öğle yemeği yokken onunla paylaştığım, karanlık tarafını gizleyen minnettar gülümsemeleri.

Göğsümde bir acı hissettim, ezici bir keder değil, ama onun eskiden olduğu çocuk için keskin bir acı.

Hepsini kızı için yapmıştı, ama bu işkenceyi, yalanları, ihlali mazur göstermezdi.

Yine de, onu cansız, gözleri boş boş gökyüzüne bakan halde görmek içimde bir şeyleri kırdı. "Üzgünüm Ethan," diye fısıldadım, geniş açık gözlerini kapatmak için elimi uzattım, parmaklarım soğuk teninde kalakaldı.

Ayağa kalktım, geri çekildim ve Cassian'a doğru, hem boyun eğme hem de meydan okuma karışımı bir tavırla yürüdüm.

"Bana ne yapacaksın?" diye sordum, en kötüsüne hazırlıklı olarak, zincirler, acı, onun meşhur cezalarını bekleyerek. "Kaçtığım için mi?"

Cassian'ın bakışları karardı, sesi kadife gibi bir tehdit oldu. "Yürüyemeyecek hale gelene kadar seni becereceğim." Durdu, gözleri üzerimde dolaştı. "Şimdi helikoptere bin."

Keskin bir nefes verdim, boğazımda yükselen korkuyu yuttum.

Yapabileceğim hiçbir şey yoktu — sayıca ve güç olarak üstünlükleri vardı — bu yüzden itaat ettim ve helikoptere bindim.

Cassian da peşimden geldi, yanıma kayd, varlığı bir sıcaklık ve gerilim duvarı gibiydi.

Pervaneler gürültüyle çalışmaya başladı ve bizi gökyüzüne yükseltti, yat ise aşağıda terk edilmiş bir oyuncak gibi küçülerek kayboldu.

Uçuş boyunca ona gizlice bakışlar attım, yan profili okunaksızdı — çenesi sıkı, gözleri ileriye sabitlenmiş, yanağındaki yara izi onun şiddetini açıkça hatırlatıyordu.

Konuşmadı, bana dokunmadı, ama sessizliği kelimelerden daha gürültülüydü.

Helikopter sonunda Cassian'ın malikanesinin üzerine indi, tanıdık taş ve camdan oluşan yapı bana dehşet verdi.

Anılar akın etti—zincirler, tasma, onun sahiplenici öfkesi.

Helikopter pistinde adımımı attığımda, sanki aslanın inine giriyormuşum gibi hissettim, bacaklarım titriyordu.

Helikopter havalandı ve bizi solan ışıkta yalnız bıraktı, malikane bir kale gibi yükseliyordu.

İçeri girmek beni çok korkutuyordu, her adımım büyük fuayede yankılanıyor, hava deri ve cilalı ahşap kokusuyla doluydu.

Karnım zonkluyordu, dikkatimi gömleğimin altındaki şişkinliğe çekti. Er ya da geç, bu şişkinlik ortaya çıkacak ve beni sonsuza kadar ona bağlayacaktı.

Ona şimdi söylemek daha mı iyi olurdu? Belki de yarattığımız hayatı görünce daha nazik davranırdı, ama bundan şüpheliydim.

"Sana bir şey söylemem gerek," dedim, sesim titriyordu, oturma odasına girerken.

"İçeri gir," dedi, yüzünde hiçbir ifade yoktu.

İçeri girdim, yumuşak kanepeye çöktüm, ellerim kucacağında kıvrılıyordu.

Cassian ortaya çıktı, tahtındaki bir kral gibi yanıma oturdu, bacaklarını kasıtlı bir rahatlıkla çaprazladı ve bakışlarını bana sabitledi.

"Şimdi her şeyi hatırlıyorum," dedim, sesimi sabit tutmaya çalışarak, gözlerine bakarak. "Nasıl tanıştığımızı... kulübü, beni kovalayan adamlardan kaçmak için öpüşmemizi. Düşün günümüzde Luca'yı kaçırdığını, beni seninle evlenmeye zorladığını. Zincirleri, tasmayı... düz göğüslerim yüzünden beni arkadan becermesini... hepsi annemin seninkine yaptıkları yüzünden."

Hafifçe öne eğildi, sesi alçak ve tehlikeliydi. "Neden gittin?" "Beni korkutuyorsun," itiraf ettim, göğsüm sıkışmış, kalbim çarpıyordu. "Seninle seninle yaşamak istemiyorum. Ve biz evli bile değiliz. Neden yaşamalıyım? Neye dayanarak?"

Gözleri karardı, ondan sıcaklık ve sahiplenme yayılıyordu. "Evli ol ya da olma... sen benimsin. Benimle kalacaksın. Ve evet, benimle tekrar evleneceksin."

Korkumu bastırarak, meydan okurcasına karşılık verdim. "Hayır. Yapmayacağım. Beni tekrar zorlamadığın sürece."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi, ama sesi ölümcül bir tondaydı. "Zorlamama gerek kalmayacak," dedi.

Kalbim ağırlaştı, sözler zihnimde bir dua gibi yankılandı. Zorla yuttum ve onları dışarı çıkardım. "Ben... ben hamileyim."

"Ne?" Her zaman taktığı maske parçalandı, yerini gözlerindeki öfke ateşi aldı. Ayağa kalktı, üzerimde yükseldi, her santimi tehlike yayıyordu. "Ethan'ın bebeği mi?"

Tereddüt ettim, gerçek boğazımda takıldı, ama yalan söyleyemezdim. Bu konuda değil.

"Sorumu cevapla lan," diye bağırdı, sesi gürültülüydü. "Ethan'ın bebeğine mi hamile kaldın?"

"Hayır," dedim, korkuya rağmen sesim sabitti. "Çocuk senin."

Acı ve inanmaz bir sesle güldü, geri adım attı ve kafeslenmiş bir hayvan gibi volta atmaya başladı. "İki yıldır birbirimizi görmedik, sevişmedik bile.

Sadece bir hafta önce seviştik ve sen şimdiden hamile misin? Saçmalık." "Üç aylık hamileyim ve bu senin çocuğun," diye ısrar ettim, ayağa kalkarak onunla yüz yüze geldim.

"Ethan açıkladı, senin spermini aldı ve tüp bebek yöntemiyle bana enjekte etti. Yapay dölleme, Cassian. Seks yok."

Yine sert bir kahkaha attı ve yumruğunu duvara vurdu. Sıva çatladı ve kemiklerin çarpıştığı ses yankılandı. "Şaka sana, Charlotte. O seninle yattı ve o bebek onun. Onun ölümünü daha yavaş, daha acı verici hale getirmeliydim."

"Neden bana inanmıyorsun?" diye yalvardım, ona yaklaşarak. "Bir test yapabiliriz. DNA testi. Bebek hala karnımda olsa bile bu mümkün, non-invaziv prenatal test."

"Siktir et testi!" diye bağırdı, yüzü öfkeden çarpılmıştı. "O çocuk bir yalancıydı, sinsî bir yılan. Sen de gördün, senin arkadaşın, kurtarıcın gibi davranıyordu. Ve hala onun sözüne güveniyor musun?"

"Sadece testi yapabiliriz," dedim, sesim titriyordu. "Bu kanıtlayacaktır."

Gözleri alev alev yanarak döndü. "Dinle kadın, o bebek benim değil. Hayal kurmayı bırak."

O uzaklaşırken, morarmış elini büküp, yaralı parmak eklemlerinden kan damlayan elini izledim.

Sonra telefonunu çıkardı ve öfkeli bir hassasiyetle numarayı çevirdi. "Bellucci Klanı'na ait her şeyin yakılıp kül olmasını istiyorum," diye bağırdı ahizeye.

Bir süre dinledi. "İyi."

"Cassian, savaş başlatma," diye yalvardım, kolunu tutarak. "Neye yol açtığını bilmiyorsun."

"Kapa çeneni!" diye bağırdı, beni iterek, sesi bir kırbaç gibiydi.

Telefon görüşmesi bitti ve oda, onun az önce başlattığı fırtınanın ağırlığıyla sessizliğe büründü.

Kanepeye geri çöktüm, elim karnımın üzerindeydi, bebeğin varlığı kaosun ortasında sessiz bir vaat gibiydi.

"Neden bana bu kadar sert davranıyorsun?" diye sordum, sesim titriyordu, gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyordu. "Ben yanlış bir şey yapmadım."

"Başka bir adamın çocuğunu taşıyorsun," diye bağırdı, gözleri öfke ve acı karışımıyla parıldıyordu, morarmış eli sanki duvara tekrar yumruk atmak istermiş gibi kasılmaya başladı.

"Ne olmuş yani?" diye karşılık verdim, içimde kıpır kıpır eden korkuya rağmen dik durmaya çalışarak.

"Biz evli bile değiliz Cassian. Bu neden sorun olsun ki? Kaçırıldım, yıllarca esir tutuldu. Ve neden bana inanmadığını anlamıyorum. Artık her şeyi hatırlıyorum, o üç yılın her acı verici anını, ve Ethan bana asla öyle dokunmadı."

"Sen baygınken sana dokundu," dedi Cassian, sesinde kesin bir ton vardı, yüzü tiksinti dolu bir maskeye dönüşmüştü.

Yaklaşarak, yaklaşan bir fırtına gibi ezici bir varlık hissi yarattı. İçgüdüsel olarak geri çekildim, kalbim çarpıyor, korku tüylerimi diken diken ediyordu.

"Hayır, yapmadı," diye ısrar ettim, sesim sabitti ama ellerim titriyordu.

"Sen nereden biliyorsun?" diye sordu, gözleri benimkilere kilitlenerek, o yoğun, sahiplenici bakışıyla beni yiyip bitiriyordu.

Bir an durakladı, nefesi düzensizdi, sonra sesi alçaldı, tehlikeli bir tonla. "Bebekle ne yapacaksın?"

Soru bir tokat gibi çarptı ve ben koruyucu bir şekilde elimi karnıma koydum, gömleğimin altındaki hafif kıvrımı hissettim. "Ne saçmalıyorsun ? Çocuğumu aldırmayacağım Cassian. Senin çocuğun olduğuna inanıp inanmaman umurumda değil, bu bebeği tek başıma büyüteceğim."

O, sanki benim sözlerim acınası bir şaka gibi, gözlerine ulaşmayan acımasız bir gülümsemeyle dudaklarını kıvrırdı. "Peki çocuğu nasıl emzireceksin, ha? O düz göğüslerinle mi?"

Bu sözler canımı yaktı, eski güvensizliklerimi, geçmişte vücudumla ilgili alaycı sözlerini hatırlattı.

Bunu hiç düşünmemiştim bile — pratiklik, zorluklar. Ama ona şüphemi göstermeyecektim. "Yapay yöntemler var," dedim, sesim hissettiğimden daha sert çıkmıştı. "Mama, pompa... ne gerekiyorsa. Senin de kanser teşhisi konduğunu duydum. Bu yüzden mi bu kadar kızgınsın? Öleceğini düşündüğün için mi?"

Cassian acı bir kahkaha attı ve başını sallarken kahkahası duvarlarda yankılandı. "Ben gayet iyiyim. Yanlış teşhis konulmuştu, beceriksiz bir doktor benim taramalarımı başka bir hastanın taramalarıyla karıştırmış. Rutin bir kontrol, onların hatası yüzünden

kâbusa dönüştü. Ölmüyorum Charlotte. En azından yakın zamanda değil."

"Yani hiçbir yere gitmiyorsun, ha?" dedim, göğsümdeki kaosla karışık bir rahatlama hissettim, ancak bu gerginliği hafifletmedi.

"Hayır, ölmüyorum," diye cevapladı, bakışları karnıma düşerken, ifadesi tekrar sertleşti. "Seni çocuğunu aldirmaya zorlamayacağım. Ama bu... Ethan'ın çocuğunu... taşıdığın sürece, benim evimde yaşayamazsın."

"Benim hep istediğim şey bu değil miydi?" diye karşılık verdim, sesim titriyordu. "Senden kurtulmak mı?"

"Benden özgür olacaksın," dedi alaycı bir tonla. "Peki ya Luca, Artem ve babanızdan özgür olmak? Onlar hala dışarıda, akbaba gibi etrafında dolaşıyorlar."

"Bunu bana bırakmaya ne dersin?" diye bağırdım, içimi kemiren korkuya rağmen meydan okurcasına.

"Git o zaman," dedi, sesi ilk kez kırıldı, zırhının içinden ham duygular sızdı. "Malikanemden çık. Seni sevdiğimi unutacağım, ne kadar acı verici olursa olsun. Ruhuma nasıl kazındığını, kulüpte beni öptüğün o ilk gecedan beri tek düşündüğümün sen olduğunu, adını bile bilmeden sanki benimmişsin gibi çaresiz ve şiddetle sevdiğimi unutacağım. Sen yokken nasıl uyuyamadığımı, gecelerin sensiz cehenneme dönüştüğünü. Senin için dünyayla savaşırdım Charlotte, seni hayatta tutmak için kendimi iki metre toprağın altına gömerdim. Ama benim de sınırlarım var. Başka bir adamın çocuğunu taşıyıp benim evimde, kafamda yaşayamazsın. Hayır. Hayır, Charlotte."

Sözleri bir tsunami gibi çarptı, sesi takıntısının ağırlığıyla titriyordu, aşkı acı verici ve güzel bir şeye dönüşmüştü.

Göz yaşlarım yüzümden akıyordu, göğsüm ağrıyordu. "Beni sevdiğin için teşekkürler," diye fısıldadım, sesim çok küçüktü. "Ama hayır, çocuğumu asla aldirmayacağım."

Döndüm ve içeri girdim, bacaklarım ağırlaşmıştı, her adımım sonun gelmiş gibi hissettiriyordu.

Yatak odasında — bir zamanlar bizim yatak odamızda — onun dokunuşlarının hatıraları ipek çarşafların üzerinde hayaletler gibi dolaşıyordu.

Dolaptan bir valiz çıkardım, ellerim titreyerek sahip olduğum birkaç şeyi topladım: kot pantolonlar, üstler, hala cebimde duran DNA örneği, bir avuç iç çamaşırı.

Beni gerçekten gönderecek miydi?

Nereye gidecektim?

Kendi param yoktu, güvencem yoktu. Çocuğuma nasıl bakacaktım? Onları besleyecek, giydirecek, hayatımı çevreleyen kurtlardan koruyacak Luca'nın hesaplı cazibesi, Artem'in Rus vahşiliği, babamın bitmek bilmeyen entrikaları?

Ethan, sahip olduğum tek çarpık müttefikim, gitmişti, cesedi güvertede soğuktu.

Bu düşünce yanaklarımdan yeni gözyaşları akıtıyordu, korku bağırsaklarımda bir yılan gibi kıvrılıyordu.

Yalnızdım, gerçekten yalnızdım, bana bağımlı bir bebekle. Ya başaramazsam? Ya dünya bizi yutarsa?

Bavulu kapattıktan sonra, onu dışarı sürükledim, tekerlekleri sessiz evde gök gürültüsü gibi gürültü yapıyordu.

Cassian hala oturma odasındaaydı, elleri ceplerine gömülmüş, duruşu taş ve kederden oyulmuş bir heykel gibi sert.

Masayı işaret etti, lambanın altında parıldayan siyah bir kart vardı. "Bunu kendin ve çocuğun için kullan."

Bu hareket canımı yaktı, göğsümü burkan son bir kopuş gibiydi.

Onun okyanus mavisi gözlerine baktım, o gözler takıntıyla yanıp tutuşmuş, nadir şefkat anlarında yumuşamıştı. Beni işkence eden ama aynı zamanda koruyan, beni zincirleyen ama karanlıkta sözler fısıldayan bu adam. Şimdi beni uzaklaştırıyordu, sevgisi kontrol edemediği bir ateş gibiydi.

"Ya kaçırılırsam?" diye sordum, sesim yumuşaktı, durumu yokluyordum. "Bir şey hisseder misin?"

Sırıttı, ama bu sırıtış gözlerine yansımadı, gözlerinin altında acı parıldıyordu. "Bir şey hissetmek mi? Saçının tek bir teline bile bir şey olursa her şeyi hissederim. Bu beni paramparça eder."

Göz yaşlarım sıcak bir şekilde yüzümden akıyordu. "O zaman neden beni gönderiyorsun?" "Her zaman gitmek istemedin mi?" diye karşılık verdi, sesi sert,

"Sana takıntılı adamdan uzaklaşmak için bir fırsat değil mi bu? Sensiz nefes alamayan adamdan?"

"Hayır," diye fısıldadım, gerçek ortaya çıktı. "Artık senden ayrılmak istemiyorum. Seni seviyorum, Cassian."

"Ben de seni seviyorum, Charlotte," dedi, sözleri bir yemin ve bir lanet gibiydi, aramızdaki mesafe çok yakın olmamıza rağmen bir uçurum gibiydi.

Gözlerim yaşlarla bulanıklaşırken, kararlı yüzünü inceledim. "Hâlâ beni gönderecek misin?"

"Bu senin bebeğin, benim değil," dedi, sesi duygudan çatallanarak. "O çocuk için her şeyi yapacağını, onun için dünyayla savaşacağını biliyorum. Ama ben yapamam... Başka bir adamın mirasını benim çatım altında yetiştiremem."

"Boşanma, evlilik... Senin için bunların hiçbir anlamı yok. Seni çok seviyorum Charlotte, kalbimin her atışında, son nefesime kadar. Sen benim içime kazındın, ruhumun bir parçasısın, seni çıkaramam. Ama o bebek... Ethan'ın çocuğunu büyütme mi? Hayatta olmaz. Bunu hayal bile edemiyorum."

Yine masayı işaret etti. "O siyah kartta, sen ve bebeğin ömür boyu yetecek kadar para var. Ama benimle asla iletişime geçme. Ben de seninle asla iletişime geçmeyeceğim."

Sessizce mırıldandım, gözyaşlarım yanaklarımdan süzülerek akıyordu. "Yani bu son mu?"

"Evet."

Acı dolu, acı ve kırık bir kahkaha attım. "Kartını al." "Sana seçenek sunmuyorum," dedi, sesi kararlı ama pişmanlıkla doluydu.

"Al şunu."

Şık ve kişisel olmayan kartı inceledim, aldım ve cebime attım. "En azından bu gece burada uyuyabilir miyim? Yorgunum."

Gözleri gölgeli bir şekilde başını salladı. "Tamam." Sonra omuzları gergin bir şekilde kapıya doğru döndü.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordum, sesim kısık çıkmıştı.

"Dışarı," dedi, arkasına bakmadan. "Senin gittiğinden emin olduğumda eve döneceğim." Dışarı çıktı, arkasından kapıyı çarptı, ses tabutun son çivisi gibi yankılandı.

Yere çökünce, gözyaşlarım kontrolsüzce akmaya başladı.

Başka bir adamın çocuğunu taşıdığımı inandığı için benimle aynı çatı altında kalmak bile istemiyordu.

Ev onsuz boş ve daha soğuk geliyordu, ve şüphelerim başlıyordu. O haklıydı, Ethan'a tam olarak güvenemezdim. Ya yalan söylüyorsa? Gerçeği kendim doğrulamam gerekiyordu.

Evden çıktım, gözyaşlarıyla ıslanan yüzüme gece havası serin serin vuruyordu ve malikanenin kapısına doğru yürüdüm.

Bir güvenlik görevlisi, sanki yaklaşan fırtınayı biliyormuş gibi gözlerini kaçırarak başını salladı ve geçmeme izin verdi.

Dışarıda bir taksi çağırdım ve şehrin alt kesimlerinde, karanlık bir sokakta bulunan, karaborsa gadget uzmanı, hackerlar ve tamircilerin izi sürülemez modifikasyonlar yaptığı bir dükkana gitmek istediğimi söyledim. Hackerlar ve tamirciler izi sürülemez modifikasyonlar yapıyordu. Mekan lehim ve ozon kokuyordu, neon ışıkları devre ve aletlerin bulunduğu rafların üzerinde titriyordu.

Yağ lekeli parmakları ve bana odaklanırken vızıldayan sibernetik gözü olan sıska bir adam olan sahibi, bileziğe bakarak kaşlarını kaldırdı. "Bu yüksek kaliteli Moretti teknolojisi," dedi, büyüteçle inceleyerek.

"Anahtar kodu veya ciddi bir hackleme olmadan çıkarılamaz. Böyle bir şeye nasıl takıldın? Aşıkların zinciri gibi görünüyor... ya da hapis cezası."

Sesim gergin bir şekilde, "Önemli değil. Sadece çıkarın. Ne kadar olursa olsun öderim" dedim.

Kıkırdadı ve bir lazer kesici ile şifre çözme cihazı çıkardı. "Peki. Kıpırdama, bu biraz acıtacak."

İşlem yirmi dakika sürdü: kilitleri atlamak için bir tarama, dikiş boyunca hassas bir kesim ve kolumu karıncalandıran bir elektrik akımı.

Sonunda kurtulduğumda, kırmızı ve yaralı olan bileğimi ovuşturdum, ama ağırlık gitmişti. "Beş bin dolar olacak," dedi, cüzdanımdan parayı cebine atarken. "Ve bayan, bunu size kim taktıysa, geri dönmeyin."

Oradan, kalabalık bir cadde köşesindeki ATM'ye gittim, makinenin ekranı gecenin karanlığında parlıyordu.

Siyah kartı taktım, parmaklarım titreyerek kişisel hesabıma on milyon dolar aktardım — dikkat çekmeden çekebileceğim maksimum miktar.

Makine vızıldayarak transferi onayladı ve ben de içimi rahatlatarak nefes verdim.

Ama kart Cassian'a bağlıydı; onu takip edebilirdi.

Bir kapı girişinde kıvrılmış, giysileri yırtık pırtık, gözleri yorgun bir dilenci gördüm ve yanına yaklaştım. "Al," dedim ve kartı kirli eline sıkıştırdım. "Şifre 0001. Artık şans senin elinde, akıllıca kullan."

Gözlerini kırıştırarak, onu bir can simidi gibi sımsıkı tuttu. "Hanımefendi, ciddi misiniz? Bu bir şaka değil mi?"

"Gerçek," dedim, zorla gülümsemeye çalışarak. "Kendine iyi bak." Onun şaşkın teşekkürleri arkamda kaybolurken uzaklaştım, Cassian'ın bakmaya zahmet ederse kartın onu çılgın bir kovalamacaya sürükleyeceğini umarak.

Seçtiğim otel mütevazı, şehir merkezinde orta sınıf bir yerdi, temiz odaları ve kimliği bilinmeyen konukları vardı.

Sahte bir isimle giriş yaptım, nakit ödeme yaptım, valizim arkamda gürültü çıkararak asansörle beşinci kata çıktım.

Oda basitti: bej duvarlar, temiz çarşafarla örtülü bir çift kişilik yatak, pencerenin yanında şehir ışıklarını gören küçük bir masa.

Kapıyı kilitledim, kalbim çarpıyordu, Luca'nın adamlarının ya da Artem'in gölgelerinin içeri dalmasını bekliyordum.

Ama her şey sakindi, şimdilik güvendeydim.

Banyoya gittim ve floresan ışığı altında kıyafetlerimi çıkardım.

Duş suyu cildime sıcak bir şelale gibi akarken, deniz tuzunu ve günün kirini yıkadı.

Buharlı aynada yansımama baktım, düz göğüslerim eski yaraları hatırlatıyordu: Cassian'ın alayları, güvensizliğim.

Ama şimdi, içimde büyüyen bebekle birlikte, bu farklı bir his uyandırıyor, bir kusurdan çok, benim bir parçam gibi.

Vücutuma sabun sürdüm, buhar havayı lavanta kokusuyla doldurdu, zihnim hızla çalışıyordu.

Yeni bir başlangıç, ama nasıl? Burada kalamazdım, mafyanın ulaşabileceği bir yerde.

Kurulanıp pijamalarımı giydim ve yatağa uzandım, yatak yumuşaktı ama bana yabancı geliyordu.

Telefonumu çıkardığımda ışık yandı, yeni bir hayat için güvenli ülkeler araştırıyordum.

Tarayıcımda makaleleri gözden geçirdim: tarafsızlığı ve güçlü gizlilik yasalarıyla İsviçre, göçmenlere ve sağlık hizmetlerine açık tutumuyla Kanada, izolasyonu ve aile dostu politikalarıyla Yeni Zelanda.

Bekar bir annenin ortadan kaybolabileceği, kan ve ihanetten uzak, huzur içinde çocuğu yetiştirebileceği yerler. Ama şüphelerim vardı:

Oraya nasıl gidecektim?

Vizeler, uçuşlar, hiçbir bağlantısı olmadan yeniden başlamak.

Cassian'ın reddi zihnimde yankılanıyordu, aşk itirafları acı tatlı bir acı gibiydi.

Beni uzaklaştırmıştı, ama bir parçam onun pişman olup olmayacağını, beni aramaya gelip gelmeyeceğini merak ediyordu. Şu an için özgürdüm — ve korkmuştum. Gözlerimi kapattım, elim karnımın üzerinde, bebeğime fısıldadım, "Başaracağız. Bir şekilde."

Uyku aralıklıydı, rüyalar sonsuz denizlerle doluydu.

Bölüm 12

CHARLOTTE

Altı yıl sonra, hiç hayal etmediğim şekillerde dönüşmüştüm.

Moskova, kanla ıslanmış New York'un gölgesinden uzak, sert kışların yaşandığı bir şehir olarak benim sığınağım olmuştu.

Cassian'ın kartından kazandığım servetin bir kısmıyla Arbat semtinde rahat bir daire satın almıştım. Yüksek tavanlı, ahşap ve tarihi binaların sıralandığı hareketli caddelere bakan büyük pencereleri olan iki yatak odalı bir sığınaktı.

Para, geride bıraktığım adamı sessizce hatırlatan, hesabımda neredeyse hiç dokunulmamış bir şekilde duruyordu, ama yine de çalışmayı seçmiştim.

Prestijli güzel sanatlar şirketi *Aurora Designs*'da.

Özel tasarım moda, özellikle gelinlik ve abiye giyim konusunda uzmanlaştım.

Junior tasarımcı olarak başladığım kariyerimde, kararlılığım ile basamakları tırmandım, çizimlerim karmaşık detayları ve duygusal derinliği ile övgü topladı.

Zihinsel olarak daha güçlüydüm, artık mafya imparatorluğundan kaçan korkak bir kadın değildim; fiziksel olarak, yaş ve annelikle biraz dolgunlaşmıştım, vücudum daha yumuşak, özgüvenim ise zor kazanılmıştı.

İş bana bir amaç, hayatta kalmanın ötesinde bir başarı duygusu verdi. Sadece var olmakla kalmıyordum, kendim ve ikizlerim için gelişiordum.

O sabah, çocukların ortak yatak odasındaydım, Asher'in yatağından renkli dinozor desenli çarşafları çıkarıp, lavanta kokulu deterjanla yıkanmış temiz çarşaflarla değiştiriyordum.

lavanta kokulu çarşaflarla değiştiriyordum.

Oda oyuncaklarla doluydu — köşelerde yığılmış doldurulmuş hayvanlar, duvarlara yapıştırılmış resimler, havada hafif bir boya kokusu vardı.

Güneş ışığı perdelerden süzülerek halıya sıcak desenler çiziyordu ve ben son zamanlarda beni rahatsız eden huzursuzluğu atmak için yumuşak bir şekilde mırıldanıyordum.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve beş yaşındaki kızım Aria içeri girdi, oyun oynarken dağınık hale gelen kahverengi kıvrıkcık saçları, Cassian'inkine tıpatıp benzeyen büyük mavi gözleri öfkeyle açılmıştı.

Parlak pembe elbisesi buruşmuş, tombul elinde bir boya kalemi tutuyordu. "Anne, Asher yine aynı şeyi yapıyor! Parlak kalemini benimle paylaşmak istemiyor

. Üzerinde parlak yıldızlar olan özel kalemi!"

Yatak örtüsünü düzeltirken durdum ve iç çekerek doğruldum.

Aria, ikilinin ateşli olanıydı, her zaman dramatikti, sözleri sadece beş yaşındaki bir çocuğun yapabileceği şekilde samimi ve hafifçe peltek bir şekilde dökülüyordu. "Tatlım, buraya gel," dedim, onun seviyesine çökerek. "Bu sefer ne oldu?"

Kollarını kavuşturdu ve küçük ağzını, yanaklarını sevimli bir şekilde şişirecek şekilde büzüştürdü. "Onun olduğunu ve ona dokunamayacağımı söyledi, çünkü ama ben sadece parıldayan bir prenses çizmek istiyorum! Anne, bana benimkini al, böylece onu tekrar rahatsız etmek zorunda kalmam."

Yatağın kenarına otururken onu kucağıma çektim ve küçük bedenini kollarımla sardım.

Şampuanının kokusu çilek gibiydi ve bana yaslanınca direnişi biraz azaldı.

"Aria, o tür kaleme ihtiyacın yok, metalik uçlu süslü parlak kaleme.

Elimizdeki normal kalemler çizimlerin için mükemmel.

Paylaşmak ve sabırlı olmak hakkında konuştuğumuzu hatırlıyor musun?"

"Hayır!" diye homurdandı, sesi inatçı bir sızlanma tonuna yükseldi ve bacaklarını hafifçe tekmeledi. "O türden istiyorum! Parlak ve her şeyi güzelleştiriyor.

Asher çok kötü davranıyor anne. Lütfen bana alır mısın? Lütfen?"

Kalemi satın almak sorun değildi, onu yüzlerce kez alabilecek kadar param vardı.

Ama Almanya'daki özel bir markadan ithal edilen bu özel parlak kalemler Moskova'da çok azdı.

İnternette sipariş vermem gerekiyordu ve nakliye gecikmeleri nedeniyle bu aylar sürebilirdi. "Bebğim, mesele para değil," diye nazikçe açıkladım, alnındaki bir bukleyi

"Bu kalemleri burada bulmak zor. Elimizdekini kullanalım, tamam mı? Ve Asher'la paylaşmak konusunda konuş, nazikçe."

Aria kollarını daha sıkı kavuşturdu, alt dudağı dışarı çıkmıştı. "Ama ona şimdi ihtiyacım var! Bu adil değil. Asher her zaman havalı şeyleri alıyor."

Cevap veremedim, telefonum komodinin üzerinde titremeye başladı, ekranda garip bir numara yanıp sönüyordu — isim yoktu, sadece rakamlar vardı.

Şirketten, tasarımıyla ilgili bilgi almak isteyen yeni bir müşteriden ya da belki bir tedarikçiden olabilir. Telefonu açtım ve profesyonel bir ses tonuna geçtim.

"İyi günler, ben Charlotte," diye Rusça selamladım, yıllarca süren yoğun kullanım sayesinde aksanım çok iyiydi.

"Charlotte," diye cevap verdi karşıdaki ses, derin ve otoriter, tanıdık bir yoğunlukla, omurgamdan bir ürperti geçirdi.

Cassian. Kalbim durdu, dünya başıma yıkıldı.

"O kim, anne?" diye sordu Aria, başını merakla eğerek, bir an için isyanını unutmuştu.

"Bebeğim, lütfen beni dışarıda bekle," dedim, sesim gerginleşmişti, onu kucağımdan indirip kapıya doğru yönlendirdim.

Dudaklarını bükerek itaat etti ve küçük ayaklarıyla uzaklaştı.

Onun arkasından kapıyı çarptım ve dizlerim titreyince kapıya yaslandım.

Altı yıl sonra onun sesini duymak bana bir şeyler yaptı, midemde nefret ettiğim bir karıncalanma, koparmak için çok uğraştığım bir çekim hissettim.

Gözlerim yaşlarla doldu ama ağlamadım. Onun için değil.

"Ne istiyorsun?" diye sordum, içim parçalanırken bile sesimi duygusuz tutmaya çalışarak.

"Şu anda nerede olduğunu söyle bana, Charlotte," diye sordu, acil ve sahiplenici bir şekilde, sanki hiç zaman geçmemiş gibi. "Ve o adam ben oraya varmadan önce gitse iyi olur."

"Hangi adam?" diye bağırdım, kafa karışıklığı öfkeyle karışmıştı.

"Senin 'bebeğim' dediğin adam," diye homurdandı, her kelimesinden kıskançlık damlıyordu. "Nasıl devam edebilirsin, Charlotte? Bütün olanlardan sonra?"

"Dalga mı geçiyorsun?" diye acı ve keskin bir kahkaha attım, "Altı yıl sonra nasıl hayatıma devam edebilirim? Sen gerçekten aklını kaçırmışsın. Neden arıyorsun? Bu numarayı nereden buldun?"

Tek kelime etmeden telefonu kapattı, hat kesildi.

Öfke içimi kapladı ve telefonu yere fırlattım, ekran tatmin edici bir sesle çatladı.

Bu ne cüret?

Beni hayatından çöp gibi attığı halde, hayatıma devam ettiğim için beni suçluyor.

Altı yıl... Duvarlar örmek, onun dokunuşunun beni nasıl ateşlediğini unutmak için yeterince uzun bir süre.

Ama bir telefonla her şey çöktü.

Peki numaramı nasıl bulmuştu? Moskova'ya iner inmez eski numaramı bırakmış, yeni bir SIM kartla, izlenemez bir şekilde yeni bir başlangıç yapmışım. En azından öyle sanıyordum.

Derin bir nefes alıp kendimi toparladım ve oturma odasına çıktım.

Aria ve Asher halının üzerinde, etrafları boya kalemleri ve kağıtlarla çevriliydi, Asher'ın küçük elinde parlak kalem sahiplenircesine sıkıca tutuyordu.

Cassian'a çok benziyordu — aynı yoğun mavi gözler, alnına düşen koyu saçlar, yaşına yakışmayan ciddi bir ifade.

Kıvrıcık saçları ve ışıltılı kişiliğiyle Aria, benim aynamdı, asi ve hayat doluydu. "Tamam, siz ikiniz," dedim, ellerimi çırparak dikkatlerini çekmek için. "Hadi bir oyun oynayalım. Arka bahçede yakalamaca oynayalım mı?"

"Yaşasın!" diye bağırды Aria, zıplayarak, az önceki somurtkanlığı unutulmuştu. Asher daha çekingen bir şekilde başını salladı, ama gözleri parladı.

Apartmanın arkasındaki küçük avluya yöneldik, çitlerle çevrili, salıncak ve geçen bahar diktiğim saksıların bulunduğu bir çim alan.

Güneş sıcaktı, yakındaki ağaçlarda kuşlar cıvıldıyordu. "Sen yakalayıcısın anne!" diye bağırды Aria, kıkırdayarak uzaklaşıırken.

Onları kovaladım, göğsümdeki ağrıya rağmen kahkahalarım patladı.

Asher hızlıydı, hassas bir şekilde zikzaklar çiziyordu, Aria ise kendi ayaklarına takılıp düşüyor, ona dokunduğumda çığlık atıyordu.

"Yakaladım!" dedim, onu kucaklayıp döndürdüm. Ama Asher salınacağı tek başına kullanmaya başladı ve Aria'nın binmesine izin vermedi. "Asher, salınacağı paylaş," diye nazıkçe ama kararlı bir şekilde azarladım. "Sırayla kullanıyoruz, unuttun mu?"

"Ama ben önce buradaydım," diye itiraz etti, sesi Cassian'ın inatçılığının minik bir versiyonu gibiydi.

"Ama yok," dedim, onun seviyesine çökerek. "Önce nezaket. Kız kardeşine sırayı ver, yoksa ikiniz de salıncakta sallanamazsınız."

O homurdandı ama pes etti ve atladı.

Aria sevinçle gülümsedi ve zaferle "Teşekkürler anne!" diyerek salıncağa tırmandı.

Akşam karanlığı çökene kadar oynadık, onların enerjisi sınırsızdı, benimki ise Cassian'ın aramasından dikkatimi başka yöne çekme ihtiyacından besleniyordu.

Gece çöktüğünde, yatak odası hikayeleri için kanepeye yerleştik, çocuklar pijamalarını giymiş, battaniyenin altına kıvrılmışlardı.

"Bir zamanlar," diye başladım, cesur bir prenses ve ikiz ejderhalarının hikâyesini anlatırken, onların gözleri hayretle açılmıştı. Ama hikâyenin ortasında Asher sözümü kesti, ciddi yüzü düşünceli bir ifadeye büründü.

"Anne, neden bizim babamız yok?" diye sordu, sesi küçüktü. "Okulda, diğer tüm çocukların babaları onları almaya geliyor. Timur'un babası ona ikramlar getiriyor, Sofia'nın babası onunla futbol oynuyor."

Aria da başını eğerek söze karıştı. "Evet anne. Babam gerçekten öldü mü? Mezarını ziyaret edebilir miyiz? Hikayelerdeki gibi oraya çiçekler koymak istiyorum." Sorular yumruk gibi çarptı, göğsümde acı yayıldı.

Onlara yıllar önce babalarının öldüğünü söylemişim, terk edildikleri gerçeğinden korumak için nazik bir yalan.

Ama onlar sormaya devam ettiler, masumiyetleri kalbimi bıçak gibi deliyordu.

"Canlarım," dedim, sesim yumuşaktı, zorla gülümsedim. "Babanız... o daha iyi bir yerde. Güçlü ve nazik olarak onu onurlandırıyoruz, tamam mı? Şimdi hikayeyi bitirelim, prenses ejderhayı yenmek için sizin yardımınıza ihtiyaç duyuyor!"

Tekrar hikâyeye döndüm, Aria'nın gözleri kapanana, başı koluma ağırlaşana kadar hikâyeyi anlattım.

O ilk uykuya daldı, nefesi düzenli ve huzurluydu.

Onu yatağına taşıdım, altına bir öpücük kondurup yorganın altına soktum.

Asher de onu takip etti ve yanına uzandı. "İyi geceler anne," diye mırıldandı.

"İyi geceler, canlarım," diye fısıldadım, ikisini de öperek, kalbim sevgiyle dolup taşıyordu.

Odama döndüğümde, anılar dalgalar gibi üzerime çöktü.

Cassian altı yıl önce beni terk ettiğinde, sözleri bir hançer gibiydi: Onun kabul etmediği bir çocuk yüzünden ilişkimiz sona ermişti.

İkizlere hamile olduğumu kim bilebilirdi ki? Kürtaj yaptırsaydım, iki tatlı ruhu kaybetmiş olacaktım.

Onlar başıma gelen en güzel şeydi, karanlıkta benim ışığım.

Ama hamilelik cehennem gibiydi — normalden daha ağırdı, ikizler mesaneme baskı yapıyordu, sırtım sürekli ağrıyordu, sabah bulantıları bütün gün sürüyordu.

Tek başına annelik bir savaş alanı gibiydi: kolik nedeniyle uykusuz geceler, iş ve kreş arasında koşturmaca, tek başına doktor ziyaretlerinin yalnızlığı.

Doğum günü beni rahatsız ediyordu — apartmanda suyum gelmişti, titrek ellerimle ambulansı ararken, ağrı beni parçalıyordu.

Boşluğa doğru çılgılık attım, kasılmalar yıldırım gibi vururken elimi tutacak kimse yoktu.

Hastanede ışıklar ve yabancılar bulanıklaşıyordu, saatlerce ıkındım, ta ki Aria ve Asher küçük ve mükemmel bir şekilde dünyaya gelene kadar. Cassian orada olabilirdi,

gücü yanımda olabilirdi, ama o inanmamayı seçmişti.

DNA'yı iki kez doğruladım — ondan aldığım saç örneğiyle.

İlk olarak, hamilelik sırasında non-invaziv prenatal test; ikinci olarak, doğumdan sonra yanak sürüntüsü ile. Her iki sonuç da: %99,99 eşleşme.

Cassian onların babasıydı, ama bunun mutluluğunu asla tatamayacaktı. Kalbim buruk bir şekilde uykuya daldım.

Sabah her zamanki kaosla geldi.

Sabah 6'da uyandım, mutfakta kahve pişirirken, kokusu tüm daireyi doldurdu.

"Uyanın çocuklar!" diye bağırarak çocukların odasına girdim.

Aria çoktan uyanmış, yatakta zıplıyordu, Asher ise yorganın altında saklanmıştı.

"Hayır, beş dakika daha," diye mırıldandı Asher, Cassian'inkine tıpatıp benzeyen mavi gözleriyle dışarıya bakarak.

O, babası gibi düşünceli ve analitik bir çocuktı, her zaman hiç yıkılmayan bloklardan kuleler inşa ederdi.

Canlı ve inatçı Aria elimi çekti. "Anne, krep istiyorum! Çikolata parçacıklı olsun!"

"Pankek olsun o zaman," dedim ve giyinmelerine yardım ettim.

Asher en sevdiği mavi gömleği giymekte ısrar etti — "Bu beni süper kahraman gibi güçlü gösteriyor" — Aria ise elbisesini giymek istemedi. "Hayır, pembe olanı! Parlak pembe olanı!"

"Aria, pembe olan çamaşırdı," dedim kararlı bir şekilde. "Bugün mavi giyeceksin, yoksa krep yok."

Kollarını kavuşturup dudaklarını bükerek "Peki, ama yarın pembe!" dedi. Gülerek ayakkabılarını bağladım. "Anlaştık."

Asher, titiz ve yardımsever bir şekilde masayı hazırlamaya yardım etti.

Ona bakmak bazen bir hayalete bakmak gibiydi — keskin çenesi ve ciddi kaşları ile benzerlikleri inanılmazdı.

Aria benim minik kopyamdı, bukleleriyle birlikte, ama parlak bir ateşi vardı.

Kahvaltı fırtına gibiydi — Asher sütü döktü, Aria daha fazla şurup istedi.

"Yeter, Aria," diye nazikçe azarladım. "Çok fazla şeker seni hiperaktif yapar."

Arabaya bindik ve ben Moskova trafiğinde onların anaokuluna doğru sürmeye başladım.

Çocuklar birbirleriyle akıcı bir Rusça konuşuyorlardı. "Smotri, mashina!" diye bağırdı Aria geçen bir kamyonu bakarak — ama ben onlara İngilizce konuştum, geçmişimle olan bağımı korumak için. "Annenle İngilizce konuşun, tamam mı?"

Okulda, onlara veda öpücüğü verip içeri koşmalarını izledim.

Aurora Designs'daki işim bir sığınaktı, ofis eskizler ve kumaş örnekleriyle doluydu.

Patronum Viktor Kuznetsov, hakkında fısıltılar duyduğum bağlantıları olan iri yarı bir Rus mafya üyesiydi, sabah ortasında beni ofisine çağırdı.

Yüz hatları sert ve keskin: çiçek bozuğu bir cilt, geniş ve otoriter bir yüze yerleştirilmiş dar gözler. Yine de, bu sert hatlarına rağmen, şirketi demir gibi bir hassasiyetle yönetiyordu.

"Charlotte," dedi aksanlı İngilizcesiyle, masasının karşısındaki, tasarım planlarıyla dolu sandalyeyi işaret ederek. "Petrov müşterisi için gelinlik... Daha hızlı teslim etmemizi istiyorlar. Son teslim tarihi önümüzdeki haftaya çekildi."

Başımı salladım ve çizimlerimin bulunduğu tabletimi çıkardım. "Korsesi hazırladım, inci detaylı dantel kaplamalar. Ama eteğin daha havadar bir akış için biraz daha çalışılması gerekiyor."

Bana çok yaklaştı, kolonyasının kokusu çok güçlüydü, bakışları üzerimde kalarak tüylerimi diken diken etti.

"Güzel. Buraya Swarovski kristalleri ekle," dedi, çizime işaret ederek parmağıyla benimkine dokundu. "Zenginlik istiyorlar. Sen bizim en iyimizsin Charlotte —hayal kırıklığına uğratma."

Geri çekildim ve profesyonel bir gülümseme takındım. "Hayal kırıklığına uğratmayacağım. Yarın revizyonları bitirmiş olacağım."

Ayrılırken içimde bir tedirginlik hissettim — son zamanlarda bakışları daha da yoğunlaşmıştı, çok yoğun, çok kişisel.

Ama bana hiç çıkma teklif etmemişti, belki de fazla düşünüyordum. Peki ya o?

Tamamen zehirliydi — Cassian'ın ateşinden sonra, asla böyle bir adam istemezdim.

Beş yıl boyunca çocuklara odaklandım, bekar anne olmamı veya düz göğüslerimi umursamayan nazik erkeklerin tekliflerini reddettim.

Yaralarımınla birlikte kendimi kabul etmeye başlamıştım, ama aşk? Bu, ihanetle lekelenmiş uzak bir rüya gibi geliyordu.

İş benim dayanağımdı ve tasarımlara yeniden daldıkça, her şeyi bir kenara ittim.

Öğlen saatlerinde telefonum çaldığında, hala bir elbisenin korsesini çiziyordum.

Çantamı alıp ofisin rahat dinlenme alanına gittim. Burası, uyumsuz sandalyelerle donatılmış ve sokağa bakan küçük bir kafe tarzı alandı.

Borscht ve çavdar ekmeği sipariş ettim, otururken buhar ellerimi ısıttı, ama ikinci lokmayı almadan önce telefonum tekrar çaldı. CCTV uygulamamdan gelen bir bildirim ekranı aydınlattı: *Ön kapıda hareket algılandı.*

Kalbim hızla çarptı ve uyarıya dokunarak canlı yayını açtım.

Uzun boylu bir figür kapımın önünde duruyordu, başı eğik, rüzgarda dalgalanan koyu renkli bir palto giymişti.

Nefesim kesildi — bu Cassian mıydı? O olamazdı.

Dünyanın öbür ucundaki Moskova'da beni nasıl bulabilirdi? Ama silueti, duruşu — geniş omuzları, yırtıcı zarafeti — *onu* ele veriyordu.

Panik hissettim, kaşığım masaya düştü, borscht'ı unuttum. Bunca yıl sonra beni bulmuş muydu?

Bilezik gitmişti, kart atılmıştı, ama Cassian bir avcıydı, bir şeyi istediğinde acımasızdı.

Sandalyeyi geri itip, yemeğimi yarısı bitmiş halde bırakarak patronum Viktor Kuznetsov'un ofisine koştum.

Kapısı aralıktı, ellerim titreyerek kapıyı çaldım.

Viktor dağınık masasından başını kaldırdı, çiçek bozuğu yüzü ve çok küçük gözleri ona tahammül ettiğim o vahşi görünümü veriyordu. "Charlotte, ne oldu?" diye sordu, kalın Rus aksanıyla, bakışları yüzümde çok uzun süre kaldı.

"Kapımda biri var," dedim, sesim gergin. "Kim olduğunu görmem lazım —polisi aramam gerekebilir. Birkaç dakika dışarı çıkabilir miyim? Otuz dakikaya dönerim."

Saatine bakarak koltuğunda hafifçe geriye yaslandı. "Durum o kadar ciddiye, seni ben götürürüm."

"Kendi arabamla gidebilirim," dedim çabucak, geri çekilerek. "Lütfen, bırakın gideyim."

"Zaten senin oraya gidiyordum," diye ısrar etti, ayağa kalkıp sözleriyle uyuşmayan bir rahatlıkla paltosunu çıkardı. "Birlikte gidebiliriz,

değil mi?"

Viktor'un inatçı yapısını bildiğim için tereddüt ettim.

Yardım teklifleri her zaman başka bir şeyin izlerini taşıyordu — o uzun bakışlar, çok yakın duruşu. Ama zaman geçiyordu ve eve gitmem gerekiyordu.

"Tamam," diye pes ettim ve zorla başımı salladım.

Viktor hızlıca hareket etti, kağıtları bir kenara attı ve paltosunu giydi, ancak kibar tavırları gitmeyi planlamadığını gösteriyordu.

Bu, bana yaklaşmak için başka bir bahane gibi geldi ve otoparkta bekleyen şık siyah Mercedes'ine doğru yürürken gerginliğim arttı.

Yolcu koltuğuna kayarak oturdum, deri koltuk bacaklarımı soğuttu ve telefonumu sıkıca tuttum, CCTV görüntüsü hala açıktı, kapımın önündeki siluet kaybolmuştu.

Viktor sert bir şekilde araba kullanıyordu, trafiğin içinde zikzaklar çiziyordu, dar alanda kolonyasının kokusu çok ağır geliyordu. "İyi olduğundan emin misin?" diye sordu, bana bakarak. "Solgun görünüyorsun."

"Sadece sür," dedim, sesim kesik kesikti, gözlerim yola sabitlenmişti.

Apartmanımın önüne geldik, ona kısa bir teşekkür ettim ve arabadan indim, onun da gideceğini düşünerek.

Ama Viktor da arabadan indi, ceketini düzeltti, varlığı sanki üstümden atamadığım bir yük gibiydi. "Tanrım, git artık," diye mırıldandım, bakışlarım sokaktan yaklaşan bir silüete takıldı — kameradaki adam.

Kalbim durdu. Oydu.

Cassian Moretti, şeytanın ta kendisi, yırtıcı bir zarafetle bana doğru yürüyordu, okyanus mavisi gözleri benimkilere kilitlenmişti.

Koyu renkli paltosu geniş omuzlarını sarıyordu, yanağındaki hafif bir yara izi ışığı yansıtıyordu.

Öfke ve acı içimi kapladı, ikizlerimizi tek başıma büyüttüğüm günlerin anıları akla geldi — uykusuz geceler, gözyaşları, hepsi onun kör bir öfkeyle beni terk etmesi yüzündendi.

Düşünmeden, ileri atıldım ve yüzüne sert bir yumruk attım, yumruğum çenesine isabet etti.

"Charlotte," dedi, sesi alçak, sakın, hafifçe geriye sendeledi.

Ona tekrar tekrar vurdum, yumruklarım ağrıyordu, burnu kanamaya başlamıştı.

"Seni piç kurusu," diye tısladım, gözlerimden yaşlar akıyordu.

Çocuklarımızı tek başıma büyüttüm, çünkü o bana güvenemiyordu.

Cassian mendiliyle kanı sildi, yüzündeki ifade bir an yumuşadı. "Elin acıyor mu?" diye sordu, bana uzanarak.

Geri çekildim, sesim zehirliydi. "Bana dokunmaya cüret etme!"

Kendini beğenmiş bir gülümsemeyle izleyen Viktor'a döndü. "Telefonda bahsettiğin 'bebek' bu mu?" diye sordu Cassian, sesi buz gibi ve sahipleniciydi.

Öfkemi kontrol edemeyerek ona tükürdüm. "Bu seni ilgilendirmez. Burada ne işin var?"

Cassian beni görmezden geldi, bakışları Viktor'a sabitlenmişti. "Benim kadınımla çıkan sen misin?"

"Cassian, onu bu işe karıştıрма," diye bağırdım, aralarına girerek. "Buraya neden geldin?"

Ama Cassian yerinden kıpırdamadı, sesi düşük bir hırıltı gibiydi. "Arabana bin ve git. Dört saniyen var."

Viktor, hiç etkilenmemiş gibi sıırttı, kalın aksanı meydan okurcasına damlıyordu.

"Cesursun sen, Amerikalı. Benim şehrim, benim bölgeye gelip bana emir mi veriyorsun? Burası gücünü sergilemek için oyun alanın değil."

Cassian'ın yumrukları sıkıldı, damarları şişti ve kendini tutmak için ne kadar çaba sarf ettiğini görebiliyordum. Viktor'a döndüm, sesim acil ama sakindi.

"Lütfen, Bay Kuznetsov, gidin. Ben halledebilirim."

"Seni onunla yalnız bırakmayacağım," dedi Viktor, gözlerini Cassian'a dikerek. "Bu adama güvenmiyorum."

"Bana zarar vermez," dedim, ama sözlerim boş geliyordu. "Güven bana."

Viktor kaşlarını kaldırdı, sesi şüpheliydi. "Sizin aranızda ne var?"

Onun müdahalesine sinirlendim, sabrım tükeniyordu. "Bay Kuznetsov, kaba olmak istemem ama bu kişisel bir mesele. Buraya gelmeme yardım ettiniz ve size minnettarım, ama gitmeniz gereken yerler var. Lütfen gidin."

"Aile, ha?" diye tekrarladı, sanki benim bilmediğim bir şeyi biliyormuş gibi sırıtarak. "Peki. Bir şey yapmaya kalkışırsa, Charlotte, beni ara."

"Ararım. Teşekkür ederim," dedim, onun tereddüt ettiğini izleyip arabasına binmesini bekledim. Bir an durup pencereden bize baktı, sonra nihayet arabasını çalıştırdı ve arka lambaları Moskova'nın alacakaranlığında kayboldu.

Yumruklarım hala sıkılı halde Cassian'a döndüm. "Cassian, yine hayatımı mahvetmeye gelmedin, değil mi?"

Gözleri Viktor'un uzaklaşan arabasına kaydı, sesi alçak bir hırıltıydı. "Onu öldüreceğim."

"Burası Rusya," dedim, ona yaklaşarak, içimdeki fırtınaya rağmen sesim sabitti. "Senin gücün buraya kadar uzanmaz. İşe geri dönüyorum, o yüzden polisi aramadan önce son kez soruyorum, benim evimde ne halt ediyorsun?"

"Sana ömür boyu yetecek kadar para verdim," dedi, bakışları yumuşadı ama hala yoğundu. "On milyonu aldın ve kartımı bir sokak faresine verdin. Senin endişelenmemen istedim, Charlotte."

"Her şeyin parayla ilgili olduğunu mu düşünüyorsun?" diye bağırdım, sesim yükseldi. "Beni attın, Cassian. Bu seçimi sen yaptın."

"Beni içeri alabilir misin?" diye sordu, pencerelerinden sıcak ışıkların sızdığı mütevazı daireme bakarak. "Konuşmamız gerek."

"Hayır," dedim, kapının önüne dikildim. "Burada ne söylemek istiyorsan söyle. Ben gitmeliyim."

Beni görmezden geldi, kapıya doğru yürüdü ve cebinden anahtarı çıkardı.

Anahtarı kilide soktuğunda kalbim bir an durdu, kapı açılırken çıkan ses sanki bir ihanet gibi yankılandı.

Anahtarı nereden bulmuştu? "Ne yapıyorsun Cassian?" diye sordum, peşinden koşarak.

"Benim olanı geri alıyorum," dedi, tereddüt etmeden içeri girerken. "Bu ben değilim, değil mi?" diye sordum, sesim korku ve meydan okuma karışımıyla titriyordu.

Durdu, bana dönerek, gözleri o tanıdık saplantıyla yanıyordu. "O sensin, Charlotte. Senin için geri geldim."

Onu takip ederek içeri girdim, kalbim hızla atıyor, midemde bir korku hissediyordum.

Oturma odası hayatımın bir anlık görüntüsü gibiydi: kahve masasının üzerinde dağılmış boya kalemleri, buzdolabına yapıştırılmış Aria'nın parlak çizimleri, kanepede duran doldurulmuş bir ejderha.

Cassian'ın bakışları şöminenin üzerindeki çerçeveli fotoğrafa takıldığında donakaldım: geçen yaz Aria ve Asher ile plajda çekilmiş, onların parlak gülümsemeleri, benim kollarımın onları sardığı bir fotoğraf.

"Onlar senin çocukların mı?" diye sordu, sesi alçak, neredeyse saygıyla, çerçeveyi eline alırken.

Onu elinden kaptım ve göğsüme sıkıca bastırdım. "Hayır."

"Hayır mı?" Gözlerindeki gerginlikle uyuşmayan bir rahatlıkla kanepede otururken kaşlarını kaldırdı. "Yaşları uygun görünüyor. Ethan'ın çocukları,

değil mi?"

Gölümsedim, onun yanlış inancına tutunmasına izin verdim, kalbim onların yüzlerinde gerçeğı görmesinden korkarak çarpıyordu - Asher'ın keskin çenesi ve mavi gözlerinde yansıyan yüzünde.

çenesinde ve mavi gözlerinde yansıyan yüzünde. "Bu seni ne ilgilendiriyor?"

"Fotoğrafa bir daha bakabilir miyim?" diye sordu, öne eğilerek.

"Hayır," dedim, geri çekilerek, çerçeveyi daha sıkı kavradım. Benzerliğı görmesinden, şüphelenmesinden korkuyordum.

İkizler benim sırrım, hazinemdi ve o bunu bilmeye layık değildi.

Bizi terk ettikten, bana inanmayı reddettikten sonra olmaz. O, olayı çözmeden onu oradan çıkarmam gerekiyordu.

Bölüm 13

CHARLOTTE

Rüyalarımı süsleyen Cassian'ın delici mavi gözleri benimkilere kilitlendi, sesi alçak ve kendinden emindi.

"O çocuk... bana benziyor."

Kalbim çarpıyordu, göğsümde korku ve öfke savaşıyordu.

"Cassian, Amerika'ya geri dön," dedim keskin bir sesle.

"Beni bir hayvan gibi kovdun, hatırladın mı? Öyleyse neden şimdi buradasın? Sabrım tükeniyor ve burası, tüm polisleri avucunun içinde tuttuğun Chicago değil. Hemen polisi arayabilirim."

O hiç irkilmedi, bakışları oturma odasını taradı.

Ayağa kalktı, sehpanın üzerindeki küçük oyuncak kamyonu doğru yürüdü ve onu, midemi burkan bir saygıyla eline aldı.

Elinde çevirdi, sonra bana baktı, sesi sabit ama ağırdı. "Artık çocukların var, Charlotte."

"Ethan'ın çocukları," diye yalan söyledim, sözler dilimde acı bir tat bırakırken, ikizlerimi onun elinden kurtarmak için çaresizce çabaladım.

O, dudaklarında karanlık, bilge bir gülümsemeyle sırtıttı. "Hayır. Bence onlar benim." Durakladı, gözlerini kısarak kanepeye geri çöktü, derin düşüncelere daldı. "Ethan'ın sperm sayısının düşük olduğunu öğrendim, pratikte kısır. Çocuk sahibi olma şansı sıfıra yakın. İddia ettiği 'kızı' mı? Onun değil. Eski kız arkadaşı, nafaka almak için ona yalan söyledi."

Nefesim kesildi, yalanım onun dikkatli bakışları altında çöküyordu.

Öne eğildi, sesi tehlikeli bir fısıltıya dönüştü. "Çocuklarının benim olduğundan emin olmak için DNA testi yaptırmam gerekiyor."

"Hiçbir şeyden emin olmana ihtiyacım yok," diye tısladım, yaklaşarak yumruklarımı sıktım. "Lanet olsun, sana hiç ihtiyacım yok."

"Eğer çocuklarım varsa, onların hayatlarında yer almak benim hakkım," dedi, ayağa kalkarak, bir zamanlar beni zayıf düşüren o heybetli varlığıyla üzerimde dikildi. "Beni onlara götür Charlotte, DNA örneği alayım."

"Buraya gelip hayatımı tekrar kontrol edebileceğini mi sanıyorsun?" diye karşılık verdim, sesim öfkeden titriyordu. "Hala benim sahibi olduğunu mu sanıyorsun?"

"En azından çocuklarımla hayatlarında söz sahibi olmalıyım," diye homurdandı, gözleri yoğun bir şekilde parlıyordu. "Beni onlara götür. Hemen."

Ona baktım, zihnim hızla çalışıyordu.

Cevap almadan gitmeyecekti.

Onun evimden, Aria ve Asher'ın izlerinden uzaklaşmasını istiyordum.

"Tamam," dedim, yavaşça başımı sallayarak, sesim soğuktu. "Beni takip et."

Kalbim çarparken dışarı çıktım, o da beni takip etti, botları ahşap zeminde ağır ağır sesler çıkarıyordu.

Dışarıda, kaldırım kenarına park edilmiş şık siyah bir Bentley'i işaret etti.

"Araba getirdim," dedi ve benim için yolcu kapısını açtı.

İçeri girdim.

"Nereye?" diye sordu, düşük bir gürültüyle kontağı çevirerek.

Ona, tam da bu an için ezberlediğim bir adres verdim, zihnimde yalanlar oluşmasına rağmen sesim sabitti.

O, parmakları hızlı bir şekilde GPS'e adresi girdi ve trafiğe çıktı.

Araba sürerken, bakışları bana kaydı, sesinde pişmanlık gibi bir şey vardı.

"Eğer o çocuklar benimse... seni gönderdiğim için kendimi asla affetmeyeceğim, Charlotte."

Pencereden dışarı baktım, gözlerine bakmayı reddettim.

"Artık pişman olamazsın," dedim, sesim gergindi. "Tek başına anne olmak zayıflar için değildir. Ne yaşadığımı bilemezsin."

Yolculuk sonsuz gibi geldi.

Şehrin dışındaki sessiz, otlarla kaplı bir mezarlığa vardık.

Cassian arabayı park etti, kaşlarını çatarak dışarı çıktı ve ben onu çimlerin üzerinden geçirdim. Kalbim çarparken, iki küçük, işaretsiz mezarın önünde durdum. Mezar taşları yıpranmış ve çıplaktı.

O da yanımda durdu.

"Bu ne?" diye sordu, sesi belirsizdi.

"Burada ikizimi gömdüm," dedim, sesim sabitti.

"Birinin kalbi zayıftı, üç yaşına bile gelmeden kalbi durdu. Diğerinde daha kötü bir şey gelişti, akciğerlerinde çok hızlı yayılan bir gölge. Onları kurtarmaya çalışmadan ikisini de kaybettim."

Başımı eğdim ve zorlukla yutkundum. "Acıyor. Her gün acıyor."

Cassian'ın yüzü taştan oyulmuş gibi hareketsiz kaldı, ama gözleri mezarları araştırıyordu, sanki benim dudaklarımın itiraf edemediğini onlar itiraf edecekmiş gibi. Sonunda konuşmaya başladığında sesi çatladı.

"Bana benziyorlar mıydı?" Bir duraklama. "Onlar... beni tanıyor muydu?" Göğsüm yanarken bile, kendimi zorlayarak onun bakışlarını sabit bir şekilde karşıladım.

"Evet." Bu kelime cam gibi keskin bir acı verdi. "Onlara babalarının beni pislik gibi kovduğunu söyledim. Ve evet, ikisinin de gözleri sana benziyordu."

Yumruklarını sıktı, parmak eklemleri beyazladı, yüzünün her çizgisine pişmanlık kazındı. "Yine batırdım." Kollarımı nazikçe tuttu, öfkeme rağmen dokunuşu elektrik gibiydi. "Charlotte, çok üzgünüm."

Sırttım ve çekildim. "Üzgün müsün? Elinden gelen tek şey bu mu?"

"Özür dilemek yaptıklarımı geri alamaz, biliyorum," dedi, sesi boğuk, mavi gözleri dökülmemiş gözyaşlarıyla parlıyordu.

"Ama seni başka bir adamın çocuğunu taşıdığını düşündüğüm için göndermedim. Üç ay sonra dördüncü ameliyatımı olacaktım. Kansermiş, hayatta kalma şansım yüzde ondan azmış. Öleceğime emindim. Seni özgür bırakmak istedim Charlotte, benim dünyamdan, zincirlerimden özgür bırakmak istedim."

Onun sözleri içimi parçaladı, zorlukla yutkundum. "Senin çocuğuna hamileydim Cassian, ama sen bana inanmadın bile."

"Mantıklı gelmedi," dedi titrek bir sesle.

"Hiçbir erkek buna inanmazdı. Ama sana bir şans vermemekle hata ettim. Sen gittiğin andan itibaren, dokuz korumam seni gizlice izliyordu. Baban, Luca, Artem... Seni bulmaya çalıştılar, ama ben bunu engelledim. Nasıl oldu da Amerika'dan durdurulmadan çıkabildin sence?"

Nefesim kesildi, şok ve öfke karışmıştı.

"Yani, nedenlerin asıl olduğu için seni affetmem mi gerekiyor?" diye bağırdım. "Beni terk ettin, Cassian. Hiçbir mazeret bunu değiştirmez. Hamileydim, yalnızdım, dayanacak kimsem yoktu. Her gece sırtım ağrıyordu, onu ovacak kimse yoktu. Sabah bulantıları bütün gün sürüyordu, bana su getirecek kimse yoktu.

Saatlerce süren doğum sancıları, hastanede yabancılar arasında çığlık atmak, elimi tutacak kimsem yoktu. İkizler... Tanrım, o kadar ağırlardı ki, omurgama baskı yapıyorlardı, uyuyamayacak kadar tekmeliyorlardı. Sonra onları tek başıma büyüttüm, her ateş, her gözyaşı, her an kırılacağımı düşündüm. Sen orada değildin."

"Ve öldüler," diye ekledim, acı ama gerekli bir yalanla, "ve ben çaresizce onların gözlerimin önünden kayıp gitmelerini izledim. Şimdi buraya gelip affedilmeyi mi istiyorsun?"

Bizim kaderimizde birlikte olmak yok, Cassian. Altı yıl, hayatına devam etmek için yeterince uzun bir süre."

"Sen devam ettin mi?" diye sordu, sesi keskin, gözleri mezarlara dönmüştü. "Seni bırakan adamla mı?"

"Beni çöp gibi attığından beri başka bir kadınla yattın mı?" diye karşılık verdim, onun sorusunu ona geri yönelterek.

"Hayır," dedi sert bir sesle. "Sen, dokunacağım son kadınsın Charlotte."

Sözleri bir dalga gibi çarptı ve derinlere gömdüğüm aşkı uyandırdı. Onu bastırarak uzaklaştım.

"Evlen benimle, Charlotte," dedi, arabaya doğru yürürken sesi yalvarır gibiydi. "New York'taki her şeyi bırakacağım, imparatorluğumu, adımları, ve senin için buraya geleceğim."

"Seninle tekrar birlikte olamam, evlenmek bir yana," dedim, yolcu koltuğuna otururken, kalbim ağırlaşmıştı. "Ve hayır, o adam benim sevgilim değildi. O sadece patronum, Viktor Kuznetsov."

Cassian başını salladı, çenesini sıkarak motoru çalıştırdı. "Anlıyorum."

"Beni iş yerine bırak," dedim ve ona Aurora Designs'ın adresini verdim.

Sessizce sürdü, şehir hızla geçip gidiyordu, zihnim acı ve kararlılıkla doluydu.

"Peki, yakında Rusya'dan ayrılacak mısın?" diye sordum, sesim keskin çıkmıştı.

Cassian direksiyonu daha sıkı kavradı. "Sen olmadan hayatımın bir anlamı yok, Charlotte," dedi, sesinde eskiden dizlerimi titretiren o takıntılı yoğunluk vardı. "Yani, hayır, burada kalacağım..."

kader bizi yeniden bir araya getirene kadar burada kalacağım. Seni hala seviyorum ve son nefesime kadar seveceğim."

"Son nefesine kadar mı?" diye sertçe sordum.

"Yakın zamanda ölmeyeceğim," dedi, mavi gözleri bana kısa bir süre baktı. "Şu anda iyiyim."

Acı bir şekilde güldüm ve başımı salladım. "Söylediğin tek kelimeye bile inanmıyorum Cassian. Altı yıl önce de iyi olduğunu söylemiştin. Beni gerçekten sevdiysen, neden sağlığın hakkında bana bir şey söylemedin? Bununla başa çıkamayacak kadar zayıf olduğumu mu düşündün?"

"Endişelenmeni istemedim," diye sözümü kesti.

"Bana güvenmedin," diye karşılık verdim, ona dönerek. "Bunun seni zayıf göstereceğini düşündün. Haberin olsun, Cassian, her yetişkinin sağlık sorunları vardır. Bazıları diğerlerinden daha belirgindir. O yüzden, bir kez olsun, bana gerçeği söyle. Gerçekten ölüyor musun?"

O içini çekti, omuzları hafifçe çöktü ve yola bakmaya başladı. "Kanser... acımasız," diye itiraf etti, sesi klinik bir tona düştü, sanki gerçeklikten uzaklaşmış gibi.

"Yıllar boyunca beş ameliyat geçirdim, her seferinde lenf sistemimden kötü huylu tümörler çıkarıldı. Kemoterapi, radyasyon, hedefli inhibitörler... Bunlar hastalığı yavaşlatıyor, ancak her seferinde nüksediyor ve eskisinden daha hızlı metastaz yapıyor.

Şanslıysam, iyileşme süreci en az on iki ay sürüyor. Şu anda remisyon dönemindeyim, ancak geçen ay yapılan taramalar potansiyel yeni büyümeler olduğunu gösterdi. Bir sonraki biyopsiye kadar bir sonraki biyopsiye kadar bilemeyeceğim."

Onun sözleri içime işlerken, göğsümde acıma ve öfke karışımı bir duygu uyandı.

"Bunu yaşamaya devam ettiğin için üzgünüm," dedim sessizce, bakışlarım ellerime düştü.

Yıllar önce bir göğüs ameliyatı geçirmiştım, iyi huylu bir kitleyi almak için lumpektomi yapılmıştı ve o zamandan beri sağlıklıyım, nüksetme yok, komplikasyon yok.

Ancak göğsümü kaybetmem sadece fiziksel olarak değil, ruhsal olarak da izler bırakmıştı. Boşluğu doldurmak için implantlar, yapay kıvrımlar düşünmüştüm, ama her seferinde vazgeçmiştim.

Artık sahte olan her şeyden nefret ediyordum: sahte vaatler, sahte hayatlar. Düz göğüslerimi, vücudumu olduğu gibi, izleriyle birlikte kabul etmeyi öğrenmiştim. O benim vücudumdı ve bu yeterliydi.

Cassian, Aurora Designs'ın önüne çekti.

"Charlotte, hala paran var, değil mi?" diye sordu, sesi daha yumuşak, neredeyse endişeli.

"Altı milyondan biraz fazlam var," dedim, gözlerine kısaca bakarak. "Bu fazlasıyla yeterliydi. Çalışıyorum çünkü istiyorum, mecbur olduğum için değil."

O başını salladı, gözleri üzerimde kalarak, benim vermek istemediğim bir şeyi arıyordu.

Arabadan inmek üzereydim ki durdum ve ona döndüm.

Ona bakmak, Asher'a bakmak gibiydi — aynı keskin çene, aynı delici mavi gözler, asla tanıyamayacağı oğlunun aynası.

Bu düşünce içimi burktı, olabileceklerdi için bir acı hissettim.

Çocuklarının hayatta olduğunu bilseydi, onlar için savaşır, bizi kan ve güç dolu dünyasına geri sürüklerdi. Ama onlar daha iyisini hak ediyorlardı: barış, güvenlik, onun gölgesinden onun gölgesinden uzak bir hayat.

"Sağlığınız için gerçekten üzgünüm," dedim, sesim istediğimden daha yumuşaktı.

"Bana acıma," diye tersledi, gözlerinde gurur parıldıyordu.

"Birini sevmek lanet değildir," dedim iç çekerek. "Sen insansın Cassian, tanrı değil. Hoşça kal." Dışarı çıktım, ofise doğru yürürken soğuk hava yüzüme çarptı, söylediğim yalan ve sakladığım gerçek yüzünden kalbim ağırlaşmıştı.

İçeride, masama zar zor ulaşmıştım, eskiz defterim yarı bitmiş bir elbise tasarımına açılmıştı ki, köşede bir gölge belirdi.

Viktor Kuznetsov'un duvara yaslanmış, çiçek bozuğu yüzü ve boncuk gibi gözleriyle beni rahatsız edici bir yoğunlukla izlediğini görünce irkildim ve nefesim kesildi.

"Bay Kuznetsov, neden oradasınız?" diye sordum, sesim gergin, rahatsızlığımı gizlemek için sinirliydim.

"Sizi gözetliyordum," dedi, kalın Rus aksanıyla, yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme yayılırken. "Birlikte olduğunuz adam... Bence o tehlikeli biri. Onun fotoğrafını çektim ve soruşturma için polise gönderdim."

Kanım kaynadı ve yumruklarımı sıkarak ona yaklaştım.

"Ne? Bu seni ilgilendirmez! Sana onun aileden biri olduğunu söyledim. Neden hayatıma burnunu sokuyorsun?"

"Senin incinmeni istemiyorum," dedi, sesi yumuşadı, ama gözleri tüylerimi diken diken eden bir şey ile parlıyordu.

Keskin ve acı bir kahkaha attım. "Kendimi koruyamayacağımı mı düşünüyorsun? Sen benim patronumsun Viktor, koruyucum değil. Neden daha fazlasıymışsın gibi davranıyorsun?"

Bir adım öne çıktı, çok yakındı, kolonyası çok güçlüydü, iri cüssesi üzerime çöküyordu. "Çünkü daha fazlası olmak istiyorum, Charlotte," dedi, sesi alçaktı, bir şekilde yanlıs hissettiren bir ciddiyetle. "Birlikte olmamızı istiyorum. Ben bekârım, sen bekârsın. Beş yıldır burada çalışıyorsun, yanında bir erkek gördüğüm hiç olmadı. Bunu söylemekte geç kaldım, ama seni istiyorum, kadını, hatta karım olarak. Bugünkü adam, senin eski sevgilin, değil mi? Hayatına geri dönmeye çalışıyor."

Midem bulandı, onun küstahlığına tiksinti duydum.

Viktor, o kaba yüzü ve açgözlü gözleriyle beni sahiplenebileceğini mi sanıyordu? "İlgilenmiyorum," dedim, sesim soğuktu, geri adım atarak aramızdaki mesafe. "Ve bu, benim özel hayatıma karıştığın son sefer olsun. Şimdi, lütfen git."

Omuzları çökmüş bir şekilde iç geçirdi, ama gözleri o yırtıcı parıltısını kaybetmedi. "Bunu bir düşün," dedi, bir an durakladıktan sonra dönüp çıktı, ağır adımları koridorda yankılandı.

Sandalyeme çöktüm, ellerim titreyerek eskiz defterimi sıktım.

Viktor'un sözleri, Cassian'ın varlığı, ikizler hakkındaki yalan... Hepsisi çok fazlaydı.

Özenle inşa ettiğim hayatım, parçalanıyormuş gibi hissettim.

Bölüm 14

CHARLOTTE

Akşam, evi sessiz bir koza ile sardı.

Asher ve Aria'yı anaokulundan almıştım.

Şimdi mutfak, tavuk kiev'in aromasıyla ısınmıştı, altın rengi kabuğu kremalı patates püresinin yanında parıldıyordu — en sevdikleri yemeklerden biri.

Onların tabaklarını servis ettim, Asher çatalını alırken saçlarını okşadım ve Aria'nın yemek yediğinden emin olduktan sonra, yorgunluk kemiklerimi sarsarken yatak odama çekildim.

Yatağa zar zor uzanmıştım ki, telefonum komodinin üzerinde titremeye başladı.

Ekranda tanıdık olmayan bir numara belirdi, ama içimden bir his bunun Cassian olduğundan emindi.

Onun ısrarı bitmek bilmiyordu.

Parlayan rakamlara baktım, başparmağım reddet düğmesinin üzerinde duruyordu.

Bırak arasın.

Onunla yüzleşmeye hazır değildim. Telefonu sessize aldım ve merhametli bir kaçış olarak uykuya daldım.

Sabah güneşi perdelerden süzülerek beni uykumdan uyandırdı.

Telefonuma uzandım ve ekranı gördüğümde midem düğümlendi: 109 cevapsız arama.

Ağzım açık kaldı. Hiç uyumamış mıydı?

Sonsuz aramalar kelimelerden daha fazlasını anlatıyordu: Cassian Moretti vazgeçen türden bir adam değildi ve bu da bunun kanıtıydı. Takıntısı bir gölge gibi bana yapışmıştı.

Korkuyu bir kenara itip kendimi sabahın ritmine zorladım.

İkizlerin kahvaltısını hazırladım, hangi çizgi film karakterinin daha iyi olduğu konusunda tartışırken neşeli sesleri mutfağı doldurdu. Sonra onları anaokuluna götürdüm, küçük elleri arabanın camından heyecanla el sallarken ben de içimdeki fırtınayı gizleyerek gülümsedim.

İş benim kaçış noktam olmalıydı, ama ofise girer girmez, normalde duyulan klavye sesleri ve telefon konuşmaları kesilmişti.

Onun yerine huzursuz bir sohbet vardı. Küçük gruplar halinde bir araya gelen çalışanlar fısıldaşıyor, masalarda dokunulmamış kağıtlar yığılmış, yarısı içilmiş kahve fincanları soğuyordu.

Bu düzensizlik sınırlarımı bozuyordu.

Genelde burada kendime saklanırdım.

Beni gerçekten tanıyan tek kişiler ikizlerimdi. Ama bugün merakım beni, dayanabildiğim birkaç iş arkadaşımın biri olan Jenna'ya çekti. O, parlak gözlü bir pazarlama asistanıydı, her zaman dedikodulara hazır ve anlatacak bir hikayesi hep vardı.

"Neler oluyor?" diye sordum, sesimi alçaltarak. "Herkes güne hazırlanıyor olması gerekmez mi?"

Jenna eğildi ve komplo kurarcasına fısıldadı. "Şirketi yeni bir alıcı devraldı. Yeni bir patronumuz var, aslında yeni bir CEO."

Mideme bir ağırlık çöktü.

Beş yıl boyunca burada çalıştım, proje yönetiminde terfi aldım, şirketin kar elde etmesini izledim.

Sahibi neden şimdi satmak istesin ki?

Daha fazla soru sormadan, arkamda bir kargaşa çıktı.

Döndüğümde, bölüm başkanım Viktor'un COO Margaret Hensley ve CFO David Ruiz ile birlikte ilerlediğini gördüm. Yüzleri gergindi, profesyonel maskeleri tedirginliklerini zar zor gizliyordu.

"Bayanlar ve baylar," diye başladı Margaret, sesi mırıldanmaları bastırarak. "Bu sabah gönderilen e-postada ayrıntılı olarak belirtildiği gibi, yeni bir sahibi ve CEO'muz var. Bay Cassian Moretti'yi alkışlarla karşılayalım."

Dünya başıma yıkıldı.

Ciğerlerimden hava

boşaldı. Hayır. Hayır, bu

olamazdı...

Gözlerim öne çıkan silüete kilitlendi ve işte oradaydı Cassian, geniş omuzlarını saran, kumaşı ışığı hafif bir parlaklıkla yansıtan, özel dikim siyah bir takım elbise giymişti.

Koyu renkli saçları geriye taranmış, yüzünün keskin hatlarını vurgulamış ve delici mavi gözleri güç ve tehlike yayıyordu.

Gümüş bir saat bileğinde parıltıyordu ve otoriter, taviz vermeyen duruşu, odayı sanki her santimetrekaresi ona aitmiş gibi daha küçük hissettiriyordu.

"Aman Tanrım, o çok yakışıklı!" Jenna yanımda, sesi zar zor duyulacak şekilde çığlık attı.

"Şu çene hattına bak," diye fısıldadı muhasebeden Sarah, dramatik bir şekilde kendini yelpazeleyerek. "Hayatımı mahvetmesine izin verirdim."

"Uzun boylu, yakışıklı ve muhtemelen zengin," diye ekledi insan kaynaklarından Mia, kıkırdayarak. "*Onun* ofisinde fazla mesaiye gönüllü olurum."

Onların gevezelikleri sinir bozucuydu, ama gözlerimi Cassian'dan ayıramıyordum.

Gözleri benimkilere takıldı ve dudaklarında yavaşça, yırtıcı bir sırıtış belirdi, bu da omurgamda bir ürperti yarattı.

Oda dolusu insanlara seslendi, sesi yumuşak ve otoriterdi, "büyüme" ve "verimlilik" için belirsiz planlar özetledi ve sonra eliyle bizi uğurladı.

Çalışanlar heyecanla dağıldılar, ama ben donakaldım, zihnim hızla çalışıyordu.

Çalıştığım şirketi satın mı almıştı? Neden?

Ne tür bir oyun oynuyordu?

Görevlerime odaklanmaya çalıştım, ama proje dosyalarını düzenlerken ellerim titriyordu.

Bir saat sonra, masamdaki dahili telefon çaldı ve Margaret'in net sesi duyuldu. "Charlotte, CEO'nun ofisine gel. Hemen."

Kalbim göğsümde çarpıyordu.

Telefonu kapattım, parmaklarım ahize üzerinde kalmış, içimde bir korku hissi dolaşıyordu.

Ayağa kalkıp bluzumu düzelttim, içimde çılgılık atan panik hissine rağmen duruşumda sakinliği zorladım.

En üst kata çıkan merdivenler sonsuz gibi geliyordu, her adım steril koridorda yankılanıyordu.

CEO'nun ofisinin kapısında, üzerinde "Cassian Moretti" yazan cilalı maun levha duruyordu, ben de durdum.

Elim titreyerek kapı kolunu tuttum, soğuk metal bir an için beni sakinleştirdi, sonra kapıyı açtım.

Cassian, arkasında yerden tavana kadar uzanan pencerelerden şehrin silüetinin uzandığı devasa bir masanın arkasında oturuyordu.

Derili koltuğuna yaslanmış, bir eliyle dosya yığınının tutarken, diğer eliyle kalemi ritmik bir şekilde masaya vurarak tam bir kral gibi görünüyordu.

"Charlotte," dedi, sesi alçak ve eğlenceli bir tonda. "Kapıyı kapat."

İçeri girdim, kapıyı kapattım ve tüm numaramı bıraktım. "Cassian, ne halt ediyorsun sen?"

Dirseklerini masaya dayayarak öne eğildi ve sırtışı genişledi. "Sana parayla istediğin her şeye sahip olabileceğini gösteriyorum."

Karşısındaki sandalyeyi çekip oturdum, kollarımı kavuşturdum. "Tamam, *baba*. Buradayım. Ne istiyorsun?"

Yüzü karardı. "Çocukların gömüldüğünü söylediğin mezarı araştırttım. Bu bir yalandı, Charlotte. Orada iki yaşlı insan vardı, çocuklar değil. Neden gerçeği saklıyorsun?"

Kanım dondu.

Onun bu kadar derine ineceğini, Asher ve Aria'yı onun dünyasından korumak için uydurduğum hikayeyi sorgulayacağını hiç beklemiyordum.

"Her yerdesin, Cassian," diye bağırdım, öne doğru eğilerek. "Beni zihinsel ve duygusal olarak boğuyorsun. Bunun için senden *nefret ediyorum*."

Çenesi gerildi, ama bakışları bir an için yumuşadı. "Çocuklarım nerede?"

"Çocukların mı?" diye alay ettim, sesim meydan okurcasına keskinleşti. "Onların senin olup olmadığını bile bilmiyorsun."

"Bana başka bir erkekle olduklarını söyleme," diye homurdandı. "Benim neler yapabileceğimi biliyorsun."

Onun bakışlarını karşıladım. "Beni işimle ilgili bir şey için mi çağırdın? Yoksa sadece dedektifçilik oynamak için mi buradasın?"

"Patronuna saygılı davranacaksın," dedi buz gibi bir ses tonuyla.

Acı bir kahkaha attım ve sandalyeyi yerden sürterek hızla ayağa kalktım. "Saygı mı? Hesabımda milyonlar var Cassian. Bu işe ihtiyacım yok, sana da. İstifa ediyorum."

Ben kapıya doğru koşarken, o keskin, sonra da yumuşak bir sesle "Charlotte!" diye seslendi. "Charlotte, bekle."

Arkamı dönmedim, nabzım hızla atarken masama döndüm.

Bu iş benim dayanağımdı, hayatımın kaosunun ortasında bir parça normallik, ama Cassian CEO olarak göreve geldiğinde, bu mutluluk dehşete dönüşecekti.

Dizüstü bilgisayarımı açtım, parmaklarım klavyede uçarken istifa mektubumu yazdım, her kelime bastırılmış öfkemin bir parçasıydı.

Mektubu yazdırdım, kağıt elimde çıtır çıtırdı ve istifa protokolüne uygun olarak Viktor'un ofisine doğru yürüdüm.

Viktor dağınık masasından başını kaldırdı, çocuksu yüzünde şaşkınlık belirdi. "Charlotte, bu ne?"

Mektubu masasının üzerine kaydurdım. "İstifam. Burada kalamam."

Mektubu gözden geçirdi, kaşları çatıldı. "Bunun nedeni eski sevgilinin yeni patron olması mı?"

Hazırlıksız yakalandığım için gerildim. "Onun eski sevgilim olduğunu hiç söylemedim. Ama evet, Cassian Moretti ayrılmamın sebebidir. Onun altında çalışamam."

Viktor geriye yaslandı ve içini çekti. "Bebeğim, çok önemli birkaç projemiz var ve senin ekibin üçünü yönetiyor. Şimdi gidersen, ortalık karışır. Kimse senin işini yarıda devralamaz."

Cevap veremeden kapı açıldı ve Cassian'ın varlığı odayı bir fırtına bulutu gibi doldurdu.

Kalbim sıkıştı, parmaklarım yumruk oldu.

Viktor'un masasındaki mektuba baktı, yüzündeki ifade okunamazdı. "Bu istifa meselesi de ne?"

Viktor tereddüt etti, sonra mektubu işaret etti. "Charlotte istifa ediyor, efendim. Ancak iş sözleşmesinin 4.2. maddesine göre, şirket proje sürekliliğini ve bilgi aktarımını sağlamak için istifayı dokuz aya kadar erteleme hakkını saklı tutar. Bu süreden sonra istifa otomatik olarak geçerli olur."

Yumruklarımı sıktım, öfkem içimde kaynıyordu. Yine kapana kısılmıştım — hem de evrak işleri yüzünden. "Bu saçmalık," diye bağırdım. "Benim işim bitti buradan gidiyorum."

Cassian'ın gözleri Viktor'a kaydı, sesi keskinleşti. "Neden ona 'bebeğim' diyorsun, Viktor?"

Viktor soldu, kekeledi. "Efendim, ben... Dilim sürçtü. Ve ilk karşılaşmamızla ilgili olarak... Size bir özür borçluyum. Ben sadece Charlotte'u koruyordum, tüm çalışanlarımı koruduğum gibi."

Cassian'ın bakışları karardı ve Viktor'u bir avcı gibi köşeye sıkıştırdı. "Ya da ona karşı hislerin var."

Viktor başını salladı, sonra donakaldı, omuzları çöktü. "Tamam, efendim. Ona karşı hislerim var. Bunu kontrol edemiyorum. Sizin de hisleriniz olduğu açık, ama o artık sizden hoşlanmıyor."

Viktor'un pervasız itirafı ile Cassian'ın zar zor bastırdığı öfkesi arasında donakaldım.

Viktor'a Cassian Moretti gibi bir adama meydan okuma cesaretini kim verdi?

O, Cassian'ın sadece şık bir milyarder CEO olduğunu düşünüyor olabilir, ama ben gerçeği görmüştüm: Cassian, elleri kanla lekelenmiş bir mafya babasıydı.

Onun gücü mutlak.

Onun gibi adamlar pazarlık yapmaz, ortadan kaldırır.

Cassian, Viktor'un masasına doğru yavaşça yürüdü, hareketleri kasıtlıydı.

Gözleri, dağınık dosyalara, kahve fincanlarının altına tutturulmuş hesap tablolarına ve yarı bitmiş tekliflere kaydı — Viktor'un on beş yıllık çalışması ortada duruyordu.

Şirket ona güveniyordu; müşteri ilişkileri şirketin bel kemiği idi.

Herhangi bir rasyonel lider onun değerini görürdü. Ama Cassian rasyonel değildi, en azından benimle ilgili konularda.

"Kovuldun," dedi Cassian, sesi ölümcül bir bıçak gibiydi.

Viktor'un yüzü buruştu, gözleri sanki onu koruyabilecekmiş gibi iş yığınlarına kaydı. "Efendim, bu bir hata. Kimse benim rolümü üstlenemez, aksi takdirde önemli müşterilerimizi kaybederiz. Yıllar boyunca müşterilerle güven ilişkisi kurdum, bunu öylece..."

Cassian, sert bir ifadeyle sözünü kesti. "Charlotte'tan uzak dur. O benim, her zaman öyleydi. Bu tek uyarın. Onu bir daha yanında görürsem, seni öldürürüm. Denemek istersen, görürsün."

Viktor'un ağzı açıldı, sonra kapandı, Cassian'ın bakışları altında cesareti parçalandı. "İlk günden itibaren şirketi parçalıyorsun," diye kekeledi, "hepsi de seni istemeyen bir kadın hakkındaki hayallerin yüzünden."

Cassian'ın yumruğu sıkıldı, parmak eklemleri beyazladı ve bir an için masanın üzerinden atlayıp Viktor'u orada öldüreceğini sandım. Bunun yerine, telefonunu çıkardı ve soğuk bir sesle konuştu. "Güvenlik, bu baş belasını dışarı çıkarın. Hemen."

Kapı açıldı ve iki iri yarısı güvenlik görevlisi, yüzlerinde hiçbir ifade olmadan içeri daldı.

Viktor'un protestoları keskin ve çaresiz bir şekilde yükseldi. "Bu delilik! Şirketi dava edeceğim, işimi yaptığım için beni kovamazsınız!" Onu dışarı sürüklerken, sesi koridorda yankılandı: "Bay Cassian, bunu iyice düşünün... Onu asla elde edemeyeceksiniz..."

Cassian bana döndü, gözleri yumuşadı, ama sadece biraz, pençelerini indiren ama gardını indirmeyen bir avcı gibi. "Seni boğmak istemiyorum, Charlotte. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Kollarımı kavuşturdum, sesim meydan okurcasına keskinleşti. "Aynen öyle yapıyorsun. Her yerdesin — işimde, hayatımda, *kafamda*."

"Dün gece telefonlarıma cevap vermedin," dedi, yaklaşıarak, varlığı ezici bir şekilde. "Neden?"

"Çünkü seninle konuşmak istemiyorum," diye tersledim. "Kafana sok şunu: biz bittik. Altı yıl ayrı kaldık ve şimdi birdenbire hayatıma geri girebileceğini mi sanıyorsun? Ben mesafeye ihtiyacım var Cassian, senin güç oyunlarına değil."

Başını eğdi, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Henüz istifa edemezsin. Sözleşmen, istifa bildiriminden sonra dokuz ay boyunca seni bağlar. En azından işte benimle kalmak zorundasın."

Kanım kaynadı. "Sen iğrençsin."

Bir an durdu, yüzünde incinmiş gibi bir ifade belirdi. "Benden o kadar mı nefret ediyorsun?"

"Evet," dedim, sesim titriyordu. "Beni uzaklaştırdın, yıllarca terk ettin ve şimdi yine beni kontrol etmeye çalışıyorsun. Artık çok geç, Cassian. Kes şunu."

Beni uzun bir süre inceledi, sonra dikleşti ve ses tonu soğuk bir otoriteye dönüştü. "Günde üç kez ofisime rapor vereceksin: sabah, öğle yemeğinden sonra ve işten çıkmadan önce. Viktor'un bölüm başkanı rolünü devralacaksın. Onun projelerini incele, her ayrıntıyı öğren. Hiçbir şeyin yarım kalmasını istemiyorum. Eğer tereddüt edersen veya yetersiz kalırsan, seni giriş seviyesindeki bir pozisyona indiririm. O üç ay dolana kadar, eskiden üstünde olduğun herkesin alay konusu olursun."

"

Arkasını dönüp kapıya doğru yürüdü, sadece bir an durup "Beni sına, Charlotte" diye ekledi. Sonra gitti ve beni Viktor'un ofisinin boğucu sessizliğinde bıraktı.

Koltuğa çöktüm, ellerim titreyerek kolçakları sıktım. Viktor'un kolonyası deride kalmıştı, Cassian'ın az önce yarattığı kaosu hatırlatan, bayat bir koku. Cassian'ın az önce yarattığı kaosu hatırlatıyordu.

Viktor'un kokusu havayı kirletirken burada çalışamazdım.

Ofisin tamamen yenilenmesi gerekiyordu; yeni mobilyalar, yeni boya, bu günü silip süpürecek her şey.

Ama daha da önemlisi, ikizlerimi korumalıydım.

Cassian işimi, hareketlerimi kontrol edebilirdi, ama çocuklarım benim kırmızı çizgimdi. Onları asla öğrenmemeliydi.

Saatler sonra, öğleden sonra trafiğinde arabamı sürerken, Asher ve Aria'yı anaokulundan almaya giderken motorun uğultusu bana hafif bir rahatlık veriyordu.

Gözlerim birkaç saniyede bir dikiz aynasına kayıyordu, Cassian'ın şık siyah arabalarından birinin beni takip ettiğini görmeyi yarı yarıya bekliyordum.

Direksiyonu daha sıkı kavradım ve sinirlerimi yatıştırmaya çalıştım.

Çantamın içinde telefonum titredi.

Telefonu çıkardığımda ekranda okulun numarasının yanıp söndüğünü gördüm ve midem bir anda düğümlendi. İlk çalımda cevap verdim, göğsümde bir sıkıntı hissediyordum.

"Bayan Charlotte," öğretmenin sesi acil ve gergin bir tonda geliyordu, "çocuklarınızla ilgili bir olay oldu."

"Ne oldu?" diye sordum, kalbim hızla çarparak bir sonraki şeride geçip hızlandım.

"Aria okulun önüne park edilmiş bir Maybach'ın üzerine aşk emojisi çizdi ve Asher onu boyayarak araca zarar verdi. Aracın sahibi nüfuzlu bir adam ve asistanı tazminat talep ediyor, aksi takdirde velilere karşı yasal işlem başlatacaklar."

Nefesim kesildi.

Çocuklarım her zaman çok neşelidirler, ama bu ne? "On dakika sonra orada olacağım," dedim, telefonu kapatıp gaza daha fazla bastım.

Arabayı tamir ettirmek sorun değildi; altı yıl önce Cassian'ın kartından çektiğim para hâlâ hesabımda duruyordu ve hasarı karşılamaya fazlasıyla yetiyordu.

Ama kiminle uğraştıklarını düşünmek – öğretmen "güçlü bir adam" demişti – tüylerimi diken diken etti.

Bu şehirde "güçlü" genellikle tehlikeli anlamına geliyordu ve Cassian zaten kontrolünü sıkılaştırmışken, başka bir düşman daha edinecek durumda değildim.

Okulun otoparkı, ben geldiğimde neredeyse boştu.

Çoğu ebeveyn çocuklarını çoktan almıştı ve okul bahçesi ürkütücü bir sessizliğe bürünmüştü.

Öğretmen Bayan Grayson'ı müdürün yanında dururken gördüm, ikisi de somurtkan görünüyordu. "Çocuklarım nerede?" diye sordum, sesim istemeden keskinleşmişti.

Bayan Grayson, oyun parkının yanında park etmiş şık siyah bir Maybach'ı işaret etti. Parlak yüzeyi kırmızı boya izleri ve kabaca çizilmiş bir kalp ile lekelenmişti. "Sahibinin yanındalar," dedi.

Kalbim çarparken arabaya doğru koştum.

Asher ve Aria arabanın yanında duruyorlardı, küçük yüzleri solgun, gözleri korkuyla açılmıştı.

Başka kimse yoktu, ne asistan ne de sahibi. Rahatladım, ama bu rahatlama kısa sürdü. Solumdan gelen bir ses beni olduğum yerde dondu.

"Patron, Tanrıya şükür buradasınız," dedi bir adam, sesi heyecanlıydı. "Bazı veletler arabanıza saçma sapan şeyler yazmışlar. Okulu bilgilendirdim, ailelerini dava edeceğiz."

Adına hitap ettiği "patron" sırtı bana dönük, telefonuna dalmış bir şekilde duruyordu.

Sonra konuştu ve dünya altüst oldu. "İyi."

Asistan tereddüt etti. "Ama çocuklar..."

Cassian başını kaldırdı, gözlerinde öfke parladı. "Çocuklar ne olacak? Onlara elini sürmedin, değil mi? Çünkü bunu aklından bile geçirirsen, sana kurşun sıkarım."

Asistanın sesi titriyordu. "Patron, o çocuklar... size benziyorlar." Cassian donakaldı, bakışları Maybach'a kaydı.

Kalbim durdu.

Dinlediğim yerden fırladım, Asher ve Aria'ya ulaşana kadar spor ayakkabılarım kaldırımda gümbür gümbür sesler çıkarıyordu.

Onların şaşkınlık çığlıklarını görmezden gelerek ellerini tuttum ve onları arabama doğru çektim, kulaklarımda kalp atışlarım gümbür gümbür çalıyordu.

"Hadi gidelim," diye fısıldadım, sesim titriyordu, onları arka koltuğa itip çılginca ellerimle emniyet kemerlerini bağladım.

Kapıyı çarptım ve döndüğümde Cassian'ın birkaç adım ötede durduğunu gördüm, gözleri bana kilitlenmişti, sonra ikizlere kaydı.

Yüzündeki ifade okunamazdı, ama bakışlarındaki yoğunluk beni ürpertti. "Charlotte," dedi, sesi alçak ve tehlikeliydi. "Bu çocuklar kimin?"

"Onları benden ne zamandır saklıyorsun?" diye sordu, "Öldüklerini mi uydurdun? Bunu öylece kabul edeceğimi mi sandın?"

Arabanın kapısına daha sıkı tutundum, parmak eklemlerim beyazladı. "Onların sana yakın olmasını istemiyorum. Beş yıldır sensiz yaşadılar Cassian. Artık sana ihtiyaçları yok."

Çenesi sıkıldı, ama gözleri yumuşadı, demir gibi sert görünüşünün ardında bir anlık acı belirdi. "Eğer onların babasıysam, önemli olan onların ihtiyacı değil,

benim ihtiyacım olan şey önemlidir. Gitmeden önce onlardan DNA örneği istiyorum. Onları bir 'yabancıya' tanıtmaktan korkuyorsan, benim için onu al."

Tereddüt ettim, midem düğümlendi.

Reddetmek sadece şüphelerini artıracaktı ve DNA testi zaten bildiğim şeyi doğrulayacaktı.

Korkumu yutarak telefonumu çıkardım, parmaklarım titreyerek galeriyi açtım ve ona doğru uzattım. "Teste gerek yok. Onlar senin."

Cassian fotoğrafları kaydırırken gözleri fal taşı gibi açıldı — Aria'nın doğum gününde dişleri aralıklı gülümsemesi, Asher'in sanat dersinden boya lekeli yüzü.

Yüzündeki ifade bozuldu, yüzüne derin bir hüznün çizgileri kazındı.

Telefonu geri verirken, pişmanlığın ağırlığı dayanılmazmış gibi gözlerini kapattı.

"Bunu hak ettim," dedi sessizce, sesi sabit ama pişmanlıkla doluydu. "Hak ettin," dedim, sesim keskinleşmişti. "O zaman bana inanmadın."

beni bir kenara attın."

Gözlerime baktı, keskin bakışları ham, neredeyse savunmasız bir şeyle yumuşadı. "Charlotte... Geçmişini geri alamam. Ama aramızda kalanlar için savaşabilirim. Beni onların hayatlarından uzaklaştırma. Bana bu şansını ver, yemin ederim, bir daha senden asla şüphe etmeyeceğim."

"Hayır," diye bağırdım, ona yaklaşıp, sesim meydan okurcasına titriyordu. "Sana elimden gelen her şeyi verdim - acı çektim, boyun eğdim, katlandım - ama bunu yapamam. Onları yapamam. Sen de ölmek üzere olduğunu kendin söyledin, değil mi? Birkaç ay sonra ortadan kaybolacak bir baba için onların dünyasını parçalamanın ne anlamı var?"

Sözlerim bir darbe gibi çarptı ve yüzünde acı bir ifade belirdi, omuzları çöktü.

Ama onu uzak tutmak için çaresizce devam ettim. "Onları dokuz ay boyunca tek başıma taşıdım, beş yıl boyunca büyüttüm. Onların hayatlarında seni istemediğimi çok iyi biliyorum."

Sessizliği kulakları sağır ediyordu, gözleri yaşlarla parlıyordu. "Yani onların babasız büyümesini mi istiyorsun?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim, sesim artık daha yumuşaktı, "ama bu zamana kadar sensiz idare ettim. Onlar için daha iyi."

"Git," dedim, sesim kararlıydı. "Ve onların okulundan uzak dur."

Sürücü koltuğuna döndüm, ellerim titreyerek koltuğa oturdum.

Arka aynadan Cassian'ın orada durduğunu gördüm, silueti parçalanmış, sanki bir adamın çözülüşü gibi.

Asher ve Aria pencereden dışarı bakıyorlardı, küçük yüzleri cama yapışmış halde.

"Asher, o adam sana benziyor," dedi Aria, sesi merakla parıldıyordu.

"Doğru," dedi Asher, başını eğerek. "Dudakları bile... senin dudaklarına benziyor."

Kalbim atladı, sözleri içimi parçaladı.

Direksiyonu sımsıkı tuttum ve tarafsız bir ses tonu takındım. "Hangi adam?"

"Tartıştığın adam," dedi Asher, sesi daha yüksek çıkmıştı. "Arabanın yanında."

Yutkundum, zihnim bir yalan bulmak için hızla çalışıyordu. "O, arabasına çizim yaptığınız adamdı. Onu bize dava açmaması için yalvarıyordum, hepsi bu. Ve siz ikiniz de insanların arabalarına zarar vermeyi bıraksanız iyi olur, başımızı belaya sokacaksınız."

Aria kaşlarını çattı, yılmadı. "Ama neden bize benziyor?"

"Bilmiyorum," dedim, sesim gergindi. "Sadece... bırakın bu konuyu."

"Onu araştıracağım," dedi Asher, Aria'ya komplo kurar gibi fısıldayarak.

Bir cevap vermekten kendimi alıkoydum. *Onu araştırmak mı?* Onlar beş yaşındaydı, bunu nasıl yapabilirlerdi ki?

Ama onların araştırması, Cassian'ın yaklaşması düşüncesi içimi ürpertti.

Üç saat sonra eve döndüm, ikizler oturma odasındaki halının üzerine uzanmış, battaniye ve yastıklarla kale yapıyordu.

Sinirlerimi yatıştırmak için yaktığım mumdan dolayı ev sıcak vanilya kokuyordu.

Kapının keskin bir şekilde çalınması beni ürküttü ve Cassian'ı beklediğim için donakaldım. Kapıyı açtığımda, ciddi ve resmi ifadeli, şık takım elbiseli iki adamla karşılaştım.

"Charlotte Grayson?" diye sordu uzun boylu olan, rozetini göstererek.

"Kessler & Associates'ten geliyoruz, Cassian Moretti'yi temsil ediyoruz. Çocuk velayeti duruşması için size celp ve şikayetname tebliğ edildi."

Bana kalın bir zarf uzattığında kanım dondu, kağıtlar hukuki ağırlıkla doluydu. "Dilekçe, Aile Kanunu'nun 3120. maddesi uyarınca, Asher ve Aria Grayson adlı reşit olmayan çocukların ortak velayetini talep ediyor ve duruşma 12 Kasım'da Moskova Şehir Mahkemesi'nde yapılacak. Siz

yedi gün içinde cevap vermesi gerekmektedir, aksi takdirde gıyabi karar verilebilir.”

Ellerim titriyordu ama sesimi sabit tutmaya çalıştım. "Bu saçmalık. O böyle bir şey yapamaz..."

"Hanımefendi, biz sadece belgeleri teslim ediyoruz," dedi ikinci avukat, keskin bir ses tonuyla. "Endişelerinizi mahkemede veya avukatınız aracılığıyla dile getirmeniz gerekecek."

Arkalarına dönüp gittiler, ayak sesleri verandanın merdivenlerinde yankılandı. Dizlerim titreyerek kapıyı kapattım ve zarfı yırttım.

Tarih bana bakıyordu: bir hafta kalmıştı. Cassian Moretti ile mahkemede savaştım, kağıt kılıçla aslanla yüzleşmek gibiydi.

Onun serveti, bağlantıları, acımasızlığı... Yargıçları ve avukatları cebinde tutardı.

Uzak durmayı kabul ettiğini sanıyordum, ama bu onun intikamıydı, kontrolü geri kazanma yoluydu.

Ruh halim birdenbire bozuldu, üzerime ağır bir sis çöktü.

İkizlerin oturma odasındaki kahkahalarını duymamak için yatak odama girdim ve telefonu aldım.

Kendimi sorgulamadan önce parmaklarım Cassian'ın numarasını çevirdi.

"Cassian, ne halt ediyorsun?" diye tısladım, o cevap verdiğinde. "Onların hayatlarından uzak duracağımız konusunda anlaşmıştık sanıyordum."

"Ne anlaşması?" Sesi sakindi, neredeyse alaycıydı.

"Onların hayatlarının bir parçası olamazsın," dedim, odada volta atarak, ayaklarımın altında sert ahşap zeminin serinliğini hissederek. "Sen olmadan daha iyiler, inan bana."

"Sen ve çocuklar olmadan hayatımın bir anlamı yok," dedi, sesi yumuşayarak. "Onların var olduğunu bilmek, durumu daha da kötüleştiriyor."

"Mahkeme celbini iptal et," diye yalvardım, sesim titriyordu. "Onlar bensez yaşayamazlar, Cassian. Onlar benim her şeyim."

"Hayır," dedi kararlı bir sesle. "Öleceğimi söyledin. Eğer bu doğruysa, son günlerimi onların babası olarak geçirmek istiyorum. Sence bu adil değil mi?"

"Lütfen," diye yalvardım, gözlerim yaşlarla doldu. "Beni yine mahvedeceksin. Mahkemeleri elinde tutuyorsun, ama bebeklerimi benden alma."

"İkizlerim olmadan son günlerimi geçirmem mümkün değil," dedi kararlı bir sesle. "Babalık duygusunu tatmak istiyorum. Sen izin vermezsen, mahkemeler verecektir."

Kalbim sıkıştı. "Seni onlardan uzak tutmak için yapabileceğim bir şey var mı? Fiyatını söyle."

"Fiyat mı?" Kahkahası acı ve kederliydi. "Bir şey var, Charlotte." Göğsüm sıkıştı. "Ne?"

"Benimle evlen."

Dünya durdu, nefesim kesildi. "Sana bunun yürümeyeceğini söyledim. Defalarca söyledim."

"Bir yıl için," diye ekledi. "Eğer anlaşılmazsak, New York'a gideceğim. Sonsuza kadar."

Onun teklifinin ağırlığı beni ezdi, bir an durdum. "Tek yol bu mu?" "Evet."

"O zaman bazı şartlarım var," dedim, sesim titriyordu ama kararlıydı. "Söyle. Avukatlarım anlaşmayı hazırlayacak."

"Resmi bir düğün olmayacak," dedim. "İkizlere onların babası olduğunu söyleyemezsin, sadece benim kocam olduğunu söyleyebilirsin."

"Charlotte..."

"Sen bizim hayatımızda kalıcı değilsin," diye sözünü kestim. "Kendini onların babası olarak tanıtmak seni sabit bir unsur yapar ve ben bunu kabul edemem. Seninle bir yıl evlenip onları senin çatının altına taşınmak zaten benim için çok fazla."

"Başka bir şey var mı?" Sesi kontrollüydü.

"Bir yıl sonra ortadan kaybolacaksın. Takip yok, iz sürmek yok, iletişim yok." "Peki ya o zamana kadar anlaşırız?" diye sordu, sesinde zayıf bir umut vardı.

Acı bir şekilde güldüm. "Eğer anlaşabilseydik, beni ilk kez evliliğe zorladığın zaman anlaşabilirdik."

"Peki," dedi. "Avukatım seninle iletişime geçecek."

"Tamam."

Telefonu kapatmadı, sessizliği ağırdı. "Hoşça kal," dedim ve telefonu kapattım. Yatağa çöktüm, oda dönüyordu.

Cassian ile evlenmek mi?

İkizleri onun dünyasına taşımak mı?

Bu düşünce kalbimi sıkıştırıyordu, ama onun ikizleri mahkemeye vermemesi için tek yol buydu.

Bölüm 15

CHARLOTTE

Asher, Aria ve ben, Cassian'ın satın aldığı geniş Moskova'daki geniş malikaneye taşınalı dört gün geçmişti. Cassian'ın satın aldığı bu malikane, sakın bir banliyöde yer alan cam ve taştan yapılmış modern bir kale gibiydi.

Ev bir paradokstu: Dışarıdan şık ve soğuk görünürken, içi beklenmedik bir sıcaklıkla doluydu.

Cassian, iki yatak odasını ikizler için canlı birer sığınak haline getirmişti: Asher'ın odası, zümrüt yeşili duvarlar, ağaç ev şeklinde bir ranzaya yığılmış doldurulmuş dinazorlar ve gece gökyüzünü taklit eden, karanlıkta parlayan yıldızlı tavanla dolu bir ormandı.

Aria'nın odası ise pembe perdeler, peri ışıklarıyla süslenmiş bir gölgelikli yatak ve güneş ışığında parıltıdan ışıltılı tek boynuzlu at figürlerinin bulunduğu bir rafla pastel renkli bir harikalar diyarıydı.

Sanki aylarca plan yapmış, onların her zevkini önceden tahmin etmiş gibiydi ve o odaları görmek göğsümde bir şeyleri altüst etti — minnettarlık ile tedirginlik arasında bir çatışma yaşandı.

Cassian soğuk, mafya kralı görünüşünü bırakmış, yerine neredeyse tanıyamadığım bir adam gelmişti.

Daha önce hiç görmediğim bir şekilde canlıydı, Asher ve Aria ile uyanık olduğu her anı geçirirken kahkahası evin her yerinde yankılanıyordu, sanki New York'taki imparatorluğu artık yokmuş gibi.

Dün sabah onu arka bahçede, çimlerin üzerinde diz çökmüş, Asher'a futbol topuna vurmayı öğretirken yakalamıştım. Derin sesi sabırlıydı ve her sallantılı denemede onu cesaretlendiriyordu. "İşte böyle dostum, kaleye nişan al!" demişti, top uzağa gittiğinde Asher'ın buklelerini karıştırmış, ikisi de kahkahalarla yere yığılmışlardı.

Daha sonra, Aria ile oturma odasındaki halının üzerine çapraz bacaklı oturmuş, Aria hayali çay partileri hakkında konuşurken, özenle onun bebeğinin saçlarını örmüştü.

Güç kullanmaya alışkın elleri, ben duvarlarımı korumaya çalışırken bile kalbimi sızlatan bir nezaketle hareket ediyordu.

İkizlere onun benim yeni kocam olduğunu söylemeye karar vermiştik, daha fazlasını değil.

Yalan dilimde ağır bir yük oluşturunuyordu, ama gerekliydi — Cassian'ın hayatlarındaki rolü geçiciydi, bizi mahkemeye sürüklememesi için bir yıllık bir anlaşmaydı.

Yine de onu onlarla birlikte izlerken, yüzlerinin nasıl aydınlandığını görünce, kalbimdeki değişimi, adlandırmayı reddettiğim yumuşamayı inkar edemedim.

Mutfak sıcak bir sığınaktı.

Tezgahın başında durmuş, aile yemeği için sebzeleri doğramaktaydım.

Aria içeriye koştu, örgülü saçları sallanıyor, ela gözlerinde yaramaz bir ışıltı vardı.

"Anne, yardım edebilir miyim?" diye sordu ve tezgâhtaki havuç çubuğuna uzandı.

Ben iç çekerek ellerimi bir mutfak havlusuyla sildim. "Aria, lütfen yerinde dur.

Bir şeyleri devireceksin."

Beni dinlemedi, bir kaşık almak için tabureye tırmandı ve neredeyse bir kase marine sosunu deviriyordu. "Karıştırmak istiyorum!"

"Aria," dedim, sesim keskin çıkmıştı, "kes şunu. Her şeyi mahvedeceksin."

Dudaklarını büküp kollarını kavuşturdu ve ben azarlamamı yumuşatamadan Cassian kapıda belirdi, geniş omuzları tüm alanı doldurdu.

Koyu renkli saçları hafifçe dağınıktı, keskin hatlarını yumuşatan şakacı bir gülümseme vardı yüzünde. "En sevdiğim şefi azarladığını duydum da neymiş bu?" diye alay etti ve Aria'ya göz kırptı.

"Annem çok kötü!" diye bağırdı Aria, tabureden atlayıp ona doğru koşarak.

Cassian onu kucaklayarak kolaylıkla omzuna kaldırdı, kıkırdamaları odayı doldurdu. "Kötü mü? Bu olmaz. Gizli bir dondurma görevi planlayalım mı? Çikolatalı, şekerli, her şeyiyle... Annene söyleme."

Aria çığlık attı ve kollarını Cassian'ın boynuna doladı. "Söz mü?"

"Söz," dedi Cassian, onu dışarı taşıırken, tatlı hakkında komplo planlarını fısıldarken sesi giderek azaldı.

Kafamı salladım, isteksiz bir gülümseme dudaklarımda belirirken kesme tahtasına döndüm.

Onların sohbetleri olmadan mutfak daha boş hissettiriyordu, ama ben sessizliği memnuniyetle karşıladım ve göğsümde artan sıcaklığa karşı kendimi sabitlemek için yemeğe odaklandım.

Yemek odası yumuşak mum ışığı ve tabaklara çarpan çatal bıçak sesleriyle parlıyordu.

Masada kızarmış tavuk, sarımsaklı patates püresi ve renkli bir salata vardı.

Asher ve Aria, Cassian ve benim karşımda oturuyorlardı, yemeklerini yerken yüzleri heyecanla parlıyordu.

Vücuduna oturan sade siyah bir kazak giyen Cassian, neredeyse sıradan görünüyordu, her zamanki yoğunluğu bu ev ortamında yumuşamıştı.

"Teşekkürler, Charlotte," dedi, ses tonu sıcak bir şekilde su bardağını kaldırarak. "Bu inanılmaz."

Ben başımı salladım, boynum kızardı. "Sadece akşam yemeği."

Ağzı yarı dolu olan Asher, merakını durduramadan bir dizi soru sordu.

"Cassian, annemi nerede buldun? Sihirli bir yer miydi?"

Cassian gülerek sandalyesine yaslandı. "Sihirli değil, ama ona yakın. Onu ışıklar ve gürültüyle dolu bir şehirde tanıştım ve o, oradaki en parlak şeydi."

"Hemen aşık oldun mu?" Aria, çatalını tehlikeli bir şekilde sallayarak cıvıladı.

Ona bir bakış attım. "Aria, yemeğini ye."

Cassian, hiç aldırmadan sırtıttı. "Soruların umurumda değil. Annenin fark edilmesini zorlaştırdığını söyleyelim. O çok özel biri."

Asher, yılmadan başını eğdi. "Annemi terk etmeyeceksin, değil mi? Sonsuza kadar bizim babamız olarak kalacaksın, değil mi?"

"Baba" kelimesi bir yumruk gibi çarptı ve ben donakaldım, çatalım tabağımın üzerinde asılı kaldı. "Asher," dedim sertçe, "o benim kocam, değil..."

"Sorun yok," diye araya girdi Cassian, sesi nazik ama kararlıydı, gözleri benimkilerle buluşarak sessiz bir anlayışla. "Ben hiçbir yere gitmiyorum, Asher. Annen beni istediği sürece burada olacağım."

Gerginliğin farkında olmayan Aria tekrar konuştu. "Neden bize benziyorsun? Sen ve annem başka bir bebek daha yapacak mısınız?"

Suyumu boğazıma kaçırdım ve bardağı masaya koyarken öksürdüm. "Aria, yeter!"

Cassian güldü, odayı dolduran zengin, sıcak bir sesle. "Siz ikiniz büyük sorularla dolusunuz, ha? Size benziyorum çünkü... şey, bazen insanlar öyle olur. Bebeklere gelince, şimdilik anneniz ve ben siz iki yaramazla mutluyuz diyelim."

İkizler memnuniyetle kıkırdadılar ve ben de onun ustaca davranışına minnettar olarak nefes verdim.

Akşam yemeğinin geri kalanı, onların sohbetleri ve Cassian'ın şakacı esprileriyle bulanık bir şekilde geçti. Onlarla olan rahatlığı içimde tehlikeli bir şey uyandırdı: sahip olamayacağım bir umut.

Akşam yemeğinden sonra tabakları topladım, mutfak artık sessizdi, sadece lavaboda bulaşıkları yıkarken çıkan hafif tıkırtı sesleri duyuluyordu.

Ilık su ellerimi rahatlattı, ama zihnim ikizlerin sorularını, Cassian'ın kahkahalarını, onun varlığının evi doldurma şeklini tekrar tekrar düşünerek kıpır kıpırdı.

Ellerimi kurulayıp mutfaktan çıktım ve Cassian'ı koridorda duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, gözlerini bana dikmiş halde buldum.

"Benden ne kadar süre uzak durmaya devam edeceksin?" diye sordu, sesi alçak, neredeyse yalvarır gibiydi.

Ayaklarımın altında serin ahşap zeminde durdum ve ona döndüm. "Konusacak bir şeyimiz yok Cassian."

Gerçek şu ki, bu dört gün bir şeyleri değiştirmişti.

Onu Asher ve Aria ile birlikte görmek — onların seviyesine çömeldiği hali, onların kahkahalarının onu neşelendirdiği hali — kalbimin bir köşesini eritmişti, onu donmuş tutmak için elimden geleni yapmama rağmen.

Soğuk tavırları yok olmuş, yerine onu nefret etmeyi zorlaştıran bir sıcaklık gelmişti.

"Neden artık gözlük takmıyorsun? O zamanlar neredeyse kör olduğunu sanıyordum."

Omuz silkti. "Zamanla iyileşti. Para her şeyi düzeltir, değil mi?"

Elini uzattı, elleri belimi buldu ve beni nazikçe kendine çekti.

Kokusu — sedir ve hafif tatlı bir şey — duyularımı doldurdu ve vücudum bana ihanet ederek onu itmedim. "Charlotte," diye mırıldandı, "seni... en azından bana ısınman için başka ne yapabilirim?"

"Hiçbir şey," dedim, sesim fısıltıdan biraz daha yüksek çıkıyordu, ama kollarında kaldım, dokunuşunun sıcaklığı beni etkisiz hale getiriyordu.

"Bu halin beni öldürüyor," dedi, sözlerinde hayal kırıklığı vardı. "Soğuk, mesafeli... bu sen değilsin."

Biraz geri çekildim ve gözlerine baktım. "Neden altı yıl sürdü, Cassian? Korkmuş olduğumu, hastalığınla uğraşırken beni korumak için beni uzaklaştırdığını anlıyorum.

ama altı yıl? Bu aşk değil, terk etmektir."

Elleri belimi sıktı, sesi boğuktu. "Çoğu zaman komadaydım, Charlotte. Kanser bir canavardır, en büyük düşmanıma bile dilemem. Hayatta kalmak için hastanelere girip çıktım, ama kalbim hep seninleydi. Kasıtlı değildi. İhtiyacın olursa kanıtlayacak tıbbi kayıtlarım var. Altı yıl çok uzun, biliyorum, ama seni seviyorum. Kaderin bize yaptığı haksızlığı nefret ediyorum."

Alnımı göğsüne dayadım, kalbi düzenli bir şekilde atarken, eli sırtımı nazikçe ve sıcak bir şekilde okşuyordu. "Tekrar sevebilecek miyim bilmiyorum," diye fısıldadım, itirafım ağır gelmişti.

"Sorun değil," dedi yumuşak bir sesle. "Sadece bana bir şans daha ver, kalbinin derinliklerinde."

Yutkundum, gözlerim yaşlarla doldu. "Seni sevmekten hiç vazgeçmedim Cassian. Karmaşık ve acı verici, ama gerçek."

Alnımı öptü, bu hareket çok şefkatliydi, ve beni yatak odasına götürdü. Oraya ilk kez giriyordum, mekan modern zarafet ve sıcaklığın bir karışımıydı.

Beni yatağa götürdü, yanıma oturdu ve beni kollarına aldı.

Ona sarıldım, her şeyin ağırlığı onun kollarında hafifledi. "Babanın mirasını aldım," dedi sessizce.

Geri çekildim, dik oturdum, kalbim hızla atıyordu. "Nasıl?" Tek yol, bir Moretti ile evlenmek ya da altı yıl önce beni çıkardığı *House of Devils* yarışmasını kazanmaktı.

"Seni yarışmadan çıkardıktan sonra, senin adını ve kimliğini kullanarak seni temsil etmesi için birini gönderdim. Onlar kazandı, Charlotte. Büyükbabanın kasası ve altını açıldı. Orada, seni Grayson ailesinin mafya patronu ilan edip, babanın ve kardeşinin unvanlarını elinden alabilecek bilgiler var."

Ona baktım, sevincim ihtiyatla karışmıştı. "Bu benim hedefimdi," dedim, "ama sana inanıp inanmayacağımı bilmiyorum."

Sanki şüphelerimi bekliyormuş gibi başını salladı. "Hazır olduğunda seni New York'a götüreceğim. Kasayı sadece senin parmak izlerin açabilir."

Kafam karışık bir şekilde başımı salladım. Yıllardır babamdan intikam almak için çabaladım, ama Asher ve Aria söz konusu olduğunda, riskler daha büyüktü.

"Peki ya

" diye sordum.

"Biz yokken onlara bir dadı tutacağız," dedi. "En fazla üç gün, sonra Moskova'ya döneceğiz. Ama şunu bilmen gerek ki, bu yılın sonunda kasaya erişimin sona erecek."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı, şok dalgaları içimi kapladı. Bir yıl mı?

"Tehlikeli mi? Ya Luca ve Artem beni bekliyorsa?"

"Seni korumak için planlarım var," dedi, sesi kararlıydı. "Artık yalnız değilsin."

"Tamam," diye iç geçirdim, göğsüne yaslanarak, onun sıcaklığı beni sakinleştiriyordu. "Hazırlıkları yap. Bu benim mirasım, ya şimdi ya da asla."

Bölüm 16

CHARLOTTE

New York'taki yeraltı mahzeni, şehrin nabzının attığı yerin altında gömülü, soğuk, elektrikli bir labirentti.

Cassian ve ben spiral çelik merdivenlerden aşağı indik, ayak seslerimiz mağara gibi sessizliğin içinde yankılanıyordu.

Duvarlar, her biri loş ışıktaki hafifçe parlayan biyometrik tarayıcılarla güvenli hale getirilmiş güçlendirilmiş titanyum kapılarla kaplıydı.

Güvenlik kameraları yırtıcı hayvanların gözleri gibi yanıp sönüyordu.

Asher ve Aria'yı Moskova'da güvenilir bir dadı ile bırakmıştık. Dadı, nazik bir gülümsemeye sahip ama gizli bir Glock tabancası taşıyan eski bir ajandı.

Her şey yolunda giderse, yarın akşama kadar geri dönecektik, ama onları bırakmanın ağırlığı içimi kemiriyordu.

Her kapı parmak izimi gerektiriyordu, tarayıcılar kimliğimi tanıdıklarında bip sesi çıkarıyorlardı.

Son panele başparmağımı bastırdığımda ellerim titriyordu, ağır kasa kapısı gıcırdayarak açıldı ve nefesimi kesen bir manzara ortaya çıktı.

Birbirinden farklı para birimlerinde, yeni basılmış, bantlanmış banknotlardan oluşan yığınlar, gökdelenler gibi yükseliyor ve sert floresan ışıkların altında parlıyordu.

Ayna parlaklığında cilalanmış altın külçeler, düzenli sıralar halinde yığılmıştı, ağırlıkları odayı sabitliyor gibiydi.

Mücevherler — elmaslar, zümrütler, safirler — kadife kaplı kutularda parlıyor, yeraltında hapsolmuş yıldızlar gibi ışığı yakalıyordu.

"Bunu bir ömür boyu harcamak imkansız," diye fısıldadım, sesim geniş odada yankılanırken, gözlerim şoktan fal taşı gibi açılmıştı.

Yanımda duran Cassian, siyah paltosuna kasanın tozu yapışmış, hafifçe güldü. "On ömür."

Ben de titrek bir kahkaha attım ve bir adım öne çıktım, parmaklarım altın külçenin serin, pürüzsüz yüzeyini okşadı, ağırlığı beni yere bastırdı.

Bir yığın parayı kaldırdım, banknotlar cildime değdi, hafif mürekkep kokusu kasanın metalik kokusuyla karışıyordu. "Bütün bunları Rusya'ya nasıl taşıyacağım?"

Cassian bir desteye yaslandı, gri gözleri sabit. "İki seçenek var. Parayı kademeli olarak transfer edebiliriz — banka havalesi, offshore hesaplar — ama bu yıllar sürer ve hiçbir banka bu miktarı inceleme yapmadan halledemez. Ya da..."

Durakladı, sesi alçaldı. "Babanın peşine düş, unvanını elinden al ve Grayson mafya patronu olarak görevi devral. Artık kaçmak veya saklanmak için bir nedenin kalmaz."

Köşedeki çelik masayı işaret etti. Masada, kenarları yıpranmış ama tertemiz bir dosya yığını duruyordu.

Odayı geçtim, botlarım beton zeminde tıklıyordu, ve en üstteki dosyayı açtım.

Sayfalar, her biri iletişim bilgileri, rütbeleri ve bağlılıkları ile birlikte binlerce isim içeriyordu ve hepsi kasayı açan Grayson varisine bağlılık yemini etmişti.

Büyükbabamın tasarımı, seçtiği halefinin iktidarı ele geçirebilmesini sağlamak için bıraktığı miras.

Kalbim hızla atıyordu, hırsım korkuyla birlikte alevleniyordu.

Hedefim buydu: babama bir kadının da yönetebileceğini, onun sandığından daha güçlü olduğumu kanıtlamak.

"Bana yardım eder misin?" diye sordum, Cassian'a dönerek.

O, tonozda yankılanan zengin bir sesle güldü. "Yeterince yardımın var, Charlotte. Bana ihtiyacın yok." Dosyaları işaret etti. "Onlar senin emrini bekleyen bir ordu."

Kararımı kesinleştirerek başımı salladım.

Asher ve Aria varken kaçmaya devam edemezdim.

Telefonumu çıkardım ve listedeki ilk üç ismi aradım: Anthony Russo, Elena Volkov ve Marcus Kane, büyükbabamın en güvendiği üst düzey yardımcıları.

Hat bağlandı ve sert bir ses cevap verdi. "Russo," dedi adam, ses tonu temkinliydi.

"Ben Charlotte Grayson," dedim, kalbim hızla atmasına rağmen sesim sabitti. "Grayson kasasından arıyorum."

Bir duraklama oldu, sonra sesinde saygı dolu bir ton belirdi. "Patron. Sizi bekliyorduk.

Sinyal açık—kilidi açtınız."

Elena ve Marcus da onun saygısını yineledi, sesleri sadakatle titriyordu ve harekete geçmeye hazır olduklarını teyit ettiler.

Telefonu kapattım, başlattığım şeyin ağırlığıyla ellerim titriyordu.

Cassian beni izliyordu, yüzündeki ifade okunamazdı ama gururluydu.

Kasanın soğuk sessizliğinde bekledik, elektriğin uğultusu sürekli olarak riskleri hatırlatıyordu.

İki saat sonra, helikopter pervanelerinin uzak uğultusu betondan yankılandı, duvarları sallayacak kadar yüksek sesle.

"Adamlar geldi," dedi Cassian, sesi sakın ama uyanık.

Gecenin karanlığına çıktık, New York silüeti yıldızların önünde pürüzlü bir siluet oluşturunuyordu.

Siyah SUV'lerden oluşan bir filo caddeyi doldurmuştu ve yüz kadar takım elbiseli adam, sokak lambalarının altında silahları parıldayarak sıra halinde duruyordu.

Üç kişi öne çıktı: çenesinde yara izi olan iri yarısı Anthony, keskin bakışlı ve gergin bir kadın olan Elena ve zayıf ve hesapçı Marcus. Hep birlikte selam verdiler, saygıları hissedilebiliyordu.

"Sadece emri vermen gerekiyor," dedi Anthony, sesi sabitti. "Hadi başlayalım," dedim, kalbim çarpıyordu ama kararlılığım sarsılmazdı. Beni bekleyen helikoptere götürdüler, pervaneleri havayı kesiyordu.

Kasian'a baktım, kasanın girişinde duruyordu, silüeti destek vaadinde bulunuyordu. *Umarım geri dönerim*, diye düşündüm, çocuklarımla ağırlığı kararlılığımı pekiştiriyordu.

Helikopterde Anthony yanımda oturuyordu, sesi motorların gürültüsünü bastırıyordu.

"Babanın tesisi güçlendirilmiş, ama zayıf noktalarını biliyoruz: ikmal hatları, nöbetçi değişimleri. Önce cephaneliği ve iletişim kulesini vur; bu, savunmasını felce uğratacaktır. Kardeşin Vincent güvenliği yönetiyor; dikkatsiz, ama acımasız. Onu bize bırak."

Helikopter şehir üzerinde uçarken, ellerimle koltuğu sıkıca tutarak başımı salladım.

Helikopter, elektrikli çitler ve projektörlerle çevrili geniş bir arazi olan babamın kompleksinin yakınındaki bir açıklığa indi.

Silah sesleri keskin ve amansız bir şekilde patlak verince gece kaosa dönüştü, hava barutun keskin kokusuyla doldu.

Taktik teçhizat giymiş babamın adamları barikatların arkasından ateş açtılar, mermileri helikopterin gövdesine çarptı.

Anthony'nin ekibi ateşle karşılık verdi, hareketleri hassastı, düşmanı bıçak gibi kesip biçtiler.

Patlamaların gürültüsüyle karışan çığlıklar ve bağırışlar, cephaneliğin yakınında bir el bombasının patlamasıyla yer sarsıldı.

Anthony kolumu tuttu ve beni, büyümüş sarmaşıklarla yarı gizlenmiş beton bir sığınağa çekti. "Burada kal," dedi ve elime kurşun geçirmez yelek tutuşturdu. "Ateş etmene gerek yok, sadece güvende kal ve bu işi bize bırak."

"Babamı ve Vincent'ı canlı istiyorum," dedim, yeleği giyerken sesim kararlıydı.

O da başını salladı ve koşarak çatışmanın ortasına geri döndü, silueti dumanın içinde kayboldu.

Sığınak duvarının arkasında çömeldiğimde, soğuk beton sırtıma baskı yapıyordu, silah sesleri yankılanırken kalbim hızla atıyordu.

Aklım Asher ve Aria'ya, onların kahkahalarına, benim ellerimde tuttuğum küçük ellerine gitti.

Bana hiçbir şey olamazdı, şimdi olmazdı, bana ihtiyaçları varken olmazdı.

Onların intikam arayışı yüzünden annelerini kaybetmeleri düşüncesi göğsüme bıçak gibi saplandı.

Kazanmak zorundaydık.

Kulakları sağır eden bir patlama tesisi sarsarken, dışarıya baktım ve helikopterimizin alevler içinde kaldığını, enkazının geceyi aydınlattığını gördüm.

Nefesim kesildi, panikledim, ama kendimi hareketsiz kalmaya zorladım, ellerimle kulaklarımı kapattım ve silah sesleri tekrar çınladı.

Saatler geçiyor gibiydi, kaos durmaksızın devam ediyordu, ta ki Anthony dumanın içinden çıkıp bana doğru koşmaya başlayana kadar.

Takım elbisesi yırtılmıştı, kolunda kan izleri vardı, alnından ter damlıyordu. "Başardık patron," diye nefes nefese söyledi. "Baban ve Vincent, kompleksin merkezinde güvendeler."

Ayaklarım titreyerek ayağa kalktım ve enkazın içinden onu takip ettim.

Kompleks, kırık camlar ve yanık enkazlarla dolu bir savaş alanı gibiydi, hava tozla doluydu.

Merkezde, babam ve Vincent ellerleri arkadan bağlı, yüzleri morarmış ve meydan okurcasına diz çökmüşlerdi.

Babamın gözleri öfkeyle yanıyordu, gümüş rengi saçları dağınıktı. Vincent, daha genç ama daha az acımasız değildi, onun yanında dik dik bakıyordu.

"Seni kaltak!" diye bağırdı babam, sesi zehir gibi. "Nasıl bize karşı gelirsin?"

Yaklaştım, botlarım kırık camların üzerinde çıtırdadı, içimdeki fırtınaya rağmen sesim sabitti. "Sen acımasız bir babaydın — annemi Chicago'daki Bellucci Klanına sattın, büyükbabama isyan ettin, onun servetini ve gücünü çaldın

ve gücünü çaldın, sırf kız olduğum için beni onunla yaşamaya gönderdin. Kızlar zayıftır, değil mi?"

"Ama şimdi gücünü elinden alan kim bak. Senin Vincent'in dokunmasına izin vermediğin, sadece erkeklerin katıldığı *Şeytanlar Evi* yarışmasına katıldım ve kazandım. Kasa, altın, imparatorluk benim. Artık hepsi benim."

"Bunu pişman olacaksın," diye Vincent nefret dolu bir sesle homurdandı. "Sen bir hiçsin."

Onun bakışlarına karşılık verdim, midemde bir tiksinti hissettim.

Bir zamanlar bir erkek kardeşim olduğunu öğrenince çok sevinmiş, aramızda bir bağ olmasını hayal etmiştim, ama onun da babamız gibi acımasız, küçümseyici ve cinsiyetim nedeniyle beni zayıf olarak gören biri olduğunu fark ettim.

"Onları götürün," diye emrettim, sesim soğuktu. "Bir daha gün ışığını görmeyecekleri bir yere."

Anthony işaret verdi ve adamları onları bekleyen helikoptere sürükledi, helikopterin pervaneleri çoktan dönmeye başlamıştı.

Babam çırpınıyor, bağırıyordu: "Yemin ederim Charlotte, çıkıp seni öldüreceğim!"

Vincent, cesareti kırılınca yalvarmaya başladı. "Lütfen, kendi kardeşine bunu yapamazsın! Bir zamanlar birbirimizi seviyorduk, değil mi? Annemize verdiğimiz sözü hatırlıyor musun?"

Arkamı döndüm, helikopter havalanırken sesleri uzaklaşıyor, onları hak ettikleri kadere götürüyordu.

Tesis sessizliğe büründü, zaferimin ağırlığı bir taç gibi üzerime çöktü.

Bir hafta sonra, New York'ta büyük bir salonda duruyordum.

Grayson mafyasının yüzbaşları — yüzlerce erkek ve kadın — odayı doldurmuş, gözlerini bana dikmişlerdi. Anthony, parmağıma tören yüzüğünü takarken, yüzüğün zümrüt taşı bir söz gibi parılıyordu.

"Charlotte Grayson," diye ilan etti, "Grayson ailesinin patronu, kasaya ve onun gücüne hak sahibi varis olarak taç giydirildin."

Oda alkışlarla çınladı, ama benim kalbim çoktan Moskova'ya gitmişti.

Ertesi gün geri döndüm, jetin uğultusu geride bıraktığım kaosun yatıştırıcı bir kontrastıydı.

Asher ve Aria havaalanında kollarıma atladılar, kahkahaları New York'un kanını ve dumanını silip süpürdü.

Artık korkacak bir şey yoktu; babam ve Vincent gitmişti ve Cassian'ın, ben savaşırken Luca ve Artem'le ilgilendiğini öğrenmiştim.

Artem ölmüştü, cesedi çatışmada kaybolmuştu ve Luca komada yatıyor, hayatta kalmak için zar zor direniyordu.

Grayson imparatorluğu benim olmuştu ve çocuklarım güvendeydi.

Cassian'ın Moskova'daki penthouse dairesine geri döndüğümde, duşun altında durdum, sıcak su üzerime dökülerek zaferin ve intikamın ağırlığını yıkadı.

Banyo, mermer ve buharla dolu bir sığınaktı.

Yıllardır ilk kez mutluydum, gerçekten mutluydum. Grayson tacını ele geçirmiştim, çocuklarım güvendeydi.

Kapının çalınması beni irkitti, ama kim olduğunu bildiğim için gülümsedim.

"Cassian?" diye seslendim, kendimi havluyla sararak.

"Bebeğim, girebilir miyim?" Sesi sıcak ve alaycıydı.

"Evet," dedim utanmadan, duştan çıkıp ıslak saçlarım omuzlarıma yapışmış halde.

Cassian içeri girdi, siyah gömleğinin yakası düğmesizdi.

Yeni rolümün formaliteleriyle meşguldüm — toplantılar, yeminler, Grayson imparatorluğunun yeniden yapılandırılması — ve o geri çekilmiş, spot ışığını bana bırakmıştı.

Ama onun gölgede çalışarak Luca ve Artem gibi tehditleri etkisiz hale getirip benim zaferimi garantilediğini biliyordum.

Başarımanın tüm ağırlığını hissetmemi istiyordu ve ben de hissettim.

"Başardın," dedi, lavaboya yaslanarak, içten bir gülümsemeyle. "

Grayson patronu. Yapabileceğini biliyordum."

Yaklaştım, havlu hafifçe kaydı, kalbim yıllardır hiç olmadığı kadar hafifti.

"Sen de yardım ettin, değil mi? Yolu açtın."

Omuz silkti, gözlerinde şakacı bir ışıltı vardı. "Belki birkaç telefon görüşmesi yaptım. Ama bu senin zaferindi, Charlotte. Her zaman öyleydi."

Cassian'ın mavi gözleri baştan aşağı beni süzdü.

Farkında değilmiş gibi davrandım, ama bakışlarının sıcaklığını görmezden gelmek imkansızdı, karnımın derinliklerinde bir kıvılcım çaktı.

Siyah gömleğini çıkardı ve sadece hayal edebileceğim savaşlardan kalma izlerle dolu, gergin göğüs kaslarını ortaya çıkardı, ardından pantolonunu da çıkarıp tamamen çıplak kaldı.

Gözlerim beni ele verdi, sertleşmiş penisine kaydı ve uzak durma kararlılığıma rağmen içimde bir arzu dalgası yayıldı.

Duşa geri döndüm, suyun kızardığını gizlemesine izin verdim, ama vücudum farkındalıkla titriyordu.

O duşun altına girdi, su cildinde parıldıyordu, ve güçlü kolunu belime dolayarak beni kendine çekti.

Dudakları benimkilere çarptı, öpücük aç ve çaresizdi, onun tadı - nane ve Cassian'a özgü bir şey - duyularımı doldurdu.

Altı yıldır bir erkekle öpüşmemiştim, bu tür bir ateşi hissetmemiştim ve beni şaşırtan bir yoğunlukla öpücüğe karşılık verdim, ellerim onun ıslak saçlarına dolandı.

Duş üzerimize yağmur gibi yağdı, sıcak, vücutlarımızın ısıyla karışarak.

Elleri dolaştı, popomu nazikçe sıktı, sonra enseme doğru kaydı, dudakları da onu takip etti, hassas cildimi nefesimi kesen bir saygıyla öptü.

Daha aşağı indi, ağızı göğsümdeki solmuş izleri okşadı — hayatta kalmak için savaştığım bir hayatın izleri — her öpücük şefkatli, hayranlık dolu.

Dudakları göbeğime doğru ilerledi, ateş izleri bırakarak, ben titredim, su her hissi daha da güçlendiriyordu.

Cassian beni duşun köşesindeki küçük ahşap tabureye yönlendirdi, beni oturturken pürüzsüz yüzeyi cildime serin bir his verdi.

Önümde diz çöktü, nazik elleriyle bacaklarımı ayırdı, gözleri bir anlığına benimkilerle buluştu, arzuyla kararmış gözleri.

Sonra yüzünü bacaklarımın arasına gömdü, dili yavaş ve kasıtlı bir hareketle beni buldu.

O şiddetli bir yoğunlukla emdiğinde, dişleri hassas tenimi okşayarak bana zevk dalgaları gönderdiğinde, dudaklarımdan istem dışı yüksek bir inilti kaçtı.

Ellerim taburenin kenarını kavradı, o beni keşfederken vücudum kıvrıldı, her hareketi kasıtlıydı, her nefesimi, her titrememi ortaya çıkarıyordu.

Duşun ritmi inlemelerimle karışıyor, buhar bizi başka hiçbir şeyin var olmadığı özel bir dünyaya sarıyordu.

Ayağı kalktı, heyecanı belliydi ve kendini önüme konumlandırdı, boyu ağızımla aynı hizadaydı.

Sözlere gerek yoktu, arzularım beni ele geçirdi ve onu içime aldım, dudaklarım onun etrafını kapattı, o da boğazından bir homurtu çıkardı. "Lanet olsun, Charlotte," dedi, sesi arzuyla doluydu.

Ellerim onun penisinin tabanını sardı, emdiğimde okşadım, yavaş ve bilinçli, onun tadını, su ve tuzun karışımını tadını çıkardım.

Elleri başımın arkasını kavradı, beni destekledi, parmakları ıslak saçlarımın arasından geçiyordu, ben yumuşak bir inilti çıkarırken, titreşimler ondan daha derin inlemeler çıkarıyordu.

Onu yavaşça yalamakla daha derin çekmeler arasında gidip gelerek alay ettim, gözlerim şehvetle kararmış gözlerine bakmak için yukarı doğru kaydı.

Onun gerginleştğini, doruğa yaklaştığını hissettiğim anda durdum, geri çekilip ona baktım, nefesim düzensizdi.

O eğildi, çenemi nazikçe kaldırdı, gözleri arzudan daha derin bir şeyle yanıyordu. "Seni çok seviyorum Charlotte," dedi, sesi boğuk, neredeyse kırılmak üzereydi.

Yanaklarım kızardı, korkularıma rağmen kalbim kabardı.

Ben cevap veremedim, beni zahmetsizce kaldırdı, bacaklarım beline dolanırken o kendini girişime yerleştirdi.

Su her şeyi kayganlaştırdı, ama vücudum ilk başta direndi, altı yıldır cinsel ilişkiye girmedığım için gergin, neredeyse bakire gibiydi.

Yavaşça, santim santim içeri girdi, gözleri benimkilere kilitlenmiş, beni doldururken, gerginlik hem acı verici hem de enfesti. Nefes nefese kaldım, omuzlarına yapıştım, tırnaklarım derisine batıyordu.

İlk başta yavaşça, her hareketi derin ve bilinçli, sanki her saniyenin tadını çıkarır gibi itmeye başladı. "Aman Tanrım, Charlotte," diye homurdandı, sesi tutkuyla doluydu. "Çok darsın."

Duş bize bereket getirdi, sıcaklığı onun vücudunun ısıyla karışıyordu ve ben omzuna inleyerek, ellerimle sırtını tırmalarken, o daha hızlı, daha agresif ama tatlı hareketlerle, bana olan arzusu hissedilir bir şekilde devam etti.

Ritim hızlandı, her itiş beni zevk dalgalarıyla sardı, zihnimdeki ihtiyatlılık rağmen vücudum tepki verdi.

Nefesim hızlandı, bedenim doruğa yaklaşıyordu ve tanıdık bir gerginlik hissettim.

"Charlotte, hayır," diye emretti, daha sert iterek, elleri belimi kavradı. "Henüz boşalma."

Sanki bunu kontrol edebiliyormuşum gibi.

Çığlıklarım daha da yükseldi, zevk beni boğuyordu ve o bana sertçe girdi, sesi çaresiz bir emirdi.

"Sakın boşalma." Ama çok geçti—tatlılık üzerime çöktü ve ben şiddetle boşaldım, zevk dalgaları içimi parçalarken çığlık attım, vücudum kollarında titriyordu.

O da beni tuttu, kendi boşalması da yakındı, inlemeleri benimkilerle karışıyordu.

Yorgunluktan bitkin düşen ben, o da beni, hala birbirimize bağlı halde, yatak odasına taşıdı. Nemli tenime serin hava değiyordu.

Beni nazıkçe havluyla kuruladı, dokunuşu yumuşaktı, beni yatağa yatırdı ve üzerime yorganı çekti. "Uygun vardır herhalde?" dedi, daha çok bir soru gibiydi, sesi yumuşaktı, yanıma uzandı.

Onun sürprizine, ben onun üzerine çıktım, aramızdaki ateşle enerjim yeniden alevlendi.

Gözleri fal taşı gibi açıldı, şok yerini bir kıkırdamaya bıraktı, ben onu okşarken, o anında sertleşti. "Şaşırdın mı?" diye alay ettim, kendimi onun üzerine konumlandırıp aşağı kayarak, onu yavaş ve kasıtlı bir hareketle içime aldım.

"Kızım..." diye inledi, ben onu sürerken elleri belimi kavradı, kalçalarım hızla atan kalbimin ritmine uygun bir şekilde hareket ediyordu.

Inlemeleri daha da yükseldi, elleri beni yönlendiriyor, daha hızlı olmam için beni teşvik ediyordu.

Öne eğildim, ellerimi göğsüne dayadım, parmaklarımın altında kasları gerginleşmişti ve daha sert hareket ettim, inlemelerimiz odayı doldurdu.

Nefesi hızlandı, ellerini sıkılaştırarak beni daha hızlı hareket ettirdi, vücutlarımız senkronize oldu.

Yine doruğa yaklaştığımı hissettim, daha sert, daha hızlı ittiğimde inlemelerim çığlıklara dönüştü.

İkinci kez orgazm olduğumda, sarsıcı bir zevk dalgası onu da takip etti, benim adımın inleyerek içime boşaldı, elleriyle beni sıkıca kavradı.

Nefes nefese, göğsüne yığıldım, onun uzunluğu hala içimdeydi, koparmaya hazır olmadığım bir bağ.

Göğsündeki seyrek tüylerle oynadım, parmaklarım tembel daireler çizdi, yorgunluk üzerime sıcak bir battaniye gibi çöktü.

"Belki de bir bebek daha yapıyoruz, Cassian," diye mırıldandım, yarı şaka yarı ciddi.

Yumuşak bir şekilde güldü ve kollarını bana daha sıkı sardı. "Öyleyse, başka bir şey istemem." Sesi ciddileşti ve eliyle yanağımı okşadı.

"Charlotte, seni seviyorum. Komada, kanserde, seni uzaklaştırmak için yaptığım her hatada seni sevdim. Eğer izin verirsen, hayatımı bunu telafi etmek için harcayacağım."

Kalbim kabardı, gözlerim yaşlarla doldu. "Ben de seni seviyorum Cassian," diye fısıldadım, sözlerim samimi ve içtendi. "Karmaşık, acı verici, ama hiç vazgeçmedim. Korkuyorum, ama bunun, bizim, yürümesini istiyorum."

Alnımı öptü, dudakları uzun süre orada kaldı. "Başaracağız. Senin için, Asher için, Aria için. Bizim için."

Ona daha da yakınlaştım, sıcaklığı beni sardı ve uyku beni ele geçirdiğinde farkına bile varmadım, bedenim ve kalbim sonunda onun kollarında huzur bulmuştu.

Aralık ayının ilk günü Moskova'yı keskin ve karlı bir kucaklamaya sardı, ancak Cassian'ın malikanesinin büyük salonunda hava sıcaktı ve mafya düğününün eşsiz atmosferiyle doluydu.

Salon, ihtişamlı bir katedral gibiydi.

Kırmızı güller ve beyaz orkide çiçekleri yaldızlı vazolardan taşıyordu, kokuları puro dumanı ve yıllanmış viskinin hafif misk kokusuyla karışıyordu.

Gömlek yakalarına sadakatlerini simgeleyen gümüş iğneler takmış, siyah takım elbiseli erkekler duvarlar boyunca nöbet tutuyor, keskin ama saygılı bakışlarla etrafı gözetliyorlardı.

Şık elbiseler giymiş kadınlar, eldivenli ellerinin arkasında fısıldaşıyorlardı.

Atmosfer hem asil hem de tehlikeliydi, yeraltı dünyasının gücü ve gizliliğiyle örtülü bir kutlamaydı.

Altarın önünde duruyordum, gelinliğim fildişi rengi ipek ve dantelden yapılmış bir şaheserdi.

Cassian karşımda duruyordu, özel dikilmiş siyah takımı geniş omuzlarını ve ince yapısını vurguluyordu.

Mavi gözleri aşk ve tutkuyla parlıyordu, benim gözlerimi öyle bir yoğunlukla tutuyordu ki, sanki odadaki her şey kaybolmuş, sadece ikimiz varmışız gibi hissettim.

Kırmızı stola giymiş, siyah cüppeli ciddi bir figür olan rahip öne çıktı ve sesi salonda yankılandı. "Cassian Moretti ve Charlotte Grayson'ı kutsal evlilik bağıyla birleştirmek için buradayız. Lütfen el ele tutuşun ve podyuma çıkın."

El ele tutuşarak alçak basamakları çıktık, onun eli sıcak ve sağlamdı.

Kalabalık sessizleşti, gözleri bize kilitlendi; Moretti ve Grayson imparatorluklarının birleşmesine tanık olmak için gelen müttefikler, yardımcılar ve rakip ailelerden oluşan bir kalabalıktı.

Rahip ellerini kaldırdı, sesi resmi ve emrediciydi. "Cassian Moretti, Charlotte Grayson'ı yasal eşin olarak kabul ediyor musun, hastalıkta ve sağlıkta, zenginlikte ve yoksullukta, ölüm sizi ayırana kadar?"

Cassian'ın bakışları hiç sarsılmadı, sesi alçak ama coşkulu, takıntıyla doluydu. "Evet, kelimelerin ifade edebileceğinden çok daha fazla. Charlotte, sen benim kalbimsin, ruhumsun, her şeyimsin. Seni sevmeye, korumaya ve kalan her nefesimle, bu hayattan öteye, bir sonraki hayata kadar değer vermeye yemin ederim."

Kalbim çarpıyordu, sözleri beni ısıtan ve tedirgin eden bir ateş gibiydi.

Rahip bana döndü, yüzündeki ifade yumuşadı. "Charlotte Grayson, Cassian Moretti'yi yasal eşin olarak kabul ediyor musun, hastalıkta ve sağlıkta, zenginlikte ve yoksullukta, ölüm sizi ayırana kadar?"

Yutkundum, içimde duyguların fırtınası kopmasına rağmen sesim sabitti. "Evet. Cassian, beni incittin, ama aynı zamanda benim için, bizim için savaştın. Bugün ve her zaman, birlikte bir hayat kurmak için seni seçiyorum."

Rahip başını salladı ve iki yüzük bulunan kadife bir kutu uzattı. Yüzükler, birbirine geçmiş miraslarımızın sembolü olan küçük zmrtlerle süslenmiş platin yzklerdi.

Cassian'ın yüzüğünü aldım, parmağıma takarken parmaklarım onun parmağına değdi. Gülümsedi, gözlerinde nadir görülen bir yumuşaklık vardı, sonra önümde bir diz çöktü
bu hareket kalabalığın hayret dolu nefeslerini çekti.

Elimi tuttu, dokunuşu saygılıydı, yüzüğü parmağıma takarken gözleri benimkilere kilitlendi, sanki ruhunu adıyor gibiydi.

Yzğn ağırlığı, sağlam ve sonsuz bir söz gibi hissettirdi.

Cassian ayağa kalktı, rahipten mikrofonu aldı ve varlığıyla odayı etkisi altına aldı. "Bayanlar ve baylar," diye başladı, sesi zengin ve gr, "bugün hayatımın en güzel günü. Hayallerimin kadını, ikizlerimin annesiyle evleniyorum." n sırada oturan Asher ve Aria'yı işaret etti, ikisi de birbirine uyan kıyafetleriyle yüzleri ışıl ışıl parlıyordu — Aria kabarık pembe bir elbise, Asher ise minyatür bir takım elbise giymişti.

Çift el salladı ve kalabalıktan kahaahalar yükseldi.

"Charlotte'u hiçbir erkeğin yapmaması gereken şekilde incittim. Onu koruduğumu sandığımda onu uzaklaştırdım, korku ve hastalığın bizi altı yıl boyunca ayırmasına izin verdim. Kendi içimdeki şeytanların esiri olan bir aptaldım, ama o hiçbir zaman kalbimden çıkmadı. Kalan her günümü onu severek geçireceğime, onun gücüne, cesaretine ve sevgisine layık olduğumu kanıtlayacağıma yemin ediyorum. O sadece karım değil, benim kraliçem, Grayson patronu ve sonsuza kadar onun yanında olacağım."

Birkaç konuğun gözlerinde yaşlar parladı. Yardımcım Elena Volkov yanaklarını silerken, safir rengi bir elbise giymiş yaşlı bir kadın kocasının koluna tutunarak, "O değişti," diye fısıldadı.

Yakınlarda, çizgili takım elbiseli iki adam fısıldaşıyordu, biri diğerine yaklaşarak, "Moretti'nin yumuşayacağını hiç düşünmemiştim," dedi ve başını salladı.

"Yumuşak mı?" diğeri alaycı bir şekilde sordu. "Bu bağlılıktır. Grayson kasası onun elinde —o uzun vadeli bir oyun oynuyor."

Kalabalık alkışlarla patladığında sözleri duyulmaz oldu, bazıları Cassian'ın kırılganlığına, diğerleri ise birliğimizin gücüne hayran kalmıştı.

Cassian durakladı, sonra Anthony'ye işaret etti. Anthony, yüzeyinde benim adım olan *Charlotte'un* kazınmış olduğu parlak gümüş bir kupa ile öne çıktı. "Bu benim motosiklet şampiyonluğu kupam," dedi Cassian, sesi gururla doluydu. "Yıllardır ilk zaferim ve bunu ona adıyorum —

her zaferi anlamlı kılan kadına." Kalabalık nefesini tuttu ve ben de nefesimin kesildiğini, kalbimin bu jestle kabardığını hissettim.

Kollarını sıvadı ve dövmelelerini gösterdi, bu da

Sol kolunda, yüzümün karmaşık çizgilerle resmedildiği, benim hassas bir mürekkep portrem vardı
karmaşık çizgilerle yakalanmış, sessiz bir güçle gülümsüyordu.

Sağ kolunda Asher ve Aria vardı, minik yüzleri eğlenceli detaylarla resmedilmişti — Asher yaramaz gülümsemesiyle, Aria ise örgülü saçları ve parıldayan gözleriyle.

Dövmeler çok sevimliydi, derisine kazınmış kalıcı bir yemin gibiydi ve ben kendimi tutamayıp, ellerimi uzatıp çizgileri izlemeye başladım, gözlerim buğulanmıştı. "Cassian," diye fısıldadım, "mükemmeller."

Aklım yıllar önceki ilk düğünümüze gitti, o zaman yeminleri zehirle doluydu, annemin günahları yüzünden hayatımı cehenneme çevireceğine söz vermişti.

O adam artık yoktu, onun yerine beni, benim onu sevebileceğimden çok daha fazla, şiddetle, inkar edilemez bir şekilde seven bir adam vardı ve bu bir gerçektir.

Onun bağlılığı, geçmişimizin acısını silip süpüren bir dalga gibiydi.

Rahibin sesi duyuldu. "Artık gelini öpebilirsiniz."

Cassian beni kendine çekti, elleriyle yüzümü kavradı ve nefesimi kesen bir yoğunlukla beni öptü.

Dudakları sıcaktı, açtı, tüm sevgisini o ana döküyordu, dünya kayboluyordu, geriye sadece biz kalıyorduk.

Kalabalık alkışladı, ama Aria'nın sesi parlak ve neşeli bir şekilde yankılandı. "Babam ve annem öpüşüyor!"

Asher inleyerek kızının kolunu çekti. "Bu yetişkinlerin işi, Aria! Bakma!"

Yakındaki yetişkinler güldü, eğlenceleri doruğa ulaşmıştı.

"Çok tatlılar," kırmızı elbiseli bir kadın arkadaşına fısıldadı.

"Eminim bir gün aile işini onlar devralacak," diye gülerek cevap verdi adam.

Onların şakaları ortamı neşelendirdi, ama ben Cassian'ın öpücüğüne dalmış, onun kolları beni bu yeni başlangıca bağlarken, bunu neredeyse fark etmedim.

Nefes nefese ayrıldık ve koltuklarından kalkıp bize katılan Asher ve Aria'ya döndük.

El ele tutuşarak dördümüz koridordan yürüdük, karlı Moskova gecesine adım attığımızda kalabalığın alkışları yankılandı.

Şık siyah bir helikopter bizi bekliyordu, pervaneleri havayı yararak, bizi Maldivler'e götürmeye hazırdı — dünyanın en pahalı tatil yerlerinden biri, turkuaz suları ve özel villalarıyla bir haftalık mutluluk vaat ediyordu.

Cassian, hiçbir masraftan kaçınmadan, birliğimizi ve ailemizi kutlamak için bu hediyeyi ısrarla istemişti.

Uçağa binerken Asher gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde elimi sıktı. "Bir kaleye mi uçuyoruz anne?"

"Daha da iyisi," dedi Cassian, saçlarını okşayarak. "İstediğin kadar büyük kumdan kaleler yapabileceğin bir plaj."

Aria çığlık atarak babasının kucağına tırmandı. "Deniz kızları da var mı?" "Belki," dedi Cassian, bana göz kırparak.

Helikopter havalandı, Moskova'nın ışıkları aşağıda kaybolurken biz geleceğimize doğru uçuyorduk.

Cassian'ın eli benimkini buldu, yüzüğü benimkinin yanında parıltıyordu ve ben ona yaslandım, Asher ve Aria heyecanla konuşuyorlardı.

Grayson imparatorluğu benim olmuştu, babam, Vincent, Luca ve Artem'in tehditleri ortadan kalkmıştı.

Cassian ve ben, sevginin korkuyu yendiği bir dünyada ikizlerimiz Asher ve Aria ile mutlu bir hayat sürmeye devam ettik.

Ailemiz bir aradaydı, imparatorluğumuz güvendeydi ve her gün ne e, kahkaha ve kopmaz bağlarla dolu bir gelecek vaat ediyordu.

Helikopter bizi cennete doğru taşırken, bundan sonra ne olursa olsun, birlikte üstesinden geleceğimizi biliyordum.

Son.

Sırada ne var?

Broken Vows serisinin tamamını okuduğunuz için çok teşekkür ederim.

Yeni kitabım [Darkest Oblivion](#) çıktı.

Tanıtım yazısı:

Penelope hayatının çoğunu balet sahnesinin gölgesinde geçirmiş, sanatını mükemmelleştirirken sessizce kardeşinin en yakın arkadaşına imkansız bir aşk beslemiştir. Ne yazık ki Dmitri Volkov sadece ulaşılamaz biri değil, aynı zamanda rakip Bratva ailesinin acımasız patronudur.

Kulak misafiri olduğu bir konuşma, kalbini parçalamak için yeterliydi. O, büyük bedenli kızlardan hoşlanmıyordu. Kardeşine gelişigüzel söylediği bu sözler, herhangi bir bıçaktan daha derin bir yara açtı. Penelope, duygularını sonsuza dek gömeceğine yemin etti... ta ki en yakın arkadaşının cesaretlendirmesi ile, asla sahip olamayacağı biriyle tek gecelik bir ilişki yaşamak gibi çılgın bir şeyi yapmaya karar verene kadar.

O da onu seçti.

Bu, pervasız ve unutulacak bir gece olacaktı. Ancak ertesi gün, babası bir bomba gibi bir haber verdi: Aileleri arasında tırmanan savaşı sona erdirmek için, onun için seçilen adamla evlenmesi gerekiyordu.

Dmitri Volkov. Kardeşinin en yakın arkadaşı. Onun yeminli düşmanı.

Ve karanlık bir sır saklayan adam... Bu sır, evlilikleri başlamadan ikisini de mahvedebilirdi.

O.S Feathers'ın diğ er eserleri

1. [En Karanlık Unutuş](#)

Broken Vow serisi:

1. Cruel Deception☞ [Amazon'da okuyun](#)
2. Crushed Vow [—Amazon'da okuyun](#)
3. Günahkar Takıntı [—Amazon'da okuyun](#)

Vah i Yemin Serisi:

1. Sweet Obsession – [ imdi okuyun](#)
2. Tatlı Aldatma - [ imdi okuyun](#)
3. Kırık Takıntı – [Kopyanızı alın](#) . .

Bağımsız bir hamilelik mafyası romantizmi:

1. Karanlık Prensle Bir Gece –☐ [Buradan okuyun](#)

Teşekkür

Bu sayfaların ateşinden benimle birlikte kurtulan herkese teşekkür ederim.

Dişleriyle aşkı arzulayan, takıntının aynı anda hem yakıp hem iyileştirebileceğini anlayan okuyuculara – bu kitap sizin için.

Uykusuz gecelere, tekrar tekrar dinlediğim şarkı listelerine, soğuyan kahvelere ve dinlenmeme izin vermeyen Cassian ve Charlotte'un seslerine – hikaye anlatılana kadar bana sahip olduğunuz için teşekkür ederim.

Gece yarısı saçma sapan yazılarımı göndermeme izin veren ve bana asla durmamı söylemeyen arkadaşlarıma ve ilk okuyucularıma — bu dünyanın nefes almasının sebebi sizlersiniz.

Ve son olarak, kendini küçük, görünmez veya değersiz hissetmiş olan herkese: öyle değilsiniz. Siz fırtınasınız ve hayatta kalanlarsınız.

PS: En aktif olduğum platform TikTok—gelin kaosa, gözyaşlarına ve iyileşmeye katılın.

☐ [@o.s.feathers](https://www.instagram.com/o.s.feathers)

Instagram: [@o.s.feathers](https://www.instagram.com/o.s.feathers)'da beni takip edin

BÜLTEN

Haber bültenime katılmanız için iki neden:

1. Yeni Çıkanları İlk Öğrenen Siz Olun – Güncellemeleri her zaman önce abonelerimle paylaşırım. Ve bazen... kitap beklenenden daha erken çıkar.
☐
2. Özel Bonus Hikaye Kazanın – Cassian'ın bakış açısından anlatılan Kitap 1-3'ten özel sahnelerden oluşan bir koleksiyon.

☞ Buradan
kaydolun: <http://eepurl.com/jinkyk>
Hikayelerimi desteklediğiniz için
teşekkürler! ☐

Yazar Hakkında

O.S. Feathers, mafya romantizmi üzerine yazıyor ve sadece mafya romantizmi üzerine yazıyor – yoğun, bağımlılık yapıcı ve en iyi şekilde duygusal olarak yıkıcı.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

